"cogito ergo sum"

HAYAL ET

Aralık 2020

Resimli Mecmua

sayı 41

sosyal mesafeyi koru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Dinazor Çocuk Yarışma Sonuçları

ÇİZGİROMAN
Fark Bulmaca

SEYAHAT TEFRİKA

KİTAP İNCELEME

ÇİZGİ ROMAN

ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Aynur Kulak, Bünyamin Tan, Elvan Adı Güzel, Gülhan Sevinç, Korkmaz Uluçay, Mehmet Kaan Sevinç, Mesut Ekener, Nevra Çelikel, Sibel Çelikel, Ümit Kireççi.

Hayalet
Aralık 2020

Sayı: 41

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”
Atilla Bilgen - Aynur Kulak
Bünyamin Tan - Elvan Adıgüzel
Gülhan D Sevinç - Korkmaz Uluçay
Liza Çanakçı - Mehmet Kaan Sevinç
Mesut Ekener - Murat Yapıcıer
Nevra Çelikel - Sibel Çelikel
Ümit Kireççi

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Göz alıcı bir güzellikle karşılaştığımız zaman ona nazar değmemesi, olumsuz bir durum yaşanmaması için ***"Maşallah!"*** kelimesini kullanırız. Bu ay kırk birinci sayımıza ulaştığımıza göre bizde bir maşallahı hak ettik!

Bugünlere gelmemizde emeği olan başta genel yayın yönetmenimiz **M. Kaan Sevinç** olmak üzere tüm yazar, çizer arkadaşlarımıza, **Hayalet- e Dergi'**nin birinci sayısından beri bizi sahiplenen, sevgiyle kucaklayan okurlarımıza sonsuz teşekkür ederiz..

Sizlerden aldığımız güç devam ettiği müddetçe doğru bildiğimiz yolda ilerlemeye ve her ay birbirinden zengin içeriklerle birlikte olmaya devam edeceğiz.

Siz de lütfen bizi izlemeye devam edin.

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

63 YAŞINDA DİPLOMASINI ALDI, 67 YAŞINDA KİTAP ÇIKARIP GELİRİNİ EĞİTİM GÖREMEYEN KIZ ÇOCUKLARINA BAĞIŞLADI.

Akıncılar ilçesine yaşayan 67 yaşındaki 3 çocuk annesi Perihan Beyaz, köyünde okul olmadığı için eğitim alamadı. Okuma yazmayı babasının desteğiyle evde öğrenen Beyaz, açıktan eğitim alarak ilkokulu 60 yaşında, ortaokulu 63 yaşında bitirdi. Eğitim hevesiyle bir çok insana örnek olan yaşlı kadın, 67 yaşında "Beyaz Şiirler" isimli şiir kitabını internet ortamında yayınladı.

Sivas'ın Akıncılar ilçesinde yaşayan ev hanımı Perihan Beyaz, 63 yaşında ortaokul diplomasını almasının ardından 67 yaşında çıkardığı kitabın gelirini eğitim görmeye imkanı olmayan kız çocuklarına bağışladı.

Akıncılar ilçesine yaşayan 67 yaşındaki 3 çocuk annesi Perihan Beyaz, köyünde okul olmadığı için eğitim alamadı. Okuma yazmayı babasının desteğiyle evde öğrenen Beyaz, açıktan eğitim alarak ilkokulu 60 yaşında, ortaokulu 63 yaşında bitirdi. Eğitim hevesiyle bir çok insana örnek olan yaşlı kadın, 67 yaşında "Beyaz Şiirler" isimli şiir kitabını internet ortamında yayınladı. Şiir kitabından elde ettiği 2 Bin lira geliri eğitim görmeye imkanı olmayan kız çocuklarına bağışladı. Beyaz, ikinci kitabı için ise şimdiden 50 şiir yazdı. Kendini örnek alan 8 kadının açıktan eğitim alarak ortaokul ve liseyi bitirdiğini belirip, çocuklarının eğitim almasına engel olan anne ve babalara çocuklarına destek olmaları çağrısında bulundu.

"Benim için kitap yazmak zor olmadı, zevk oldu"

Diploma almanın kendisi için her zaman bir hedef olduğunu belirten

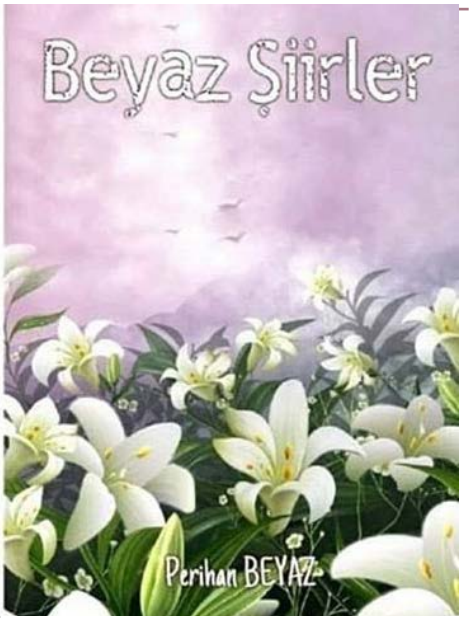

Beyaz, ilerleyen yaşına rağmen kitap yazmanın kendisi için zevk olduğunu söyledi. Beyaz, "Sıyrındı köyünden bir çiftçinin kızıyım. Köyümüzde hiç okul olmadığı için kızlar okuyamadı, erkeklerde köyümüzden ilçe merkezine giderek 1 saatlik yolda ilkokulu anca bitirdiler. Babam biz kızları kendi evinde okutmaya çalıştı ama diploma alamadık. Diplomasız olmak bana çok zor geldi. Evlenip geldim, çocukları okuttuk. Ben okuyamadım diye çocuklara çok önem verdik ve okuttuk hepsini. Boş kalınca tekrar okumaya başladım. İlkokulu burada 1 sınavla geçtim. Ortaokulu Sivas'a gidip gelerek 63 yaşından sonra okudum. İçimden şiir yazmak geldi, şiirlerimi yazdım. 3 Kaymakam geçti, üçü de söz verdi kitabımı basmaya üçü de yapmadı. Benimde oğlum ben üzülüyorum diye elimde de toplu para olmadığı için e-kitap olarak yayınladı. Kitabımı internet ortamında sattı. Satıştan elde ettiğim geliri getirdim Kaymakam beye verdim, oda okumaya imkanı olmayan kız çocuklarına verdi. İçimdeki uhde öyle geçti. Şimdi tekrar yazıyorum, ikinci kitabım çıkacak. Onu da basılı halde kitap olarak çıkaracağız. 150 şiirim var, e-kitapta. Onun dışında da 50 tane şiirim var ve yazmaya devam ediyorum. Okumaya imkanı olmayan kız çocuklarının eğitimi için 2 bin lira bağışta bulundum, şimdi tekrar satılıyor. Satışlar devam ederse gelirini yine bağışta bulunacağız. Benim için kitap yazmak zor olmadı, zevk oldu" dedi.

"Beni örnek alan 8 kadın okudu"

Yaşadığı ilçede 8 kadına azmiyle örnek olduğunu belirten Beyaz, "Geçmişteki imkanımız olmadığı için okuyamamıştık. Şimdi de rabbim her imkanı verdi, yaptık. Yapana zor olmaz. Okumayan kızlara okuyun diyorum. Okutmayan anne babalara da çocuklarınızı okutun, cahil kalmasın çünkü cahillik en kötü şeydir. Beni görenler örnek aldı, 7-8 tane kadın okudu. Ortaokul ve liseyi açıktan bitirdi "dedi.

"O mutluysa bende mutluyum"

Eşinin kitap yazması ve diploma almasıyla mutlu olduğunu belirten Mesut Beyaz, eşinin en büyük destekçisinin kendisi olduğunu söyledi. Beyaz, "Okur yazarlığı biliyordu, okuması yazması vardı ama diploması olmadığı için ben bu diplomayı alacağım dedi. Alacaksan ben sana destek olacağım dedim. Her türlü desteği verdim, Sivas'a götürdük-getirdik. Diplomasını aldı. Eşim mutluysa bende onun mutluğuyla mutluyum. Diplomaya hasretti. Diplomayı da aldı onun için mutluluk devam ediyor "dedi.

7'den 70'e tüm çocuklara

Lunapark

7'den 70'e Lunapark aylık çocuk dergisi; e-dergi formatıyla, eylül ayından beri, aksaklığa mahal vermeden, internet mecraları üzerinden çocuklara ve çocuk dergisi sevenlere ulaştırılıyor. 7'den 70'e ibaresine takılmayın, 80 yaşındakiler de okuyabilirler :)

Tamamen gönüllülük şiarıyla hazırlanan ve yol alan Lunapark; Benim, senin, onun, hepimizin çocuk dergisi olma amacında. Takip edip okumanın yanı sıra, yazılarıyla, çizimleriyle dergiye omuz vermek isteyen, eli kalem tutan, dudağında çalacak ıslığı olan, çocukları ve çocuk dergilerini seven her arkadaşımıza açık Lunapark'ın sayfaları. Dergide yer almasını istediğiniz çalışmalarınızı, eleştiri ve önerilerinizi: lunaparkeposta@gmail.com adresinden ulaştırabilirsiniz.

Ayrıca, küçük kardeşlerimizin yazı, çizi, fotoğraf, şiir ve hikaye türü çalışmalarını da beklediğimizi özellikle belirtelim.

Dergimiz, aralık ayında yayınlanan 4. sayısı ile, yine baştanbaşa renkli, eğlenceli ve dopdolu. Dergiyi okuduktan sonra sevdiklerinizle paylaşmayı da ihmal etmeyin lütfen.

Sevgiyle kalın, **Lunapark**'ta kalın...

https://lunaparkcocukdergisi.blogspot.com/

Aynur Kulak

Natüralist

DOĞAL OLMAYAN CİNAYETLER

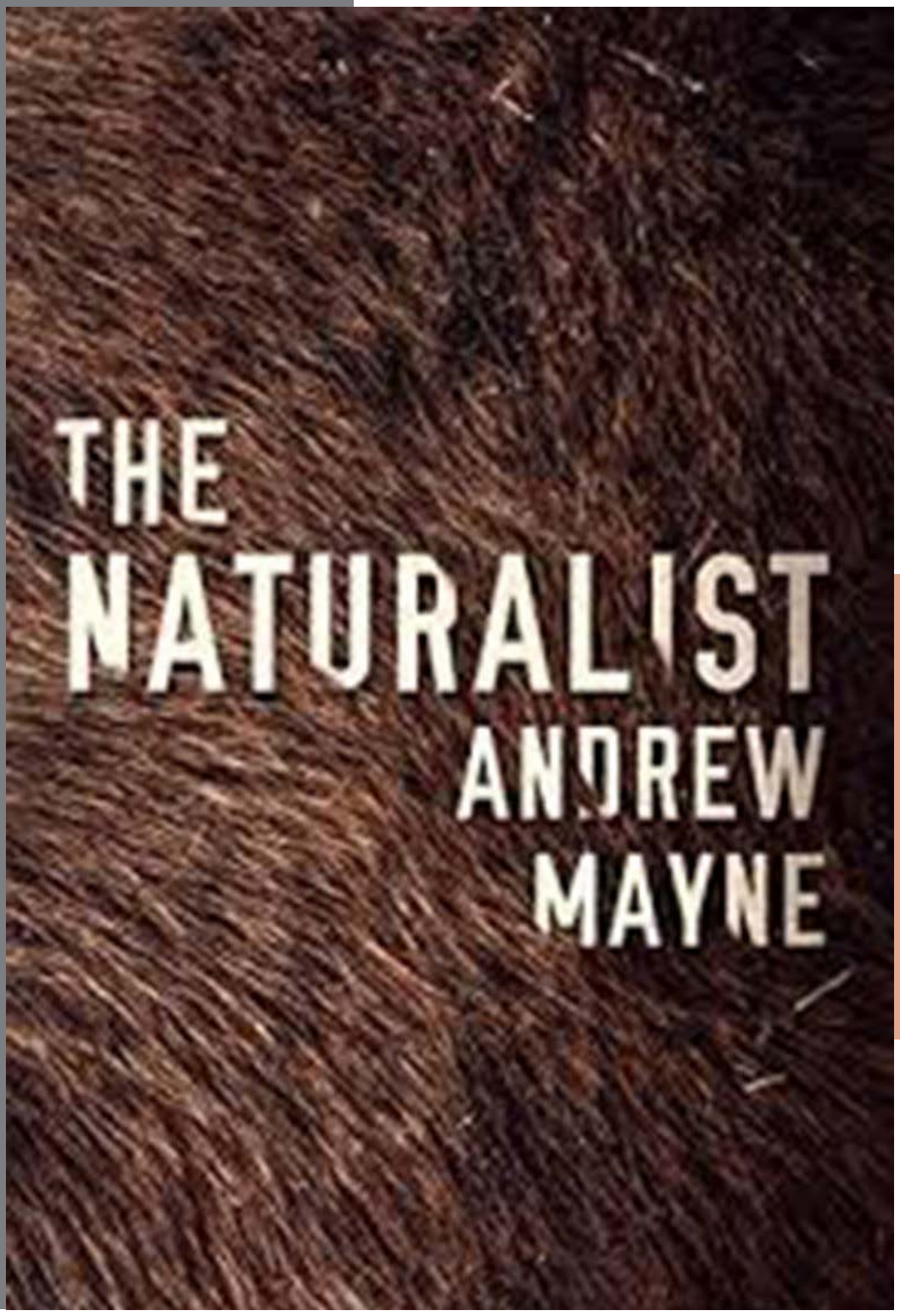

Doğal yaşama uyum sağlayabilir miyiz ya da doğal yaşamı sevebilir miyiz gerçekten diye düşünüyorum ara sıra. Tam anlamıyla doğal (Natürel yani) olabilir miyiz gerçekten? Doğada bulunan diğer türler gibi aynı; yani ağaçlar, bitkiler, hayvanlar, -ekosistemde ne varsa- gibi natürel olabilir miyiz? İnsan için böyle bir şey mümkün mü? Ya da son tahlilde şu soruyu sorayım: İnsan gerçekten doğal sistemdeki gibi bir doğallık istiyor mu?

Andrew Mayne'in Natüralist romanını okurken insan galiba hiçbir zaman, tam anlamıyla, doğadaki gibi bir doğalığın peşinde olmadı, bunu hiç istemedi diye düşündüm. Bunun böyle olduğunu anlamamız için elimizde bir çok veri var. Verili bir konudan yola çıkarak Natüralist romanını okumak malumun ilanı gibi gözükse de ilgi çekici bir kitapla, konuyla ve bir profesörle karşı karşıyayız. Bir de kitabın yazarı Andrew Mayne'in Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlar kategorisinde yer aldığını fakat bu bilgiyi gölgede bırakır şekilde bir sihirbaz ve mucit olarak tanımlandığını okuyunca kitap daha da ilgi çekici bir hal aldı. Profesör Theo Cray eşliğinde doğanın içinde vahşice işlenen bir cinayeti çözümleyeceğiz. Altını hemen çizmek gerekirse; vahşilik doğadan kaynaklanmıyor; tam aksine mevzu bahis olan vahşiliğin adı; İNSAN.

Bir biyolog profesörü olan, uzmanlığını bilişimsel bilim üzerine yapan; kendini bilişimsel bilim profesörü olarak tanıtan Theo Cray öğrencilerinden birinin öldürülmesiyle ucu hiç tahmin edemeyeceğimiz yerlere giden cinayete dahil olacaktır. Klasik polisiyenin ve cinayet çözümlemelerinin çok uzağında bir olayla karşı karşıya olunduğunun en başından beri farkına varan profesörümüz ilk etapta dijital kodlar ve laboratuvar ortamında üretilen mikropların nelere yol açtığının dehşetini yaşar. Ne yapacağını bilemez. Dedektif Gleen cinayet kanıtlarından yola çıkarak profesörün öğrencisi Juniper'in bir ayı saldırısı sonucu öldürüldüğünü ileri sürse de, profesör Theo Cray bunun gerçekte böyle olmadığını gayet iyi bilmektedir. Roman bu aşamada natüralist öğelerinden sıyrılmakta. Çünkü doğal olmayan, insan aklıyla ve eliyle üretilen virüslerin nelere yol açabileceğini okumaya başlıyoruz. Bu arada artık hiç de yabancısı olmadığımız, tanıdık bir konuyla karşı karşıyayız diyebilir miyiz? Elbette diyebiliriz. Dijital kodlar, laboratuvar ortamında üretilen virüslerin nelere yol açabileceğini artık tüm dünya biliyor. Fakat profesörün zorlandığı şey bilimsel olarak bildiği ve kanıtlayabileceği gerçekleri dedektif Gleen'e inandırmakta güçlük çekiyor. Yine çok tanıdık geldi değil mi?

Natüralist romanı insanla doğanın çok ince çizgilerle birbirinden ayrıldığı, bu anlamda hiçbir zaman tam bir bütünü oluşturamayacağı gerçeği ile bizleri yüz yüze getiriyor. Artık klasik anlamıyla ele alınmayacak polisiye romanlar okuyacağız. Artık laboratuvar ortamlarında kusursuzlaştırılmış gerilim hikayeleri çıkacak karşımıza. Cinayetler klasik olarak işlenmeyeceği gibi çözümlenmeleri de klasik olanı fersah fersah aşacak. Natüralist türünde romanlar bunun alt yapısını hazırlamakta. İnsan doğal ortamın bir türü hiçbir zaman olmadı. Natüralizm çoktan bitti. İyi okumalar dilerim.

e-kitap Google

ÇIZGI ROMAN MASALLAR

https://www.kisa.link/Ocxs

Çizgi Roman, - Masallar

Bünyamin Tan

Kalana Sarayı kesif (yoğun) ve büyük ağaçların ortasında bembeyaz rengi, binasının müzhiratı (gösterişi) ve büyüklüğü nazar-ı dikkati (dikkatli bakışları) celp ederdi (çekerdi). Sarayın önünde geniş meydanlığın ortasında mermerden mamul (yapılmış) büyük bir havuz vardı. Havuzdan fışkıran sular gayet güzel, bedii bir manzara vücuda getiriyordu.

Bu saray Hindistan'ın zengin mihracelerinden birine aitti.

Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen İle Sergüzeştlerinden:

SARAY RAKKASESI

Serimizin Saray Rakkasesi adlı hikâyesi, 1927 yılında İstanbul'da Ahmed Kâmil Matbaası'nda basılmıştır. On altı sayfa içermektedir. Çevirmenliğini Selami Münir Yurdatap'ın yaptığı ve Cemiyet Kütübhanesi'nce yayınlanan bu hikâyede Arsen Lüpen'in metresi Henriette, Kaşmir mihracesi tarafından esir edilir. Sherlock Holmes da hâlâ Hindistan'dadır ve Arsen Lüpen'in izini sürmektedir. İki amansız düşmanın yeniden karşılaşması uzun sürmez. Arsen Lüpen çetesine ait otel lobisinden Kaşmir mihracesinin sarayına uzanan bir

macera onları beklemektedir. Keyifli okumalar…

Ava Çıkan Avlanır!

Kalana Sarayı kesif (yoğun) ve büyük ağaçların ortasında bembeyaz rengi, binasının müzhiratı (gösterişi) ve büyüklüğü nazar-ı dikkati (dikkatli bakışları) celp ederdi (çekerdi). Sarayın önünde geniş meydanlığın ortasında mermerden mamul (yapılmış) büyük bir havuz vardı. Havuzdan fışkıran sular gayet güzel, bedii bir manzara vücuda getiriyordu.

Bu saray Hindistan'ın zengin mihracelerinden birine aitti.

***

Genç mihrace esmer, oldukça yakışıklı bir şark tipidir. Ağır adımlarıyla sarayın terasına doğru yürüyordu. Beyaz ipekli cübbesini giymiş idi. Terasa geldiği zaman orada birkaç cariye parmaklığa yaslanmış, şen kahkahalar savurarak gülüşüyorlardı. Mihraceyi görünce hepsi birden eğilerek ona resm-i tazim ifa ettiler (saygılarını gösterdiler).

(2) Mihrace çapkın bir tebessümle:

- Haydi… İçeri girin. Biriniz bana bir iskemle getirsin, dedi.

Genç kızlar süratle haremliğe girdiler.

Biraz sonra efendisinin istediği iskemleyi getirmişlerdi.

Mihrace iskemlenin üstüne oturdu. Cevval (hareketli) nazarlarıyla etrafındaki nefti (koyu yeşil) ağaç yapraklarından tabiatın çizdiği nefis tabloya teveccüh etmiş (dönmüş), fikri bedayi-i mahlûkatın (yaratılmışların şeylerin) güzelliğine gark olunmuş idi (boğulmuştu).

Hava gayet sıcak olmakla beraber muhit gayet sessiz ve sakindi. Ufak bir patırtının sedası her tarafa aksedilirdi.

Birden bire sık ağaçların yapraklarının gıcırdadığı duyuldu. Gittikçe yakınlaşan bir hayvanın ayak sesleri mihracenin nazar-ı dikkatini celp etti.

Aradan birkaç dakika sonra siyah bir atın üstünde açık yakalı, beyaz gömlekli, güzel, sarışın bir Avrupalı kız sarayın önündeki düz ve ağaçlıklı caddeden geçti. Hamil olduğu (taşıdı) silahtan bir av eğlencesine çıktığı anlaşılıyordu.

Mihrace, geçen Avrupalı kızı daha iyi temaşa etmek için ayağa kalktı. Gittikçe uzaklaşan bu kadın süvari onun kalbinde bir alaka uyandırmağa başladı. Mihracenin keskin ve ateşli gözleri gittikçe süzülüyordu. Bir an geldi ki yere yığılır gibi oldu. Hemen parmaklığa dayanarak tekrar iskemlenin üstüne oturdu.

(3) Şirin ormanın içinden çıkan bu sarışın kız, genç ve haris (hırslı) şarklı emirinin aklını almıştı.

Mihrace seslendi:

- Abad!

Uzun boylu, geniş omuzlu hademe süratle efendisinin önünde diz çökerek:

- Ne emredersiniz efendim, dedi.

Mihrace sert ve amirane sesiyle:

- Sarayımın kahraman muhafızları ile gidip birazdan buradan geçen Avrupalı kızı incitmeden saraya getiriniz. Vakit kaybetmeden dediğimi yapın. Muvaffakiyetiniz takdirde size bol bol inamlar (bahşişler) ve ikramlarda bulunulacağını şimdiden vaat ederim.

Hizmetçi efendisinin emrini garip bulmasıyla beraber koşarak muhafaza askerlerinden birkaçını aldı. Süratle kızın takip ettiği düz şoseyi bırakarak kestirme bir yoldan gittiler. Dört kişi olan Hintliler her birisi birer ağacın yanına saklanarak kızı beklemeğe başladılar. Birkaç dakika sonra süvari genç kız ıslıkla bir İngiliz havasını çala çala geliyordu.

Hintliler, sakladıkları yere geldiği vakit gayrı ihtiyari atını durdurdu ve attan aşağı inerek atın nallarını muayene etmeğe başladı. O esnada iri yarı dört Hintli etrafını sararak teslim olmasını söylediler.

(4) Kızın çehresi birden bire değişti, gözleri tuhaf bir hal almıştı. Kendi kendine:

- Teslim olmak mı? Asla!

Diyerek kendini yere eğilir gibi yaptı. Hemen tabancasını çıkararak:

- Haydi defolun alçak haydutlar. Yoksa sizi mahvederim, dedi.

Hintliler, şaşırmışlardı. Kızın bu kadar cesur olduğunu akıllarına bile getirmemişlerdi.

Abad, oldukça İngilizceye aşina kurnaz ve tecrübeli olmakla beraber mihracenin müteaddit (çeşitli) Avrupa seyahatlerine iştirak etmiş ve bu vesile ile Avrupalıları daha yakından tanımıştı.

Abad, arkadaşlarına dönerek Hintçe:

- Kıza karşı sert davranmayın. Nezaketle selamlayın, dedi.

Ve kıza dönerek:

- Miss! Biz bildiğiniz haydutlardan değiliz. Demin bu ülkenin hâkimi olan mihrace, sarayın önünden geçerken sizi gördü. Yabancı olmaklığınız hasebiyle onun nazar-ı dikkatini celp etmişsiniz. Esasen Avrupalılara ve yabancılara karşı derin bir muhabbet besleyen efendimiz sizi sarayında bir çay ziyafetine davet ediyor ve bu vesile ile sizi davet etmek için gönderdi. Zannedersem miss cenapları bu daveti reddetmek nezaketsizliğinde bulunamazsınız, dedi.

(5) Kız, kol saatine bakarak biraz düşündü.

Hakikaten geçtiği yolda büyük ve muhteşem bir saraya tesadüf etmişti. Her halde Hintlilerin dedikleri doğru olsa gerektir.

- Peki… Siz gidin, ben sizi takip ediyorum. Mamafih aklınızdan bir fenalık geçecek olursa cümlenizi geberteceğimi şimdiden söylerim, dedi.

Hintliler önde ve kız arkada olduğu halde yürüyorlardı. Nihayet sarayın önüne geldiler. Kız atından indi. Sarayın hademelerinden biri koşarak atı aldı.

Abad, hâlâ müteredditt (tereddüt eder) halde bulunan kıza:

- Buyurun miss! İşte size refakat ediyorum, diyerek arkadaşlarını savdı.

Geniş ve loş birkaç koridoru geçtikten sonra büyük bir kapının önüne geldiler. Abad, kapıyı hafif vurdu. Çok sürmeden genç bir hademe kapıyı açtı. İçeri girdiler. Burası oldukça geniş bir salondu. Duvarları gayet sanatkârane nakışlarla ve her tarafı halılarla mefruş (döşenmiş) idi.

Hintli, kıza biraz beklemesini söyledi. Kendisi birkaç adım yürüyerek salonun karşısındaki odaya dâhil oldu. Birkaç dakika sonra dönerek kızla beraber salona girdiler. Girdikleri oda gayet mükellef ipekli minderler ve halılarla mefruş idi.

(6) Odanın bir tarafında genç mihrace oturmuş, mütebessim (gülümser) ve mesrur (sevinçli) görünüyordu.

Genç kız, şaşkın şaşkın etrafına bakıyor, bin bir gece gibi şark masallarında işittiği sarayların içinde bulunduğuna büsbütün hayran oluyordu, âdeta inanamayacağı geliyordu. Ciddiyetini muhafaza ederek mihraceyi hafif bir baş eğmesiyle selamladı.

Mihrace ayağa kalktı. Misafirine bir yer göstererek oturmasını rica etti ve şivesiz bir Fransızca ile:

- Ziyaretinizle müşerref olduk. Zannedersem bu diyara yeni geliyorsunuz. Seyyah mısınız?

Kız, sahte bir mahcubiyetle:

- Evet, mihrace hazretleri… Birkaç günden beri bu tarafta bulunuyoruz. New York'ta bulunan meşhur bir hayvanat-ı vahşiye (vahşi hayvan) cambazhanesi hesabına kaplan ve arslan avına çıktık. Diğer arkadaşlarımla Gabay Çayı kenarında çadır kurduk.

Mihrace, ayakta duran Abad'ı bir göz işaretiyle savdıktan sonra kızı derin bir bakışla süzdü. Hatırasını yoklar gibi başını eğdi, sonra:

- Ben sizi Paris'te iken tanıyordum, dedi.

- !...

- Evet, Bar de Paris'te şark danslarınızla meşhur bir dansözdünüz. Zannedersem isminiz de Cecile!

Kız oturduğu yerde ter döküyordu. Mazisini bilen bu şarklı **(7)** adamın gözüne dikkatle bakıyordu. Evet, hakikaten mihracenin dediği gibi kendisi vaktiyle Cecile namı altında bir maksad-ı mahsusiyle (özel bir amaçla) birkaç ay Bar de Paris'de dansözlük etmişti. İhtimal ki mihrace onu orada görmüştü. Avrupalı kız bunu tahayyül ederken (hayallerken) genç bir Hintli kız elinde gümüş tepsi içinde bir kadeh çay olduğu halde içeri girdi. Birisini mihraceye diğerini kıza takdim etti.

Evvela mihrace müteakiben kız çayı aldılar. Çayını bitirir bitirmez kızın mavi gözleri gittikçe kapanıyordu. Bir an geldi ki kendinden büsbütün geçerek yumuşak saçlarını ipekli yastıkların içine bıraktı.

Hakiki Rüyalar

Cecile, daha doğrusu Henriette, evet Arsen Lüpen'in metresi ve şerike-i melaneti (kötü işlerdeki ortağı) Henriette derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini açınca birden bire hayrette kaldı. Gördüğü şeyler bir sinema hayali veya bir tiyatro dekoru değildi. Hakiki bir sahne idi. Gece yarısı her tarafta mutat olan sükûnet… Açık olan pencerelerde süzülen kamerin ziyası (ayın ışığı) bulunduğu yere aksetmiş, güzel cazip bir manzara teşkil etmişti.

Henriette ayağa kalktı. Mehtabın ziyasıyla aydınlanan aynanın karşısına geçti. Kendisini temaşa etmeğe başladı. Şeffaf ve ince etekliği altından güzel ve mevzun bacakları görünüyordu. Göğsünün kabaran yerlerini kapatan **(8)** ve nevaı (çeşitli) taşlarla müzeyyen (süslenmiş) müdevver (yuvarlak) parça parıl parıl parlıyordu. Başındaki tacın elmasları gözleri kamaştırıyordu.

Tekrar tekrar aynaya bakıyordu.

Bu esnada içeriden mihracenin müstehzi (alaycı) bir kahkahasını müteakip:

- Cecile… Bu kıyafetini beğendin mi? Sabahleyin giyinmiş olduğun spor elbiselerinden fazla bu kıyafeti sana tercih ediyorum. Çünkü sen öyle ata binecek, silahsız kimselere silah çekecek, bilmem hayvanat-ı vahşiye avına çıkacak mahlûklardan değilsin. Sen ancak bu kıyafete ve sana alıştıracağım şark hayatına layık bir kadınsın, dediğini işitti.

Sonra kıvrak ve ruhnevaz (gönlü okşayan) bir musiki sesi terennüm etmeğe başladı. Gecenin lahuti (sırlar âlemine mahsus) sessizliği içinde bu nağmeler tüyleri ürperten hazin bir şark havası idi.

Henriette sehhar (büyüleyen) musikinin cazibesine kapılarak şuurunu kaybetti. Kendi kendine yavaş yavaş raks etmeğe başladı. Gittikçe açılıyordu. Mazisinin saadetli hatırlatan bu musiki onu coşturmuştu.

Odanın bir köşesinde genç mihrace büyük bir zevkle Henriette'in raksını seyrediyordu. Ara sıra kadehini önündeki şarap sürahisinden doldurup içiyordu. Musiki son perdeyi çalıyordu.

Henriette yorulmuştu. Son figürünü yaparak kendisini yumuşak minderlerin üstüne attı.

Mihrace sazendelerin bulundukları bitişik odaya gitmelerine müsaade **(9)** verdi. Kızın yanına yaklaştı. Yere eğilerek bir kadeh şarap doldurup Henriette'e takdim etti.

Henriette, onu yere dökerek:

- Artık size itimat etmiyorum. Korkarım ki sabahleyin verdiğiniz çay gibi afyonlu olsun.

Mihrace gülerek:

- Onu seni bu hale getirmek için yaptım. Artık istediğim oldu. Bundan sonra sana böyle afyonlu veya münevvim (uyku yapıcı) şey içirtmekte mani nedir? İşte ben de içiyorum, bir şey varsa bana da dokunur, diyerek tekrar bir kadehi doldurdu ve ondan biraz içerek Henriette'e verdi.

Artık emniyet kesbetmişti. Kadehi mihraceden alarak içti, tekrar istedi, içti. Mest bir hale gelinceye kadar içti. Kafaları tütsüleyen iki sevdazede (âşık) gibi birbirlerine sarıldılar.

Artık Henriette mihracenin gözdesi daha doğrusu Kaşmir ülkesi hükümdarı sarayının baş rakkasesi olmuştu.

Gayrı Muntazam Bir Ziyaret

Sherlock Holmes ile muavini Harry, hayli takibat ve taharriyattan (araştırmadan) sonra meşhur hırsız Arsen Lüpen'in izini bulamamışlardı. Yalnız elde ettikleri malumat neticesinde hırsızın Hindistan'ın içerilerine doğru gittiğini haber almışlardı.

(10) Bu iki kudretli polis hafiyesi yeni bir faaliyete atılmak için Bombay'dan Kalküta'ya gitmeleri icap ettiği için posta treniyle oraya hareket edip oradaki otellerden birisinde ikamet ettiler.

Öğle yemeğini müteakip, polis hafiyesi ve muavini (yardımcısı) karşılıklı oturmuşlar, huzur ve sükûnetle pipolarının dumanlarını savurmakta idiler.

Bulundukları odanın kapısı açıldı. Hintli garson elinde tuttuğu bir kartı Sherlock'a takdim ederek:

- Şık bir mister bunu bana verdi. Sizinle hususi görüşmek istiyor, dedi.

Sherlock Holmes, tehalükle kartı aldı. Ona seri bir nazar atfetti.

Arsen Lüpen

Dünyanın En Meşhur Kibar Hırsızı

Karta tekrar baktı; evirdi, çevirdi. Âdeta inanmayacağı gibi geldi.

Harry, üstadını hayrette bırakan bu şık kartın muhteviyatını öğrenmek istiyordu. Sherlock Holmes, muavini meraktan kurtarmak için kartı ona gösterdi. Okur okumaz:

- Kabil değil! İnanmam, dedi.

Sherlock Holmes, Hintli garsona seslenerek gelen misafiri kabul edeceğini ve kendisinin de buraya gelmesini söyledi.

(11) Garon uzaklaşınca polis hafiyesi muavinini bitişik odaya gitmesi ve orada mütekayyit (dikkatli) olarak ufak bir işaretle faaliyete geçmesini tembih etti. Harry, cebinde browning tabancasını muayene ederek bitişik odaya girdi.

Birkaç dakika sonra kapı

açıldı. İçeriye uzun boylu, gayet şık bir efendi girdi. Şapkasını çıkararak:

- Bonjour Mister Sherlock Holmes, dedi.

- Bonjour…

Gelen zat büyük bir soğukkanlılıkla kanepelerin birine oturdu. Cebinden gümüş sigara tabakasını çıkararak:

- Buyurun Mister Sherlok… Halis Havana sigaraları… Çok enfes şey, dedi. Sherlock Holmes oturduğu iskemlenin önündeki masaya ellerini dayamış, misafirine dikkatle bakıyordu. Kendisine takdim sigaralardan birisini eline alarak yaktı.

Misafir sigaranın dumanını savurarak:

- Azizim, simama dikkatle bakmağa hacet yok zannederim. Ben hiçbir vakit asıl hakiki çehremi göstermem. Müteaddit isimler, namlar altında muhtelif tiplere girdiğimi söylemeğe lüzum görmüyorum. Çünkü bunu siz pekala bilirsiniz. Hayret etmeyiniz, ben hakiki Arsen Lüpen'im. Bombay ormanlarında hayatını kurtarmış olduğunuz Arsen Lüpen'im. Sizi tekrar görmek ve teşekkür etmek vesilesiyle ziyarete geldim.

(12) Sherlock Holmes istihza ile:

- Vaktiyle bu vazifeyi ifa ettiniz ya…

Arsen Lüpen sözüne devam ederek:

- Acele etmeyiniz. Asıl onun için gelmiyorum. Ne o? Rica ederim, dikkat ediniz tabancanızı karıştırmağa lüzum yoktur. Çünkü karşınızdaki adam silahsızdır.

Sherlock Holmes dudaklarında beliren tebessümü zapt ederek:

- Benimle istihza etmek için mi geldiniz? Biaman hasmım olduğunuzu unuttunuz mu? dedi.

Arsen Lüpen şeytani bir kahkaha koparark:

- Onu pekala biliyorum, sadede gelelim. Çok sevdiğim ve onun için her fedakârlığı gözüme aldığım Henriette bir haftadan beri ihtifa etmiştir (saklanmıştır). Son zamanlarda elimde kalan birkaç para ile Kaşmir civarında kıymetli taşlar aramak vesilesiyle oralara gitmiştim. Maksadım iyi bir servet kazanmak ve mütebaki (kalan) hayatımı asude (mutlu) olarak geçirmekti. Hadisat buna mani oldu. Henriette bir gün yalnız olarak atına binip ava çıkmıştı. Ben de o zaman ücretle tuttuğum yerli amelelerle taharriyatla meşguldüm. Akşamüzeri meskenimize döndüğüm zaman o daha gelmemişti. Dakikalar, saatler geçti. Yine avından avdet etmemişti (dönmemeişti). Sabahleyin yanımda birkaç yerli amele olduğu halde onu aramağa çıktım. Bütün gün taharriyatımıza rağmen bulamadım. Kaşmir'in esrarengiz ve büyük ormanlarını bir hafta karış karış aradım. Mümkün değil, bir iz bir eser bile bulamamıştım. Artık hayat benim için hiçti.

(13) Sherlock sözünü keserek:

- Şüphesiz hayvanat-ı vahşiye onun işlediği cinayetlerin, yaktığı canların intikamını aldı, dedi.

- Affedersiniz o masum bir melekti. Aynı zamanda cesur, güzel silah kullanırdı. Zannetmem ki kaplanlara veya arslanlara taam (yem) oldu.

- Tahminime göre mihracelerin saraylarının birisine kaçırıldı. Çünkü bu haris adamlar, kadın sefahat için yaşayan insanlardır. Hele Henriette, o güzel ve fettan kadın bu gibi insanlarca kıymetli bir metadır. Onu öyle serbest serbest gezdirirler mi? zavallı kadın kendisini Heidberg'de veya Polonya ormanında zannetti. Kim bilir şimdi hangi haris insanın haşin kolları arasında titriyor, onu kurtarmak için muavenetinize iltica ediyorum. Gerçi o sizin nazarınızda bir caniye (cani), bir maznunedir (zanlıdır). Onun hakiki mahiyeti mahkemede tebeyyün edecektir (ortaya çıkacaktır). Onu kurtarmak size taalluk eden (düşen) bir vazifedir.

- Peki ya siz? Bila-muhakeme (yargılamadan) idam edilecek bir canisiniz.

- İspat edemezsiniz. Çünkü siz failini bulamadığınız her cinayeti veya sirkati (hırsızlığı) Arsen Lüpen'e tevcih ediyorsunuz (yöneltiyorsunuz). Bununla beraber Henriette'i bulup kurtardıktan sonra size teslim olacağım ve o vakit mahkeme bizim meselemizi halledecektir.

Sherlock Holmes, tabancasını Arsen Lüpen'e tevcih ederek:

- Sizi kanun namına tevkif ediyorum. Henriette, ceza-yı sezasını (hak ettiği cezayı) bulmuştur.

Arsen Lüpen gülerek:

(14)- Akıllı ve dirayetli bir zabıta memuru olduğunuz halde bu muameleniz şayan-ı hayrettir (şaşırtıcıdır). Ben hiç kendimi öyle kolay kolay teslim eder miyim?

Sherlock Holmes, tabancasının hedefini değiştirmeyerek bitişik kapıya hafifçe vurmak istedi. Onu gören hırsız:

- Nafile, muavininiz bitişik odada değil. O şimdi çetemizin taht-ı esaretindedir (esaret altındadır). Bulunduğunuz otel bir haftadan beri tesis ettiğimiz bir batakhane, aynı zamanda çetemizin merkezi… Sherlock Holmes, tabancasının tetiğini çekerek Arsen Lüpen'e ateş etmek istedi. Arsen Lüpen seri bir hareketle yere eğilerek yerde bulunan bir düğmeye bastı. Sherlock Holmes'ün bulunduğu yer birden bire çöktü. Patlayan kurşun hedefini şaşırmıştı.

Sherlock Holmes'ün düştüğü yer kapkaranlık bir bodrum idi. Tavan alçak olduğu için ona bir zarar dokunmamıştı.

Elektriği yaktı. Yavaş yavaş rutubetli bodrumun içinde yürümeğe başladı. Henüz dört beş adım yürümüştü. Birden bire haykırdı: Harry!

Hakikaten muavini Harry bağlı olduğu halde yerde baygın yatıyordu. Hemen üstüne eğilerek nefesini yokladı. Sık sık teneffüs ediyor idi. Demek hayatı tehlikede değil. Polis hafiyesi cebinden bir çakı çıkararak muavininin iplerini çözdü ve yavaş yavaş vücudunu ovmaya, ellerine ve bacaklarına masaj yapmaya başladı. Birkaç dakika sonra Harry gözlerini açtı.

- A! Siz de buradasınız üstat, dedi.

(15) Polis hafiyesi, muavinine macerasını nakletti. Sonra onun nasıl olup da buraya geldiğini sordu. Harry:

- Tavsiye ettiğiniz gibi bitişik odaya girdim. Tabancam vuku bulacak ufak işaretlerinize müheyya (beklemekte) idi. Nasıl oldu hatırlayamam. Birden bire bayıltıcı bir koku bulunduğum odada intişar etmeğe başladı. Başım dönmeye ve bilahare (sonra) sarhoş gibi olmağa başladım. Tabancam sersemliğimle elimden düşmüştü. Sonra şuurumu kaybettim. Ötesini hatırlamıyorum, dedi.

Sherlock Holmes biraz düşündü. Elini genç muavininin omuzuna koyarak:

- Hindistan'da yetişen bir nevi nebat vardır. Onun kokusu çok müessirdir. İşte onu seni bayıltmak için istimal etmişler zannederim. Kabahat bizde ki otele gelir gelmez etrafımızı tetkik etmedik.

- Üstat, kimin aklına gelir ki şehrin merkezinde bulunan koskocaman otel, müthiş bir hırsızın melcei (sığınağı) olsun.

İkisi böyle konuşurken Arsen Lüpen 'in her vakitki müstehzi sesi işitildi.

- Allah rahatlık versin Mister Sherlock Holmes, yarım saat sonra Henriette'le beraber Amerika'ya hareket ediyoruz.

Sherlock Holmes, yumruklarını sallaya sallaya etrafını muayene etmeğe başladı. Hiçbir menfez bulamadı.

Saatine baktığı vakit gecenin hulul ettiğini anladı. Nihayet uyku onları mağlup ederek uyuklamaya başladılar. Bodrumun bir kenarında bulunan büyük ve eski halıların üstüne yattılar.

(16) Sherlock Holmes, bir iki saat uyuduktan sonra ayağa kalktı. Aklına bir halas (kurtuluş) çaresi gelmişti. Koşarak muavinini uyandırdı ve doğru Sherlock'un düştüğü yere gittiler. Harry, üstadının omuzlarının üstüne çıkarak tavanın tahtalarını yoklamaya başladı. Birden bire elleri müteharrik (oynayan) bir tahtaya çarptı. Tahta aşağı yukarı sallanmağa başladı. Bu sefer Harry var kuvvetiyle müteharrik tahtaya dayandı. Bir metre kadar bir yer açılmıştı.

Evvela Harry sonra Sherlock Holmes odaya çıktılar. Gece olduğu için herkes yatmıştı. Polis hafiyesi ve muavini sokağa çıkıp yakın bir merkeze gittiler. Oradan birkaç polis alıp oteli muhasara altına aldılar. Sabah olmadan bütün çete efradı yakalanmıştı. Hepsi Hintlilerden ibaretti. Yalnız reisleri Arsen Lüpen meydanda yoktu.

***

Akşem gazeteleri Sherlock Holmes'ün Kalküta'da faaliyetten ve muvaffakiyetinden (başarısından) bahsederken Arsen Lüpen'i yakalamadığını teessüfle (üzülerek) kaydetmişlerdi.

Ertesi gün Saray Rakkasesi serlevhası (manşeti) altında gazeteler Cecile namında bir dansözün Kaşmir mihracesinin sarayında beş milyon dolay kıymetinde mücevherat çalıp firar ettiğini yazıyorlardı.

Bu esnada Arsen Lüpen ile metresi Henriette anları Amerika'ya götüren vapurun güvertesinde gittikçe uzaklaşan Hindistan'ın dilnişin (hoş, güzel) sahillerini temaşa ediyorlardı.

Son

Mitoloji Sözlüğü...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

ALMA ANA: Savaş Tanrıçası Türk kültüründe kadınların savaşçılığı yaygın olup, bu durumu sembolize eder.

Deniz Karakurt'un Türk Söylence Sözlüğü adlı eserinden uyarlanmıştır.

Mizah Öykü...

Atilla Bilgen

41 KERE MAŞALLAH!

Kırk birinci sayımız canlı kanlı bir vaziyette biçimlenince tahtaya vurup, kulağımı çektim ve kendi kendime "Kırk bir kere maşallah!" dedim. O keyifle kulağımı çok çekmiş olacağım ki, önce kızarıp zonkladı, ardından ağlamaklı bir ses tonuyla "Kırk birse kırk bir, ben neden cezalandırılıyorum?

Şu an Hayalet-e derginin kırk birinci sayısını okumaktasınız. İlk sayımızın yayınlanmasının ardından, dile kolay tam kırk bir ay geçmiş. Sizlerden aldığımız destek olmasaydı, bugünlere asla ulaşamazdık.

Kırk birinci sayımız canlı kanlı bir vaziyette biçimlenince tahtaya vurup, kulağımı çektim ve kendi kendime "Kırk bir kere maşallah!" dedim. O keyifle kulağımı çok çekmiş olacağım ki, önce kızarıp zonkladı, ardından ağlamaklı bir ses tonuyla "Kırk birse kırk bir, ben neden cezalandırılıyorum? Hem söylesene neden kırk bir kere maşallah?" dedi. Soru çalışmadığım yerden gelmişti, haliyle durakladım, vakit kazanmak amacıyla seyrek saçımı kaşıdım, ama yine de mantıklı bir yanıt bulamadım. Maşallah kelimesini, göz alıcı bir güzellikle karşılaştığımızda nazar değmesin anlamında kullanıyorduk, bunu biliyordum, ancak önüne neden kırk bir sayısını ekliyorduk, bir fikrim yoktu. Kulağımın karşısında küçük duruma düşmekten dolayı yüzüm kızarmıştı. Cahilliğimi itiraf etmeden önce birkaç defa öksürdüm, ardından "Şey… Aslına bakacak olursak…" diye lafı gevelerken yardımıma beynim koştu ve bana muhteşem bir tüyo verdi: "Her işe maydanoz olan organ kulak değil burundur!" Birkaç saniye önce yerlerde sürünen özgüvenim tavan yaptı ve büyük bir şevkle "Sana ne? İşin gücün yok mu senin?" diye kükredim.

Böyle bir tepki beklemediğinden anında sindi. Sorgulayıcı muhalefeti, baskıcı otoritem sayesinde susturmanın hazzını doyasıya yaşayamadan, burnum devreye girdi ve "Hakikatten ne iş baba? Nedir bu kırk bir?" diye sordu.

Yaratılış itibarıyla burnum, her işe burnunu sokma hakkına sahip olduğundan, kulağıma uyguladığım taktik onda bir işe yaramazdı. Bu yüzden "Çok güzel bir soru. Böyle toplumsal bir konuya parmak bastığınızdan dolayı öncelikle sizi tebrik etmek isterim. Ancak bu soruyu

yanıtlamadan önce yanıtlanması gereken çok daha önemli konular bulunmaktadır. İzninizle öncelikle bu konuları açıklamak isterim." diye söze girdim ve hiç ara vermeden konuşup durdum. Bir süre sonra başta burnum olmak üzere tüm uzuvlarım sıkılıp kendi iç dünyalarına geri döndüler. Sorgudan kurtulmuştum, ama bir süre sonra konuyu yeniden anımsayacak ve üzerime yine geleceklerdi. Vakit kaybetmeden kollarımı sıvayıp maşallah kelimesinin önüne neden otuz yedi veya ne bileyim seksen sekiz değil de, kırk birin konulduğunu araştırmaya koyuldum.

Kanaatimce kırk birin arkasında ya onu kollayan karanlık güçler, ya da elinde her kapıyı açan "Hamili kart yakınımdır!" türünden bir kart vardı. Kafamdaki soruların yanıtını bulmak amacıyla soluğu araştırmacı gazeteci, macera adamı, ünlü gezgin, kutupta namaz kılan mücahit, vampir avcısı Saadettin Teksoy'un yanında aldım ve bir çırpıda derdimi anlattım. İşaret parmağını gözüme sokacak şekilde sallayıp "Ben Saaaadetttin Teksoy." dedi.

"O malum abi. Tek sıkıntım kırk birin arkasında hangi dayının olduğu!"

"Saaaadettin Teksoy her sorunun olduğu gibi bunun da cevabını bilir."

"Madem öyle söyle."

"Söylemem!"

"Neden abi?"

"Bedavaya alışmaman için."

"Yani?"

"Sana balık değil olta vereceğim! Var git avla" dedi ve bir çırpıda sarı yağmurluğunu çıkartıp bana uzattı. Üzerime geçirir geçirmez oldum bir Saadettin Teksoy! Onun gibi işaret parmağımı havada sallayıp "Ben gizem avcısı Atiiiilla Bilgen!" dedim, ardından yanından uzaklaşıp kırk bir sayısının arkasındaki karanlık güçlerin peşine düştüm!

Kütüphane kütüphane dolaştım, yetmedi sanal dünyaya girip Google Amca'dan Vikipedia Enişte'ye kadar tüm büyüklerin elini öpüp derdime derman olmalarını istedim. Kafamdaki soru işaretleri bir bir çözülüp Nirvana'ya ulaşınca uzuvlarımı toplantıya çağırdım. Kulaktan göze, burundan topuğa kadar tekmili etrafımda toplanınca başladım kırk birin kerametini anlatmaya.

"Sevgili ve çok değerli uzuvlarım. Bir süre önce bana bir sormuştunuz. O an için yanıtlayamamıştım, ancak bunun sebebi asla ve kata cahillik değil, vakitsizlikti! Yetiştirmem gereken önemli işlerim vardı. Çok şükür onları hallettim ve anında size geri dönüş yaptım."

Pis pis sırıtan Beyin "Anlat anlat heyecanlı oluyor." dedi, ardından "atma Recep din kardeşiyiz!" dercesine güldü. Yaptığım araştırmalardan haberdar olduğundan söylediklerini duymazlıktan, gülmesini görmezlikten gelerek söylevime kaldığım yerden devam ettim.

"Güzel ve dahi kıymetli uzuvlarım, aranızdan bazıları soruyu anımsamayabilir. Bu yüzden bir özet geçeyim. Her işe maydanoz Burun "Maşallah kelimesinin önüne neden kırk bir geliyor?" diye sormuştu."

"O soruyu ilk ben sormuştum. Burun benden kopya çekti." dedi Mapcup sevgili gibi kızaran Kulak.

"Kimin önce sorduğuna takılıp konudan sapmayalım. Sevgili uzuvlarım elimizde kırk bir sayısının gizemini çözecek çok önemli bir sayı var; kırk!"

"Nasıl yani?" diye sordu Her işe maydanoz Burun.

"Kırk, kırk birden küçükken nasıl daha önemli oluyor? Hele sen önce bunu açıklayıver." dedi Kara göz üstü Kaş.

"Bence yine sallayacak!" dedi Şaşı bak şaşır Göz.

"Arkadaşlar merak ettiğiniz her konuyu açıklayacağım, ama önce dinlemesini öğrenelim. Hepinizin bildiği üzere kırk, sayı sisteminde kendisinden önce gelen tüm sayılardan büyüktür."

"Bu durumda kendisinden sonra gelen sayılardan da küçük demektir! Nerede kaldı önemi?" diye araya girdi Her işe maydanoz Burun.

"Biraz sabrederseniz öğreneceksiniz. Kırkın önemini anlamak amacıyla öncelikle dinsel ve mitolojik geçmişlere bakmak lazım." dedim.

"Görevim etrafı sürekli kolaçan etmek, bu durumda ne zaman fırsat bulacağım da mitolojiye bakacağım?" diye sordu Şaşı bak şaşır Göz.

"Ben gizem avcısı Atiiilla Bilgen…"

"Adam resmen uçmuş! Ne içtiyse aynısından istiyorum:" dedi Balıketli Yanak.

"Hangi ara aldı bu iğrenç yağmurluğu?" diye sordu Şaşı bak şaşır Göz.

"Ben, bir başıma sizler için her şeyi araştırdım sevgili ve çok değerli uzuvlarım. Kırk sayısı gerek dinimizde gerekse geleneklerimizde geniş bir yer tutar. Dinler tarihini inceleyecek olursak kırk sayısının uzun süreli bekleyişleri ifade etmek için kullanıldığını hemen görürsünüz. Örnek istiyorsanız hemen vereyim: Tanrı, Adem'in çamurunu kırk gün yoğurmuştur. Nuh tufanı, kırk gün süren yağmurlardan sonra oluşmuştur. Kıyamet günü geldiğinde Mehdi kırk yaşında ortaya çıkacak ve kırk yıl yeryüzünde kalacaktır. Hz Muhammed'e kırk yaşında peygamberlik verilmiş olup İslam dininin doğuşunda ilk bağlananlar kırk kişidir. Tutulan dileğin gerçekleşmesi için ziyaret edilen türbelerin etrafında, kırk defa dönülür. Şimdi gelelim Babil'e, orada bu sayı endişe, beklenti ve sabır kelimeleriyle anılır."

"Hangi ara Babil'e geldik arkadaşlar?" diye sordu Nesli tükenen Saçlar.

"Bakın arkadaşlar Babil'e uğramazsak kırk günlük bekleme süresinin Mezopotamya kültüründen Anadolu kültürüne geçmiş olabilme ihtimalini göz ardı etmiş oluruz:"

"Sizce kırkı, bir şekilde kırk bire bağlama ihtimali var mı?" diye sordu Bıyıklatı Dudak.

"Cıvımayın ve adam gibi dinleyin."

"Biz adam değiliz ki adam gibi dinleyelim. Topumuz bir araya gelsek, biraz da çabalasak belki bir adam ederiz!" Amalgam dolgulu Diş.

"Topunuz birada olduğuna göre mesele yok!"

"Adam haklı beyler." dedi Çokbilmiş Beyin.

"Neyse gelelim konumuza. Az önce belirttiğim gibi geleneklerimizde kırk günlük bekleme süresi önemlidir. Yeni doğum yapmış bir kadının yanına bir iki kişi haricinde kırk gün boyunca kimse girip çıkmaz ve çocuğun kırkının çıkması beklenir, arınmak için kırk tas suda yıkanılır, kırk dükkân süprüntüsünden tütsü yapılarak nazardan korunulur, ölünün ardından kırkının çıkmasını beklenilir. Bir dua çok okunmak istenirse en az kırk kere okunur. Hikâye ve masallarda kırk gün kırk gece düğünler yapılır. Kırk defa söylenilen şeyin gerçekleşeceği sanılır. Cezalandırılanlar için kırk satır mı kırk katır mı uygulanır. Bunların haricinde içinde kırk sayısı geçen isim ve deyimlerimiz vardır. Kırkpınar, kırk haramiler, kırk ikindi yağmurları, kırk dereden su getirmek, bir fincanın kırk yıl hatırı olması kırk evin kedisi kırk bir kere maşallah, kırk para, kırk yılın başı, kırk yılda bir, kırk yıllık dost, kırk kapının ipini çekmek, bir ağzı kırk sakızı var, kafasında kırk tilki dolaşıyor kırkının da kuyruğu birbirine değmiyor, kırk tarakta bezi var..."

"Ay yeter. Daral geldi!" dedi Sigara kurbanı Ciğer.

"Tamam. Kırk evliya gibi bir sayı. Bunu anladık. Ama kırk bir ne alaka abi? Oraya gel!" dedi Her işe maydanoz Burun.

"Kırk biri anlamanız için kırkın önemini iyice kavramanız gerek.

"Ben hala öküzüm!" dedi Mapcup sevgili gibi kızaran Kulak.

"O zaman biraz daha ayrıntıya girelim."

"Ben sadece espri yapmıştım!" dedi Mapcup sevgili gibi kızaran Kulak

"Bu adam şakadan ne anlar?"

dedi Amalgam dolgulu Diş.

"Kırk sayısı çok eski çağlardan beri uğurlu ve özel sayı olarak kabul edilir."

"Aha başladı yine!" dedi Sigara kurbanı Ciğer.

"Neden uğurludur?" diye sordu Pis pis sırıtan Beynim.

Okuduklarım notlar arasında sebebi yazmıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse merak da etmemiştim. Uzuvlarımın eline koz vermemek amacıyla öfkeyle söylendim: "Tutturmuşunuz neden? Bazı şeyler vardır nedeni yoktur! Bu da öyle bir şey işte!"

"Neden?" diye sordu kim olduğunu algılayamadığım bir organ.

Sinirimi bastırmaya çalışarak "Kırk sayısının din, matematik, astroloji, edebiyat ve tasavvufta da ayrı ayrı anlamları vardır. Örneğin eski Mısırlılarda gök varlıklarının kendi yörüngeleri üzerindeki dönüm sürelerini gösterirken Tevrat'ta insanın yaş dönemlerini belirtir. Muhtemelen kırkından sonra azmak veya kırkından sonra saz çalmak deyimleri buradan kaynaklanır.

"Bence şu an çalıyorsun!" dedi Ukalalıkta bir numara olan Dil.

"Başkasının uzuvları olsaydınız bilirdim yapacağımı! Neyse arkadaşlar gelelim Uzak Doğu'ya. Oradaki bir inanışa göre bir erkek ancak dünyada kırk yıl yaşadıktan sonra gerçek kapasitesine ulaşır. Anlayacağınız bir erkeğin adam olabilmesinin şartlarından biri kırk yaşını geçmiş olmasıdır.

"Pardon ama sizin tevellüdünüz kaç?" diye sordu Teklediği ana vayı yiyeceğimiz Kalp "Gerçek kapasiteme çoktan ulaştım."

"Saygıdeğer Hocam! Bakın size hem hocam diye hitap ediyorum, hem de önüne saygıdeğer kelimesini koyuyorum! Anlayın artık size ne kadar değer verdiğimi, ama valla billah anlattıklarından bir halt anlamadım. Tamam, kırk önemli, ama kırk bir ne baba? Gözünü seveyim bize bununla gel." dedi Avuç içi nasırlanmış Sağ el.

"Hop hop önce parmaklarını güzelce sabunla sonra sev beni." dedi Şaşı bak şaşır Göz.

"Sevgili uzuv kardeşlerim madem konuyu anlamadınız bir kez daha anlatayım. Kırk sayısının geleneklerimizde ve dinimizde en büyük sayıyı temsil ettiği konusunda artık hem fikir miyiz?"

"Ne olursunuz hayır demeyin, yoksa bir saat daha kafa ütüler bu adam. Ben çok zor durumdayım, Acilen yükümü boşaltmam lazım!" dedi Klozetle aşkyaşayan Bağırsak. "Eveeet" dedi uzuvlar bir ağızdan.

"O zaman gelelim kırk bire."

"Hele şükür. Gel de bitsin bu ıstırap" dedi uzuvlar bir ağızdan.

" "Kırk bir kere maşallah!" diye söylediğimizde; en büyük sayıdan bir fazlasını ifade ediyor, dolayısıyla daha büyük bir keramet buyuruyoruz! Anlayacağınız en özel sayıdan bir fazlası oluyor kırk bir! Zaten Arapça'da çokluk anlamına da gelir! Çaktınız mı şimdi olayı?"

Uzun bir sessizliğin ardından Pis pis sırıtan Beyin koca bir kahkaha patlatıp "Gördüm ve artırıyorum; kırk üç kere maşallah!" dedi.

"Rest o zaman!" dedi Teklediği ana vayı yiyeceğimiz Kalp.

Beynimin başlattığı, ardından kalbime sirayet eden gülme krizi tüm uzuvlarıma yayılmıştı. Ortalık attıkları kahkahalarıyla inlerken yanlarından uzaklaştım, zira atalarım "Uzuvların anlayışsızsa uzvunla kanka olmayacaksın!" derdi. Belki de hiçbir zaman öyle bir laf etmemişlerdi, bu ruh halimle ben şimdi uydurmuştum!

Dışarı çıkar çıkmaz bilgisayarın başına geçtim ve kırk birin önemini, uzuvlarım kadar anlayışsız olmadığına inandığım değerli Hayalet e Dergi okuyucularına anlattım: "Kırk sayısı geleneklerimizde ve dinimizde önemli olduğu…"

Korkmaz Uluçay

SÜTLÜ KÖFTE

Zeynel, "Tom Miks" gibi sütten başka şey içmezdi; laktozsuz süt tabii, ötekisi gaz yapar.

–Bakın burası eski bir bina, dolayısıyla kamera falan yok, öyle herhangi bir şeyi kontrol etme şansımız yok yani. Hayır, gerek var mı, onu da bilmiyoruz. Sizin isteğiniz üzerine arkadaşlar sizi dinlemişler ama pek bir şey anlamamışlar.

–Komiserim, ben evveli gün bütün bildiklerimi söyledim arkadaşlara. Gerisi size kalmış, ister inanırsınız, ister inanmazsınız.

–Hayır, ölen kişi zaten yaşlı, dolu hastalığı da var diyor yakınları, otopsi falan da istemiyorlar. Siz niçin cinayet diye tutturdunuz ki?

–Rahmetli Zeynel Bey benim arkadaşımdı, aynı zamanda da alt kat komşum. Son günlerde onda bir gariplik vardı. "Köfteleri çalınmış Tonton" gibi bir ifade vardı yüzünde.

–O ne demek yahu?

–Yani mutsuzdu. Zeynel, yalnız bir adamdı. Bir tane oğlu vardı, hayırsız bir tip, arayıp sormazdı. Ne hikmetse ama, son günlerde birkaç kez gelmişti oğlu, üstelik birisinde karısıyla beraber. "Sülalemin bütün bıyıklıları adına" yani…

–Ben sizi tam anlayamıyorum. Bildiğim kadarıyla Zeynel Bey de, oğlu da bıyıksız. Şimdi söylerken bile çok saçma geldi kulağıma bu, ne demek istiyorsunuz?

–Yahu anlasanıza, Zeynel ölünce ev onlara kalıyor işte.

–İyi de, oğlu zaten yasal mirasçısı, burada anormal bir durum yok ki.

–Ya, belki aceleleri var, beklemek istemiyorlar, ne bileyim ben? Öte

yandan, son günlerde birkaç kez Zeynel'i marketten içki almış, sepetine koymuş vaziyette evine gelirken gördüm.

–Eee, ne var bunda?

–Zeynel, "Tom Miks" gibi sütten başka şey içmezdi; laktozsuz süt tabii, ötekisi gaz yapar.

–Yahu, belki misafir için almıştır, olamaz mı?

–Benden başka pek misafiri olmazdı rahmetlinin. Gerçi, duvarlar ince, ölümünden önceki günlerin birinde bazı sesler duydum evinden, hararetli bir tartışma vardı sanki, ama anlaşılmıyordu. Belki de televizyon sesiydi, bilmiyorum.

–O kadar merak ettiyseniz sorsaydınız ya kendisine, "Senin misafirin mi vardı?" diye.

–Son zamanlarda aramız biraz limoniydi, konuşmuyorduk, soramadım.

–O niye?

–Bir gün bana gelmişti, seviyor diye süt ikram ettim, biraz içtikten sonra tuttu bardağı "1001 Roman Dergisi"nin üstüne koydu. Böyle izi kaldı bardağın, aha yusyuvarlak. Değerli dergi, kapağında "Baytekin" olan. Mahsus yaptı biliyorum, çünkü tepsiyle vermiştim sütü, tekrar tepsinin üstüne koysana; maksat gıcıklık olsun. Kavga ettik tabii.

–Evet, çok ayıp etmiş, huysuz bir ihtiyarmış, sizin gibi değilmiş.

–Öyle, ama aslında asildi benim arkadaşım, tıpkı ataları Gaskonyalı olan "Baron" gibi. Tabii, bir de "Gaskonyalı Toma" var, onla karıştırmayın, şarkıcı o.

–Allah aşkına, ne Gaskonyası, ne kolonyası, ne anlatıyorsunuz siz ya? Bakın, işimiz gücümüz var, somut bir şey söyleyecekseniz, söyleyin, yoksa gidelim biz.

–Tamam, sadede gelelim. Bazı hastalıkları vardı arkadaşımın ama bunlar hemen her gün salondaki pencereyi açıp bazı kültür fizik hareketleri yapmasına engel değildi. Sonra yine, eğer güneş varsa, D vitamini almak için aynı pencerenin önündeki koltuğuna otururdu. Pencere açıkken tabii, yoksa cam engelliyor D vitaminini, biliyorsunuz. İşte öyle bir anda onu keskin nişancı konusunda uyarmıştım.

–Hangi keskin nişancı? Nerde?

–Karşıki binanın çatısında elbette… Ortalıkta kendini "Long Rifle" sanan dolu kişi var komiserim, tabii…

–O kim be?

–"Kinowa"da, "Long Rifle Charles". İncelediniz mi bedenini Zeynel'in, kurşun izi var mı?

–Yahu ne kurşunu, yok bi' şey. Kapıda da zorlama falan yok, cinayet olduğunu gösteren bir şey yok. Sizden başka bu konuda ısrar eden de yok, anlamıyorum ki.

–Anlamıyorsunuz, çünkü bir Dylan Dog değilsiniz komiserim.

–Beyefendi, bakın sinirlenmeye başlıyorum. Üstelik "dog"un ne anlama geldiğini bilecek kadar İngilizcem de var. Lütfen, yeter artık.

–Peki kızmayın. O zaman şunu dinleyin: Zeynel'in ölü olarak bulunduğu günün bir öncesinde, geceleyin, şişman bir adam bizim apartmanın kapısından çıktı, sarhoştu, bir yandan "Hay bin kaşalot!" diye küfür ediyor, öteki yandan kancasıyla apartmanın duvarını çiziyordu.

–O izleri gördük, büyük ihtimalle mahalledeki çocuklardan biri çizmiştir. Biliyorum, sormasam da söyleyeceksiniz, söyleyin rahatlayın. O karakterin ismi ne?

–El Ginşo.

–Tamam mı, bitti mi? Tüm bunları kafanızda yazıyorsunuz, değil mi?

–Yazıyorum da, çizen olmayınca yarım kalıyor sanki, komiserim.

–Allahım, Yarabbim… Aloo, Arif, işiniz bittiyse, dönüşte arabayla alın beni buradan. Bu adam dediğin kadar varmış, bombok etti kafamı… Evet, geldi mi sonuçlar? Hadi ya, şimdi yandık işte… Tamam, bekliyorum.

–Ne olmuş, komiserim?

–Zeynel Bey'in cansız bedeninin yanında bulunan süt şişesinin laboratuvar sonucu gelmiş. Sırf siz rahatlayın diye göndermiştik tahlile. Arsenik bulunmuş içinde…

–Öhm… Komiserim, size Dedektif Nik'ten bahsetmiş miydim? "Des" aslında "Desmond"ın kısaltması…

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

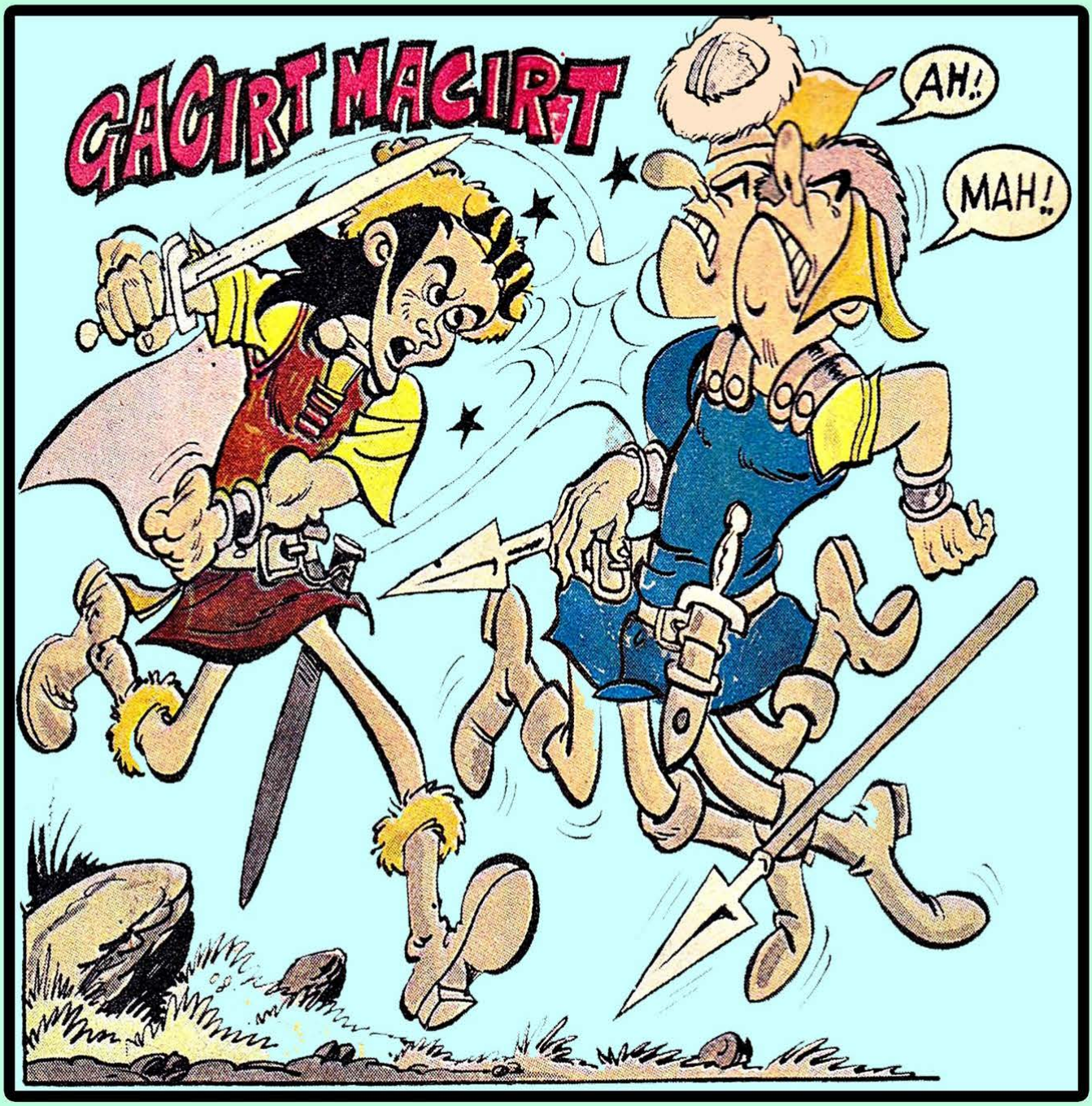

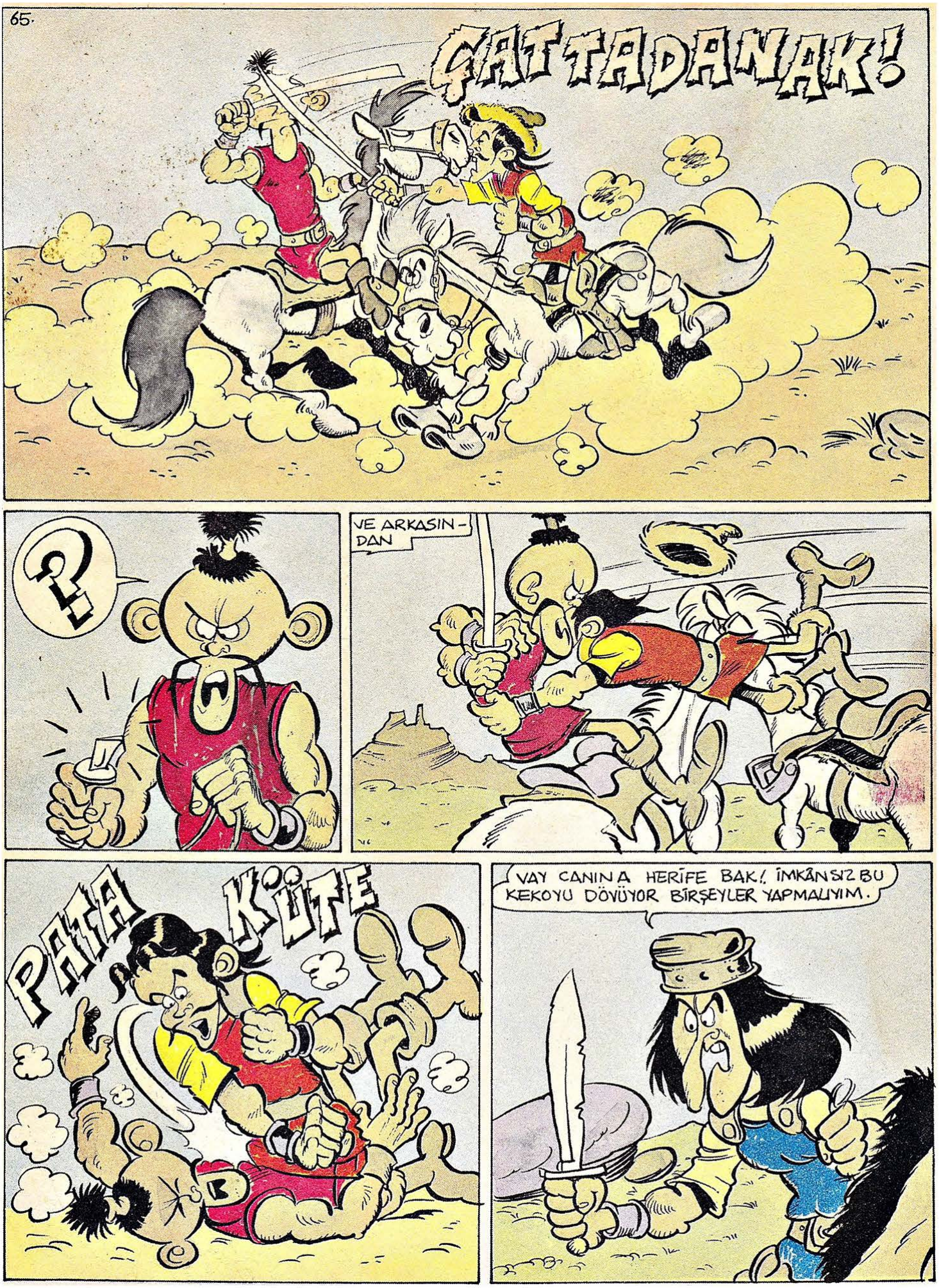
65.
ÇATTADANAK!
?
VE ARKASIN-DAN
PATA KÜTE
VAY CANINA HERİFE BAK!. İMKÂNSIZ BU KEKOYU DÖVÜYOR BİRŞEYLER YAPMALIYIM.

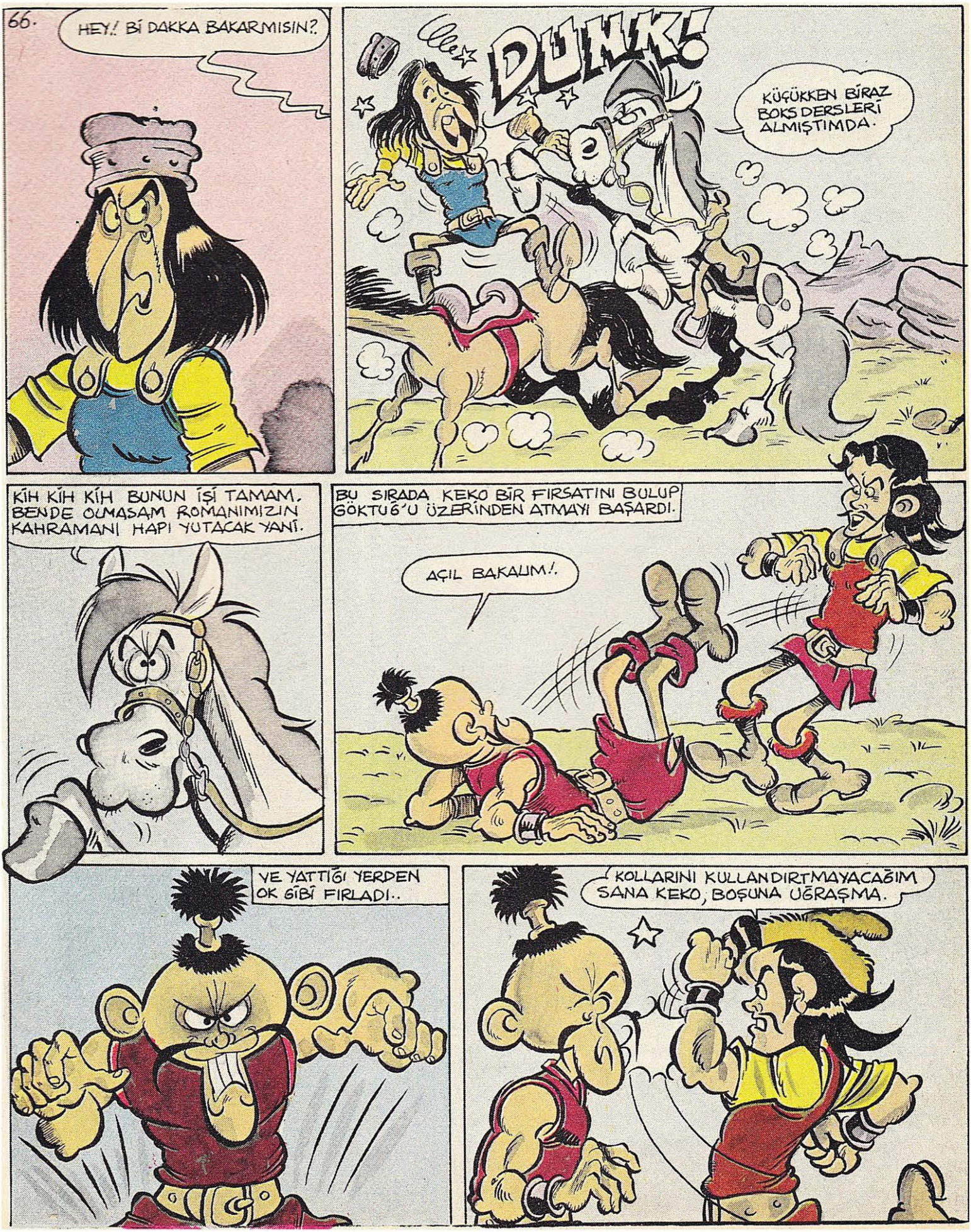
66.
HEY! BİR DAKKA BAKARMISIN?
DUNK!
KÜÇÜKKEN BİRAZ BOKS DERSLERİ ALMIŞTIMDA.
KİH KİH KİH BUNUN İŞİ TAMAM. BENDE OLMASAM ROMANIMIZIN KAHRAMANI HAPI YUTACAK YANİ.
BU SIRADA KEKO BİR FIRSATINI BULUP GÖKTUĞ'U ÜZERİNDEN ATMAYI BAŞARDI.
AÇIL BAKALIM!.
YE YATTIĞI YERDEN OK GİBİ FIRLADI..
KOLLARINI KULLANDIRTMAYACAĞIM SANA KEKO, BOŞUNA UĞRAŞMA.

67.
VAY CANINA UMDU-ĞUMDANDA AÇIKGÖZ ÇIKTI.
KEKO BİRAN DÜŞÜNDÜK-TEN SONRA GÖZÜNE, AZ ÖN-CE GÖKTUĞ'UN DÜŞÜRDÜ-ĞÜ KILIÇ ÇARPTI VE BİR HAMLEDE ONU ELİNE GEÇİRDİ..
HER ZAMAN BEN GALİBİM VEDE EN BÜYÜK BENİM KEH KEH
Bİ SANİYE SONRA İŞİN BİTİKTİR ASLANIM.
VAY KALLEŞ VAY!
GÜLBAHAR MÜCADELEYİ DEHŞETLE İZLİ-YORDU.
VUUUŞŞ
GÖKTUĞ YANA KAÇARKEN KEKO'YA ÇELMEYİ TAKTI.

Devam Edecek

Bünyamin Tan

Mısralarla Örülü Bir Ölüm Yolculuğu: SAKLI

Dizelerin ahengiyle örülü, şiirin sessiz bir hikâyeye döndüğü, imgelerin ipuçları, mecazların kanıt olduğu, bağdaştırmaların bir fotoğraf karesinde nesneleştiği ve söz sanatlarının katile götüren soruşturmalara dönüştüğü bir uzun öyküdür "Saklı". Bir aşk çemberinin soyutluğunun işlenen cinayetlerle somutlaştığı, bir üniversite hocasının heyecanlı bir serüvenidir.

Türk edebiyatının en güzel mısralarının arandığı bu serüvende, bir detektifin dakik ve ipuçlarını işlemede bir kuyumcu hassaslığına sahip becerilerine eşdeğer araştırma disiplinine sahip Mümtaz Taşkesen'in, bir zamanlar tıp fakültesinde dâhil olduğu şiir grubunun yıllarca sakladığı sırrı öğrenmek isteyen Hakan Başaran'a aradığı mısraları bulma yolunda yaptığı hizmetleri okuruz. Meraklı ve sürprizlerle dolu gazeteci bir kadınla yolunun çokça kesiştiği bu hikâye onu zamanla içinden çıkılmaz bir geçmişe yolculuk serüveninin içine sokar. Hikâyede yıllar önce amfilerde ve fakülte koridorlarında şiirlerden ve mısralardan oluşan bir kovan vardır, bu kovanda çalışan işçi arılar olan bir grup erkeğin açılmış binlerce mısradan oluşan bir çiçek bahçesinden en güzel balı ana kraliçeye, Hülya'ya sunmak için giriştikleri yarışta, yıllar içerisinde şüpheli şekilde hayatlarını kaybetmeleri anlatılır. İlk bakışta Mümtaz için basit bir edebi araştırma gibi görünen olay örgüsünün giderek çetrefilleşerek bir örümcek ağına döndüğünü görürüz. Mümtaz için çözülmesi en zor paradoks ise cinayetler zincirinin etrafında vuku bulduğu Hülya'nın bir zamanlar işlek olan bir bal kovanının ana kraliçesi mi yoksa kendisine büyük bir tutkuyla bağlı olan erkeklerin ölüme sebep olan bir karadul örümceği mi olduğu konusunda yaşadığı tereddütlerdir.

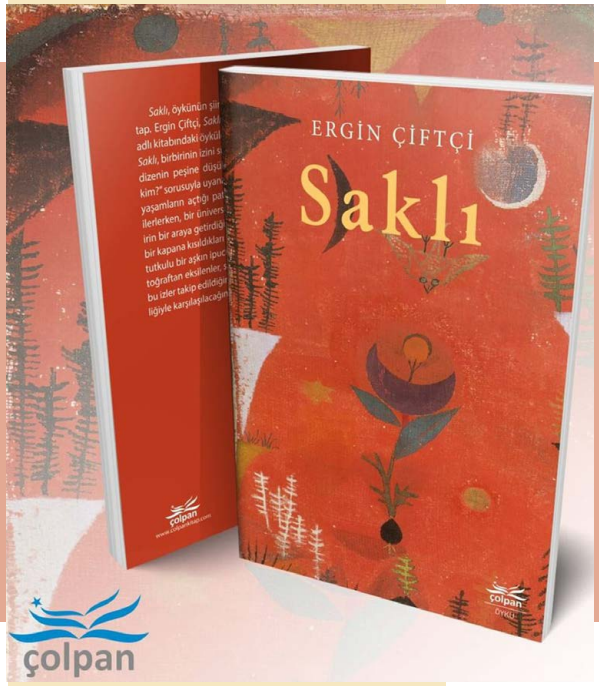

Sanatın yaratıcılığı ile ölümün soğuk nefesinin iç içe geçtiği bu öyküyü okurken sanatın yaratıcılığı ile hayat kurtaran hekimliğin insanın egosunda yarattığı Tanrı kompleksinin izlerini göreceksiniz. Yılkı, Araf, Son Duvar, Kurgan ve Terapi dergilerinde öyküleri ve şiirleri yayımlanan Ergin Çiftçi'nin ikinci öykü kitabı olan ve geçtiğimiz günlerde Çolpan Kitap'tan çıkan "Saklı", kısa soluklu ve sürükleyici bir öykü kitabı olarak okurlarına imgemeler, soyutlamalar ve mecazlarla süslü insan zihninin yaşadığı karmaşanın yarattığı kaosun nasıl ölümle sonlanabileceğini gösteriyor.

Yazar : Ergin Çiftçi
Yayınevi : Çolpan Kitap
Sayfa Sayısı : 76
İlk Baskı Yılı : 2020

Sibel Çelikel

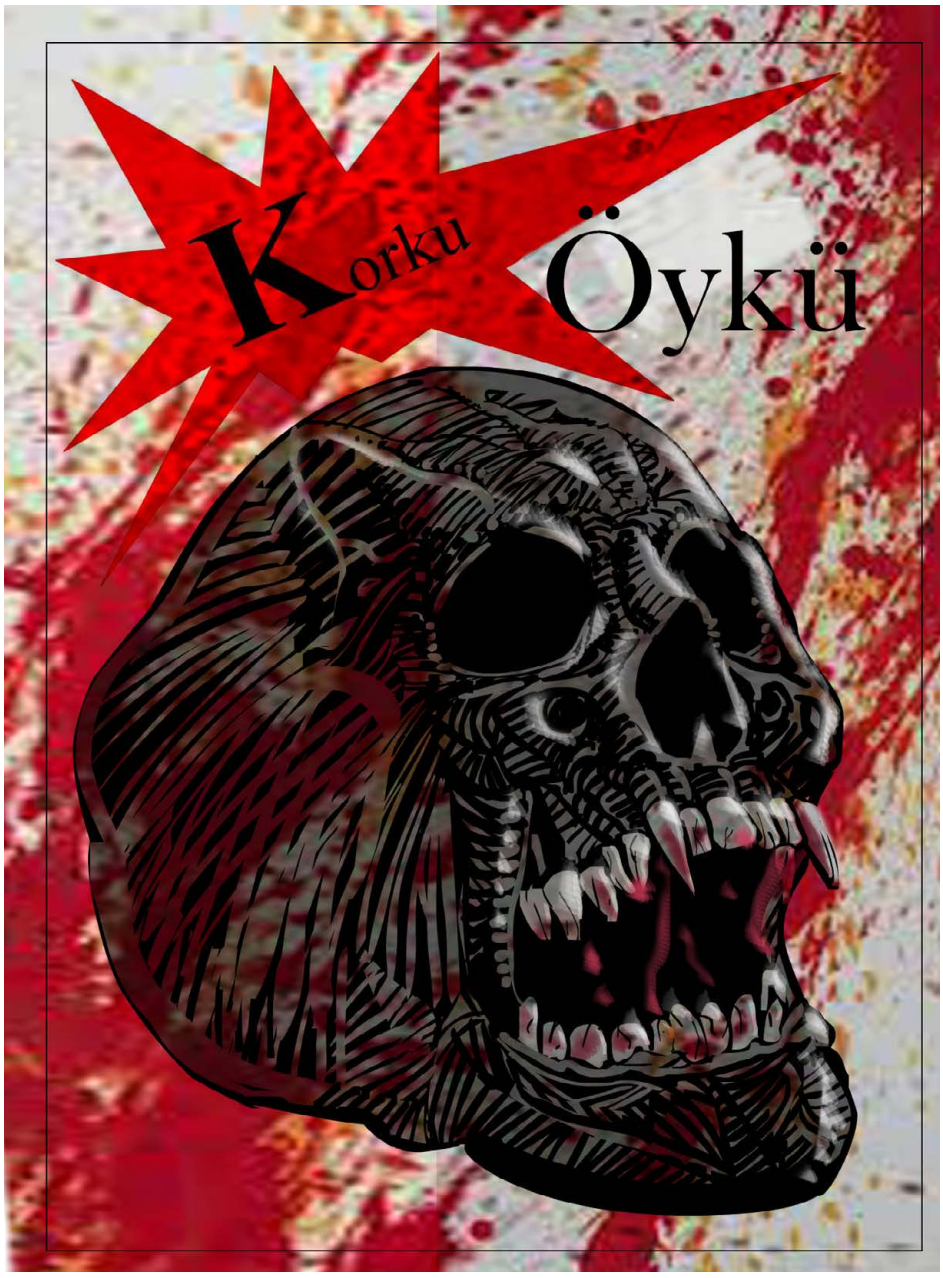

HER ŞEY MÜMKÜN

Henüz askerlikte yeniydim. Bölükte fazla kimseyi tanımıyordum. Çorumlu bir arkadaşla aynı nöbetteydik. Sakin duruşlu, saf kalpli, iyi bir çocuğa benziyordu, adı Nurettin idi. Onun nöbetini giyindirme binasının arka tarafına, taburun su ihtiyacını karşılayan su kulelerinin altına yazmışlardı. Bu geceki nöbetçi çavuşun adı ise Kaddafi idi.

Uykumun en derin olduğu yerde uyandırılmaktan bıktım. Dört-altı nöbetinin bende olduğunu bildiğim için çok derin bir uykudan söz etmek mümkün olamazdı zaten. Yine de böyle birdenbire kalkmak zorunda olunca hayata küsme duygusuna engel olamıyor insan. Memleketteki nişanlıma kayıverdi aklım. Huzurlu uyuyordur umarım. Onu düşününce içime bir umut doldu. Kendimi daha iyi hissettim.

Henüz askerlikte yeniydim. Bölükte fazla kimseyi tanımıyordum. Çorumlu bir arkadaşla aynı nöbetteydik. Sakin duruşlu, saf kalpli, iyi bir çocuğa benziyordu, adı Nurettin idi. Onun nöbetini giyindirme

İllüstrasyon- Nevra Çelikel

binasının arka tarafına, taburun su ihtiyacını karşılayan su kulelerinin altına yazmışlardı. Bu geceki nöbetçi çavuşun adı ise Kaddafi idi. Lakap falan değil hakikaten adı buydu. Daha biz taburdan çıkmadan Nurettin, Kaddafi'ye yalvarmaya başladı:

-Ağbi, ne olur beni oradaki nöbete gönderme… Lütfen bak, şaka falan yapmıyorum, gerçekten çok korkuyorum ben. Orada tuhaf bir varlık var. Her nöbette bir sıkıntı çıkıyor. İlginç olaylar oluyor.

Kaddafi susuyordu. Nurettin'in dediklerine inanmadığından değil de sanırım yapacak bir şey olmadığından… Onun elinden gelen bir şey yoktu aslında. Bizim bölük astsubayı, Fatih astsubay, nöbet listesini gündüzden belirliyordu. Çok zaruri bir mazeret olmadığı sürece bu liste değişmez ve değiştirilemezdi. Nöbetçi astsubayı gecenin üç buçuğunda uyandırıp da "Bu arkadaş nöbete gitmek istemiyor komutanım, değiştirelim mi?" demek basit bir iş değildi tabi ki. Nurettin korkudan yaprak gibi titriyordu. Anlattıkları hakkında içten olduğu sorgulanacak gibi değildi ama Kaddafi bu sebepten azar işitme riskini göze almayacak gibi duruyordu.

Nöbete gitmek için yarım saat öncesinden doldur- boşalt istasyonuna gittik. Şarjörlerimizi alıp taktık. Tüfeklerimizi astık. Biz bütün bu işleri yaparken Nurettin, son bir ümitle yalvarıyordu.

Cılız ağaçlardan oluşan çam ormanının ferahlatıcı kokusunu içime çektiğimde uykumdan iyice ayıldım. Orada tel örgü olduğu için boş alanda devriye attığımız bir nöbet noktası oluşturulmuştu. "Benzinlik" dediğimiz nöbet noktasındaki nöbetçiler çıktı, biz

yerimize geçtik. Diğer nöbetçiler yanımızdan ayrılırken uzaktan Fatih astsubayın devriyeye çıktığını gördük. Onu gördüğüne çok sevinen Nurettin bir koşu Fatih astsubayın yanına gidip tekmil verdi:

-Komutanım! Ben bu su kulelerine gitmeye korkuyorum, orada garip şeyler oluyor. Dedi.

Alacakaranlığın gizlediği gölgelerini uzaktan da olsa seçebiliyordum. Fatih astsubay dönüp Kaddafi'ye:

-Oğlum! Adam bu kadar korkuyorsa niye zorla götürüyorsunuz? Diye çıkıştı.

Kaddafi ise:

-Komutanım! Nöbet listesini siz hazırlamışsınız, sorgulamak bana düşmez. Ben bu saatte kimsenin nöbet yerini kafama göre değiştiremem… Manasına gelecek bir şeyler geveleyerek kendini savunmaya çalıştı.

Fatih astsubay:

-Kim korkmaz orada? Diye sordu.

Kaddafi bir an bile düşünmeden:

-Yücel korkmaz. Diye adımı verdi.

Fatih astsubay nöbet listesine benim adımı yazarak parafladı. İkisi tekrar geri dönüp:

-Yücel, seni "giyindirme"ye götürüyoruz, Nurettin burada kalacak. Dediler.

-Tamam. Dedim. Birlikte "giyindirme" nöbetine giderken:

-Arkadaşlar, beni oraya götürüyorsunuz ama ben nerede nöbet tutacağımı bilmiyorum. Dedim.

Bahsi geçen yerde bir nöbet kulübesi yoktu. Nereden nereye kadar sorumlu olduğumu öğrenmem gerekiyordu.

Kaddafi:

-Biz sana tarif edeceğiz. Sen yeter ki korkma. Dedi.

-Korkacağım şey nedir? Onu bilmiyorum ki. Dedim. Acaba neyden korkmamam için tembihleniyordum.

-Hayalet gibi bir varlıktan bahsediyorsanız, yaşamayan, nefes almayan bir çeşit enerjiden korkmam. Yukarda Allah var. İnançlı bir insanım. Yok, eğer canlı bir varlıktan söz ediyorsanız üzerimde kırk tane mermi var benim. Delik deşik ederim, niye korkayım ki? Dedim.

Nöbet yerine hep birlikte gitmiştik. Normalde onların buraya kadar çıkmasına gerek yoktu ama bana alanı göstermek ve biraz da cesaret vermek için gelmişlerdi. Bölgeyi tanıttıktan sonra nöbetçi astsubayın devriye gezdiğini hatırlatarak yanımdan ayrıldılar. "Bu nasıl bir nöbet noktası." diye düşündüm. Bir nöbet kulübesi bile olmadığı için nöbet defteri koyacak yer de yoktu. Aslında subaylar buraya pek uğramazdı. Ancak bu gece Nurettin'in korkması ve nöbet değişimi gibi sıra dışı durumlar olduğu için muhtemelen uğrayan olurdu. Nitekim bir süre sonra bana yaklaşan karaltının Fatih astsubay olduğunu yürüyüşünden tanıdım. Ağaçların arasında duracak belirgin bir nokta olmadığı için olduğum yerde dur çektim, karşılıklı parola ve işaret sorduk.

Fatih astsubay:

-Yücel, nasılsın? dedi.

-İyiyim komutanım! dedim.

-Korkuyor musun? dedi.

-Hayır, korkmuyorum komutanım! Dedim.

-İyi, hayırlı nöbetler! dedi.

Sağ ol çektim ve arkasından bir süre gidişini seyrettim.

Fatih astsubayın gerçekten gittiğine emin olduktan sonra çapraz tutuştan biraz daha rahat bir pozisyona geçtim.

Düşüncelerimle baş başa kalmıştım ki ağaçların arasından hışırtı gibi bir ses geldiğini duydum. Sesin geldiği yöne dikkat kesildiğimde ağaçtan ağaca gözle fark edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde meydana gelmiş olan bir sıçrayış hareketi görür gibi oldum. Ancak bu zıplamanın ne çeşit bir hayvan

tarafından gerçekleştirildiğini gözlerimle yakalamama imkân yoktu çünkü çok hızlıydı. "Herhalde göz yanılmasıdır." diye düşünmek istedim. Karanlıkta sık ağaçların arasında gözlerimi hızla dolaştırırken gözlerim diğer bölgede olan şekilleri kaçırıyordu belki de. Bu düşünce beni çok kısa bir süre rahat tutabilmişti. Ardından hışırtılar yakınımdaki ağaçlarda olmaya başladı. Bu öyle hızlı bir şeydi ki her seferinde bakmadığım noktadan geçmeyi başarıyordu. Gözümü her ne tarafa çeviriyorsam sıçrama diğer tarafta gerçekleşiyordu.

Ağaçların arasından ayrılıp giyindirme binasına doğru geri çekilmeye karar verdim. Burası dar uzun bir binadır. Yeni gelen asker oradan girer, kaydını yaptırır, bölüğüne dağılır, sırayla geçerken botunu ve askeri kıyafetlerini alır, çıkar. Binanın yakınına çekilince içimde biriken ürkme duygusunu biraz atlatır gibi oldum. Tam "Burada iyiyim." derken. Sıçramalar epey yakınımda olmaya başladı. Gözümle yakalayamasam da çevremde adını koyamadığım bir varlığın beni rahatsız etmeye kararlı olduğundan artık emindim. Onunla iletişim kurmaya karar verdim.

Ağaçlara doğru uzanarak:

-İn misin?... Cin misin?... Doğa üstü bir canlı mısın?... Uzaylı mısın?.. Benden ne istiyorsun?.. gibi soruları arda arda yüksek sesle sordum.

Beni uzaktan gören bir insan kendime kendime konuştuğumu düşünüp halime gülebilir, daha kötüsü akıl sağlığımı yitirdiğimi düşünebilirdi. Ancak bu, o anda göze aldığım bir riskti. Söz konusu varlığın belki de kötü bir niyeti yoktu. Benim önyargılı olmadığımı, onunla iletişim kurmaya hazır olduğumu anlarsa bana kendini göstermeye karar verir, diye umuyordum.

Bunu daha açık bir dille ifade etmek için:

-Bak ben başka bir canlı türüyle iletişime hazırım. Gelip benimle konuşabilirsin. Dedim. Ama ağaçların arasındaki karanlıktan ses gelmiyordu.

-Sana zarar vermek istemiyorum. Ben her canlının yaşam hakkına saygılıyım. Sen de bana zarar verme. Diyerek yeniden şansımı denedim ama hiçbir karşılık gelmiyordu.

Bu defa sesimi uygun bir şekilde tonlayarak:

-Benim kötülükle işim yoktur. Seni rahatsız edecek bir şeyi bilerek yapmak istemem. Yaşam alanına mı girdim? Burada olmamın sebebi sen değilsin. Sana zarar vermek için gelmedim. Dedim. Cevap gelmese de karanlığın içinde bir yerlerde beni dinlediğini hissedebiliyordum.

Son bir çabayla:

-Bak, ben senden hiç korkmuyorum. Bu yüzden endişeleniyorsan gerek yok. Benimle iletişim kurabilirsin. Dedim.

Üç dört dakika kadar tam bir sessizlik oldu. Sanırım düşünüyordu. Neden sonra ağaçların arasında zın zınnn diye çınlama şeklinde sesler çıkararak atlayıp zıplamaya devam etti. Belki de benimle oyun oynamak istiyordu. Bu varlık her neyse belki türünün bir yavrusuydu ama göremediğim bir canlıdan çıkan bu çıtırtılar beni oldukça ürkütmeye başlamıştı. Ağaçlar mı rüzgâr yapıyor? Yapraklardan mı bu hışırtılar oluşuyor? Diye düşünerek kendimi teselli edemiyordum artık çünkü yaz gecesiydi havada esinti bile yoktu. Sesler iyice yakınıma gelmiş ve çoğalmıştı. Adını koyamadığım bu varlığın iyice cesaretlendiğini ve bana yaklaştığını seziyordum. Ancak ağaçların arkasında saklana saklana gelmesi beni ürkütmeye başlamıştı. Onunla o kadar iletişim kurmaya çalışmış olmama rağmen kendini saklaması beni iyice korkuttu.

Sesler iyice yaklaşmıştı. Kendimi koruma içgüdüsüyle bir çeşit refleks olarak tüfeğimin

kurma kolunu çektim, geriye kilitledim. O tuhaf varlığın biraz daha yaklaştığını görünce tüfeğimi bel hizama aldım, başparmağım kurma kolunun üzerinde hazır bir şekilde beklemeye başladım. O an o kadar gerilmiştim ki birisi gelip arkamdan şaka amaçlı "Bö!" dese ağaçlarla birlikte etrafımda hareket eden ne varsa hepsine ateş açacaktım. Etrafımda ne olup bittiğini tanımlayamamak beni oldukça germişti ama bu korkuya kapılmamalıydım. Az önce ona zarar vermek istemediğimi ben söylememiş miydim? Bu halim neydi şimdi? Normal prosedürden çıkmıştım. Mermiyi silahın ağzına vermiştim. Bir süre bekledim ama ağaçların arasından bir şey çıkmadı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Korkum geçmişti. Şarjörü çıkarttım, palaskama sıkıştırdım, mermiyi yeniden yan tarafa attım, kurma kolunu tekrar saldım, mermiyi tekrar şarjöre bastım, normal pozisyonuma geldim.

İçimdeki ürperti tam olarak geçmediği için biraz daha geri çekilmeye karar verdim. Giyindirme binasına yaslandım, bu halde iken en azından sırtım güvendeydi. Çelik başlığımı gözlerimin hizasına indirdim. Bir yandan etrafımı kollamaya devam ettim. Uzaktaki ağaçlarda o bilinmeyen varlığın dolaşıp durduğunu fark ediyordum ama nedense bana yaklaşmıyordu. Sabahın altısı olmak üzereydi. İki saate yakın bu varlıkla boğuşmaktan yorgun düşmüştüm. Bir an için gözlerimi kapattım, içim geçer gibi olacaktı ki çelik başlığıma "Tak!" diye bir şey vurdu. Hemen yerimden fırladım:

-Emret komutanım! Diye bağırdım. Bir subay geldi ve kasaturasıyla çelik başlığıma vurarak beni esas duruşa geçirmek istedi sandım.

Silahı çapraza alıp durdum. Bir de baktım ki etrafta kimse yok.

Ağaçların olduğu bölgeye kulak kesildim. Tam bir sessizlik… Ardından bir de baktım ki takır tukur sesler çıkararak ağaçlardan bana doğru bir cisim yuvarlanıyor. O an zihnim hızla tahminler yürüttü. Herhalde ağaçlardan bir çam kozalağı düştü ve o düşüşün etkisiyle bana doğru yuvarlanmaktadır, diye varsaymak istiyordum ama öyle değildi. Bir de baktım ki neredeyse iki yumruk büyüklüğünde, oldukça ağır bir taş, tekerlenmiş bana doğru geliyordu. Bu taşın uzaktan atılmış olma ihtimali yoktu. Uzaktan gelmiş olsa iki metre kadar seker bir daha vurur ve yanıma gelişi çok da yavaş olurdu. Bu, olsa olsa iki metre yakınımdaki biri tarafından bana atılmıştı. Beynim o saniyede denklemi çözüyordu. Taşın bana yuvarlandığı o kısacık zaman dilimi içerisinde bütün olasılıkları hesaplıyordu. Kafam büyüklüğünde bir taşı kertenkele, börtü böcek bana yuvarlayamazdı. Ayaklarımın dibine kadar gelen taşı atanın tam karşımda duruyor olması gerekiyordu. Bunun ne olduğunu görmek için kafamı kaldırdım ki karşımda: Hiçbir şey!

O anda, bu bilinmezlik karşısında, vücut ani ve kesin bir emir verir: Kaç! Olup biteni tane tane düşünme fırsatım olmamıştı aslında. Saniyenin binde biri kadar kısa bir sürede düz bir mantık kurmuştum. Bu taşı bana yuvarlayanın kullandığı itici güç gereği tam karşımda olması gerekir, kafamı kaldırdığımda onu orada göremiyorsam, demek ki bu tanımlanabilir, anlaşılabilir veya benim baş edebileceğim bir varlık değil. Tek yapabileceğim nedir? Kaç! Giyindirme binasının oradan botlarımdan sürtünme sesleri çıkararak koşmaya başladım. Korkudan o kadar hızlı koşmaya çalışıyordum ki vücudumu öne atıyor, ayaklarım ona yetişemiyor, düşme tehlikesi atlatıyordum. Binadan aşağı doğru soluksuz koşuyordum ki arkadaşların nöbet değişimi için geldiğini görünce durdum. Beni bu halde görünce ikisi birden:

- Ne oldu? Dediler.
- Yok bir şey. Geldiğinizi gördüm. Size doğru geldim. Diyerek durumu idare ettim.

Halbuki ben öyle bir kaptırıp koşuyordum ki onlar olmasa nerede duracağımı bilmiyordum. Onları da korkutmak istememiştim. Hava aydınlanmıştı. Geceyi atlatmıştık. İlerleyen zamanlarda gece nöbetlerinde benzer vakaların yaşandığına dair söylentiler oldu. O yaz böyle geçti. Oraya gitmek istemeyen oldu. Gidip de nöbetini tamamlayamadan dönen oldu. Sonraki kış yine benzer olaylar yaşandı hatta panik duygusuna engel olamayıp ağaçlara karşı silah sıkanlar oldu. Önlem olarak daha tecrübeli askerler, uzman çavuşlar gönderildi ama onların da silah sıktığı duyuldu. Yedi kişi bir arada oldukları halde hepsinin çelik başlığında aynı anda bir şamar yediklerini anlatanlar oldu. Söz konusu varlığın ya birden fazla eli vardı ya da çok hızlıydı.

Birçok askeriye bölgesinde, örneğin genelkurmayda, bu tip olaylar olurmuş. Bazıları bunu gönlü askerlikte kalmış, bir şekilde arafta kalmış, vaktinden önce ölen insanların ruhlarının çokluğuna dayandırır. Bizim taburun ön tarafında iki nizamiye girişi vardı. Birisi eskiydi. Asıl girişin önünde kantin ve ziyaretçi parkı vardı. Eski olanın önünde ise Atatürk döneminden kalma ahşap yapılar, devasa köşkler, eskiden askerî subay gazinoları olarak kullanılan tarihî binalar vardı. Bir gece nöbette olan arkadaşların o binaları terk edilmiş gibi değil de, yepyeni olarak gördüğünü duymuştum. O metruk binaların içinde ışıklar yandığını, önüne arabalar yanaştığını, o arabalardan zamanın moda anlayışına uygun olarak iyi giyimli beyefendilerin, hanımefendilerin indiğini anlatırlardı. Cumhuriyetin ilk yıllarına ait dönem filmlerini andıran bu görüntüleri komutanlar da dâhil olmak üzere birden fazla kişinin görmüş olduğunu bana üst devrelerim anlatmıştı. Kimsenin yüzünün tam seçilmediği ama uzaktan bir çeşit toplantı olduğu anlaşılan bu görüntüler, sabahın ilk ışıklarıyla beraber kaybolurmuş. En eski askeri bölüklerden bir tanesi olduğumuz göz önünde bulundurulursa, buralarda sık rastlanan bu tür sıra dışı olaylara zamanlar arası bir sıçrama mı dersiniz, kadim ruhların bize bir şeyler anlatmak istemesi mi?.. Bunun açıklaması neye inandığımıza göre değişir.

Dinlediğim eski rivayetleri hatırlayınca yaşadığım o tuhaf nöbet saatleri bir anlam kazanmaya başladı. Orada benimle olan varlık neydi? Bunu tam olarak bilemesem de şundan emindim ki eğer gerçekten isteseydi bana zarar verebilirdi. Oradaki her ne idiyse sadece tetikte olmamı istemişti, korkuyu tanımama sebep olmuştu ama korkuyla hareket etmeme değil; kendimi sakinleştirmeyi öğrenmemi sağlamıştı, verdiğim sözün arkasında durmamı… Belki de sadece uyumamam gerektiğini hatırlatmak istemişti, amacı bundan başka bir şey değildi… Kim bilebilir?

Seneler sonra bir alt devremle konuştuğumda olayların bir süre sonra azaldığını ve unutulup gittiğini anlattı. Bu olanları hatırladığımız zaman "Samsun orası…" diyoruz. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin başladığı yer… 19 Mayısta Ata'mızın kurtuluşu başlattığı nokta… Orası mucizelerin gerçekleştiği coğrafya… Orada her şey mümkün olur…

redbubble.com/people/MRLstar

For you!

Original Design

- T-shirt
- Hoodie
- Tote bag
- Pet hoodie
- Mug and more

Duyurusu...

HAYVANA ŞİDDET SUÇ SAYILMALIDIR!

#YasaHemenÇıkmalı

Özellikle son günlerde artan hayvana şiddet ve istismar olaylarını üzüntü ve öfkeyle takip etmekteyiz.

2004 yılında TBMM tarafından kabul edilen 5199 sayılı **Hayvanları Koruma Kanunu**'nun Kabahatler Kanunu kapsamında olmasından dolayı hayvana şiddet ve istismarın karşılığının sadece idari para cezası olması, bu insanlık dışı canice eylemlerin önünü kesmemekte, verilen cezalar toplumun tüm kesimleri tarafından yetersiz bulunmaktadır.

Dünyamızı paylaştığımız hayvan dostlarımıza karşı işlenen suçların TCK kapsamında değerlendirilebilmesi ve hayvanlara karşı kötü muamele, psikolojik-fiziksel şiddet içeren, cinsel istismar, dövüş, zehirleme vb. gibi eylemlerin gerektiği şekilde ve sahipli-sahipsiz hayvan ayrımı olmaksızın, görevini kötüye kullanan yerel yönetimler de dahil olmak üzere cezalandırılması için gereken değişikliğin ivedilikle yapılmasını arz ederim.

Saygılarımla.

Bünyamin Tan

Charlie profesyonel çıkışını "The Eight Lancashire Lads" adlı genç bir grubun üyesi olarak yaptı ve olağanüstü bir step dansçısı olarak hızla popülerlik kazandı.

Türkçe İlk Charlie Chaplin Biyografisi: ŞARLO

CHARLIE CHAPLIN KİMDİR?

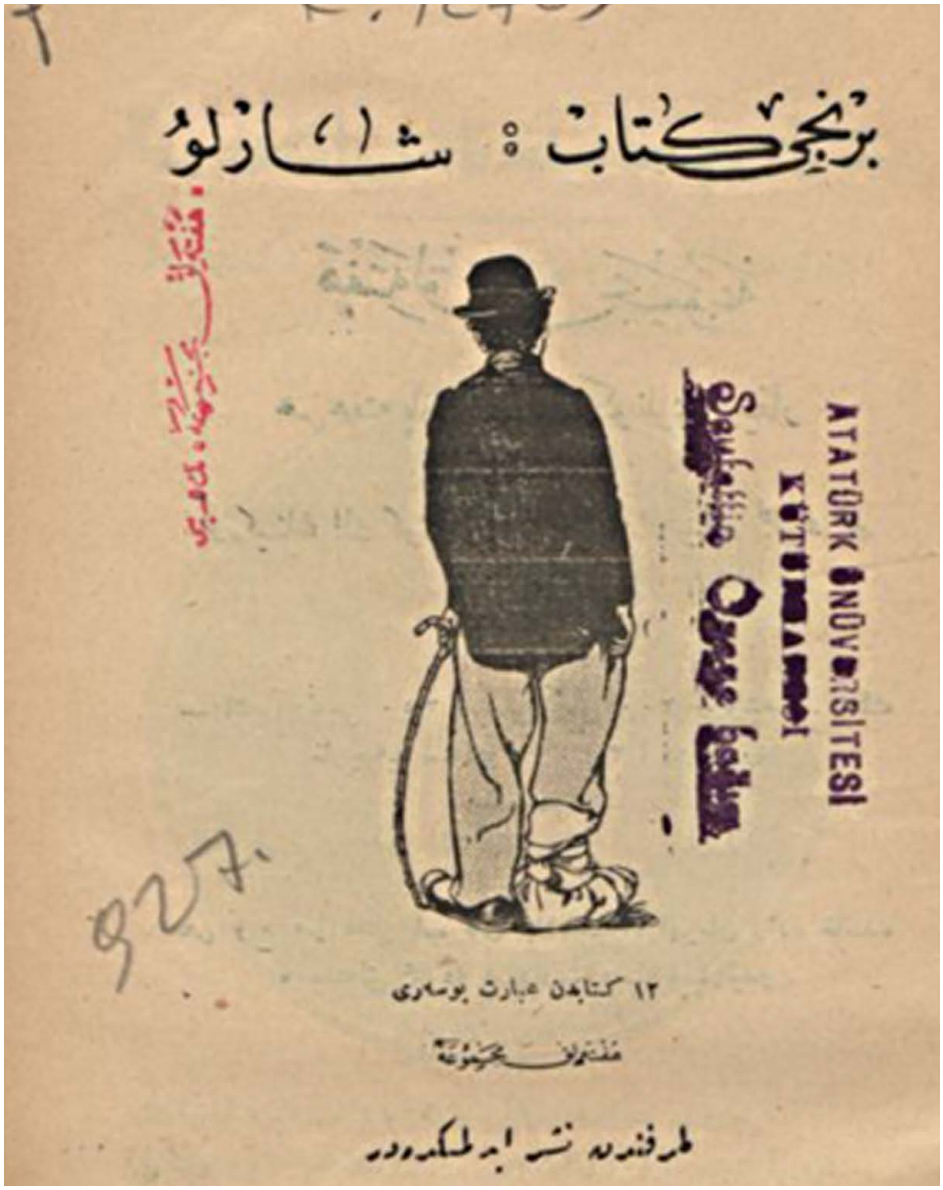

Charles Spencer Chaplin 16 Nisan 1889'da İngiltere, Londra'da doğdu. Babası çok yönlü bir vokalist ve oyuncuydu. Annesi Lily Harley sahne adıyla tanınıyordu ve opera alanındaki çalışmalarıyla ün kazanmış çekici bir oyuncu ve şarkıcıydı. Babasının erken ölümü ve annesinin hastalanması sebebiyle erken yaşta, erkek kardeşi Sydney ile birlikte kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalmışlardı. Ebeveynlerinden aldıkları doğal yetenekleri sayesinde sahne sanatlarına atıldılar. Charlie profesyonel çıkışını "The Eight Lancashire Lads" adlı genç bir grubun üyesi olarak yaptı ve olağanüstü bir step dansçısı olarak hızla popülerlik kazandı.

Özellikle "A Night in an English Music Hall" adlı skeçteki karakter canlandırmasıyla Amerikalı izleyiciler arasında hemen popüler oldu. Fred Karno grubu, 1912 sonbaharında tekrar bir turne için Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünde, Chaplin'e bir film sözleşmesi teklif edildi. Nihayet Kasım 1913'te vodvil taahhütlerinin sona ermesiyle kameraların karşısına çıkmayı kabul etti ve sinema dünyasına girişi, Mack Sennett ve Keystone Film Company'ye katıldığı o ay gerçekleşti. İlk maaşı haftada 150 dolardı, ancak ekrandaki başarısı bu kazancının gitgide artması konusunda yapımcılarını teşvik etti.

Chaplin, Sennett sözleşmesinin tamamlanmasının ardından 1915'teki büyük bir rakamla Essanay Şirketi'ne geçti. Kardeşi Sydney Chaplin de İngiltere'den gelerek ona katıldı ve baş komedyenleri Keystone ile birlikte sahne almaya başladı. Ertesi yıl Charlie daha çok talep gördü ve 12 tane iki makaralı komedi yapmak için Mutual Film Corporation ile çok daha büyük bir miktara anlaşma imzaladı. Bunlar arasında "The Floorwalker", "The Fireeman", "The Vagabond", "One A.M.", "The Count", "The Pawnshop", "Behind the Screen", "The Rink", "Easy Street", "The Cure", "The Immigrant" ve "The Adventurer" adlı eserleri bulunmaktadır.

Mutual ile olan sözleşmesi 1917'de sona erdiğinde, Chaplin filmlerini yaparken daha fazla özgürlük ve daha fazla boş zaman arzusuyla bağımsız bir yapımcı olmaya karar verdi. Bu amaçla, kendi stüdyolarını inşa etmekle meşgul oldu. Bu tesis, Hollywood'un La Brea Caddesi'nde yer alıyordu. 1918'in başlarında Chaplin, resimlerinden yararlanmak için özel olarak oluşturulmuş yeni bir organizasyon olan First National Exhibitors 'Circuit ile bir anlaşma yaptı. Bu yeni anlaşma kapsamındaki ilk filmi "A Dog's Life" idi. Daha sonra "The Bond" ve kendisine büyük bir popülerlik kazandıracak olan "Shoulder Arms" adlı iki savaş konulu filmiyle dikkatleri üzerine çekti. 1919'da da "Sunnyside" ve "A Day's Pleasure" filmlerini çektikten sonra aynı yılın nisan ayında Mary Pickford, Douglas Fairbanks ve D.W. Griffith ile United Artists Corporation'ı kurdu.

Sonraki yıllarda çektiği filmlerin yıllara göre sırasıyla isimleri şöyledir: The Kid ve The Idle Class (1921), A Woman of Paris (1923), The Gold Rush (1925), The Circus (1928), City Lights (1931), Modern Times (1936), The Great Dictator (1940), Monsieur Verdoux (1947), Limelight (1952), A King in New York (1957), A Countess from Hong Kong (1966).

"My Trip Abroad", "A Comedian Sees the World", "My Autobiography" ve "My Life in Pictures" adlarına dört kitabı bulunmaktadır. İyi bir müzik kulağı olup enstrüman çalmada oldukça becerikliydi. Bunun yanı sıra iyi bir besteci olup "Sing a Song", "With You Dear in Bombay", "There's Always One You Can't Forget", "Smile", "Eternally" ve "You are My Song" filmlerinin müzikleri ona aitti. Yazar, aktör, yönetmenlik gibi çok yönlü bir kişiliğe sahipti. Oona O'Neill ile olan son evliliğinden sekiz çocuğu ve Lita Gray ile olan kısa evliliğinden bir oğlu oldu. 1977 Noel'inde öldü.

Türk Yazınında Şarlo

Charlie Chaplin, tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de büyük bir ilgi görmüştü. Şöhretinin iyiden iyiye yayıldığı ve senelik 1 milyon dolar gibi bir kazanca ulaştığı 1924 yılında onun adıyla, detektiflik ve polis romanlarıyla alay eden bir dizi Türkçeye çevrilip yayınlandı. Şarlo *Polis Hafiyesi ve Gülünçlü Sergüzeştleri* adını taşıyan bu seride Şarlo, Nick Parter adında bir detektifin yanında yardımcıdır. Patronu onu en zor işlere sürse bile saflığı ve şansı sayesinde hep başarılı olur ve bu olaylar hep gülünç unsurlarla

bezelidir. Bu dizinin çevirmeni Bedia Servet olup bu müstear adın Peyami Safa'ya ait olduğu sanılmaktadır. Fakat Erol Üyepazarcı bu müstear adın Safa'ya ait olduğu konusunda emin değildir. Diziye ait hikâyelerin isimleri şunlardır: Fas'taki Vazife, Mavi Elmas, Yılanlı Derviş, Kutb-ı Cenubi'de, Albatros Dalgalar İçinde, Sudanlı Güzel, Sihirli Otomobil, Saint Dominique Cinayeti, Tekin Değil, Müthiş Bir Boğa Güreşi, Prens Harakiri, Şarlo Meksika'da, Müthiş Süvari, Şarlo İstanbul'da, Şarlo Altın Yapıyor, Mihrace'nin Veliahdı. Sonraki yıllarda Reşat Nuri Güntekin'in Charlie Chaplin uyarlamaları da yayınlanacaktır. Ahmet Haluk Ünal ise "Şarlo/ Bir Karakafa İçin Balad" adlı öykü kitabında Almanya'ya iltica etmek isteyen bir Türk'ün Şarlo kılığına girmesi sonrasındaki maceraları anlatılır. Chiviyazıları Yayınevi'nden 1996'da çıkmıştır.

Charlie Chaplin'in hayatı ve sanatı üzerine ülkemizde pek çok makale, tez ve çeviri kitap da yayınlanmıştır. Bu çalışmaları aşağıdaki gibi listeleyebiliriz:

- Şarlo*: "Seyircinin istediğini sevdiğim şeyi özellikle yapmamağa çalıştım"*, Milliyet Sanat Dergisi, Sayı: 30, Nisan 1973, s. 10-11.

- Şarlo (Philippe Soupault), çev. Teoman Aktüre, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1972.

- Ölümsüz Şarlo'nun *Getirdikleri*, Tuncay Okan, Milliyet Sanat Dergisi, Sayı: 31, Mayıs 1973, s. 12.

- *Charlie Chaplin* Şarlo (Marcel Martin), çev. Timuçin Yekta, Bilgi Yayınevi, Ankara, 1974.

- *Charlie Chaplin / 1889-1989: Yüz Yaşında Çocuk*, Yavuzer Çetinkaya, Milliyet Sanat Dergisi, Sayı: 214, Nisan 1989, s. 4-13.

- *Hayatımın Hikâyesi* (Charles Chaplin), çev: Fatoş Dilber, Afa Yayıncılık, İstanbul, 1991.

- *Kız Kulesi'nin Beyaz Duvarında* Şarlo›yu *Seyretmek!,* Sunay Akın, Milliyet Sanat, Nisan 1995, s. 19-20.

- *Charlie Chaplin* (Pam Brown), çev: Leyla Onat, İlkkaynak Yayınları, Ankara, 1996.

- *1952'den Günümüze Gazete Haber ve Makalelerinde, Önemli Kişiler*, [ŞARLO (CHARLES CHAPLİN) gazete kupürleri], yy., yy., 2004.

- *Chaplin'in Gözlerindeki Şaşkınlık: Postmodern Akıl Eleştirisi Üzerine*, Taşkıner Ketenci, FLSF Felsefe ve Sosyal Bilimler Dergis, Sayı: 4, 2007, s. 59-75.

- *Charlie Chaplin's Screen Persona: "The Tramp" as Icon*, Ceylan Özcan, Çankaya Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi, Say›: 9, Mayıs 2008, s. 55-64.

- *Charlie Chaplin*, Der. Kevin J. Hayes, çev. Hira Doğrul, Ahmet Ergenç, Agora Kitaplığı, İstanbul, 2009.

- *Bir Charlie Chaplin Kitabı* (Andre Bazin, Eric Rohmer), Editör: Batu Duru, Es Yayınları, İstanbul, 2011.

- *Sessiz Sinemanın Dahisi: Charlie Chaplin*, Bütün Dünya, Sayı: 8, Ağustos 2012, s. 97-101.

- *Kemal Sunal'ın Şaban Tiplemesinde Charlie Chaplin Ve* Şarlo *Tiplemesinin Etkileri* (Yüksek Lisans) Efe Teksoy, Tez Danışmanı: Okan Ormanlı, İstanbul Kültür Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Sanat ve Tasarım Fakültesi, İletişim Tasarımı, İstanbul, 2015.

- *Benim Adım Charles Chaplin* (Luis Lugue), çev: Farah Yurdözü, Altın Kitaplar, İstanbul, 2015.

- *Charlie Chaplin'in Son Dansı* (Fabio Stassi), çev: Zeynep Ünalan, Olasılık Yayınları, İstanbul, 2015.

- *Bir Barış Kışkırtıcısı Charlie Chaplin*, Mehmet Sindel, Atlas Ta-

rih, Sayı: 41, Haziran-Temmuz, 2016, s. 132-135.

- İsviçre'de Şarlo Müzesi, Uğur Kökden, Sanat Dünyamız Dergisi, Sayı: 155, Kasım-Aralık 2016, s. 88-91.

- *Nazım'dan* Şarlo'ya *Barışa, Dostluğa Ve Tarihe Atılan İmzalar*, Haluk Oral, Tarih Dergisi, Sayı: 19, 2017, s. 36-43.

- *Propaganda Aracı Olarak Sinema: Büyük Diktatör Filminin Alımlama Analizi*, Mustafa Karaca, International Journal of Entrepreneurship and Management Inquiries, Cilt: 2, Sayı: 2, 2018, s. 35-54.

- *Romanın Başlangıcı Pikareksin Sinemadaki Uyarlaması:- Dünya Sinemasında* Şarlo Türkiye Sinemasında Şaban (Yüksek Lisans), Şafak Rüzgar Yıldız; Danışman: Dr.Öğr.Üyesi Derya Çetin, Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İletişim Bilimleri Anabilim Dalı, Elazığ, 2018.

- *Bir İktisat Tarihi Kaynağı Olarak Sinema: "MODERN ZAMANLAR" Filmi Üzerinden Fordizme ve Büyük Buhrana Bakış*, Abdülkadir Atar – Fatih Sel, Uluslararası Bankacılık Ekonomi ve Yönetim Araştırmaları Dergisi, Cilt 3, Sayı 1, 2020, s. 124-132.

Charlie Chaplin üzerine ilk Türkçe kitap ise 1927 yılında yayınlanan ve Haftalık Mecmua tarafından çıkarılan "Şarlo" isimli kitaptır.

Haftalık Mecmua'nın Charlie Chaplin Biyografisi: Şarlo

1920'li yılların kültür hayatımızdaki önemli kültür yayınlarından biri olan Haftalık Mecmua, 1927 yılında 12 kitaptan oluşan bir seri yayınlamıştır. Bu seride Rudolph Valentino, Douglas Fayrbanks ve dönemin ünlü sinema sanatçılarının biyografileri ve sanat hayatlarına dair bilgiler yer almaktadır. "Şarlo" kitabı serinin ilk kitabı olup İstanbul'da 1927 yılında cumhuriyet Matbaası'nda basılmıştır. Seriye ait kitapları

kimim kaleme aldığı ise belli değildir. Herhangi bir yazar bilgisi bulunmamaktadır.

"Şarlo" kitabı 31 sayfa olup resimli bir kitaptır. Çeşitli başlıklar altında Charlie Chaplin'in hayatı ve sanatıyla ilgili bilgilerin yer aldığı görülür. Bu bilgilerin edinildiği kaynaklara dair ise kayıt bulunmamaktadır. Şarlo *Sinemacılığa Nasıl Başladı?*, *Meslek Yolunda…*, Şarlo'nun *Hususi Hayatı*, Şarlo'nun *Sesi Tebessümü Gözleri*, Şarlo *Saçlarını Niçin Boyuyor?*, Şarlo'nun *Pabuçları*, Şarlo'nun *Evi*, Şarlo *Öldüğü Zaman*, Şarlo'nun *Yarım Kalan Son Eseri* kitaptaki başlıklardır.

Kitapta Charlie Chaplin'in biyografisi, sanat hayatı ve özel yaşantısının yanı sıra sinema dünyasına nasıl atıldığı, nasıl yükselişe geçtiği ve dünyaca malum olan ünü anlatılır. Fakat bununla da kalınmamış, onun fiziki tasvirleriyle birlikte filmlerinde ve gösterilerinde kullandığı kişisel eşyalarındaki detaylar, yaptığı makyajlarla ilgili detaylar da yer almaktadır. Metnin üslubu doğrudan bilgi vermek amacıyla yazılmış oldukça ciddi ve resmi bir üslup değildir. Sanatçıyla ilgili bilgiler verilirken okuyucuya samimi gelebilecek bir anlatım tarzı benimsenmiştir. Hatta sanatçının ölümüyle birlikte ortaya çıkacak olan sanat dünyasındaki boşluktan da esefle bahsedilir. Charlie Chaplin'i daha o yıllarda geniş bir perspektiften tanıtan bir biyografi olması nedeniyle oldukça önemli bir yayındır.

Kaynakça:

https://www.charliechaplin.com/

Erol Üyepazarcı, *Korkmayınız Mr. Sherlock Holmes*, Göçebe Yayınları, İstanbul, 1997, s. 155-157.

- Şarlo, Haftalık Mecmua, Cumhuriyet Matbaası, İstanbul, 1927, 31 s.

SALE
· SPECIAL OFFER ·
• T-shirt
• Hoodie
• Tote bag
• Pet hoodie
• Mug and more
teespring.com/
stores/mrl-star

Atilla Bilgen

HAVANA'NIN ARKA SOKAKLARI

Aracımızla Devrim Meydanı'nı gerimizde bıraktığımızda rehberimiz "Sırada Küba'ya gelen her Türk ziyaretçinin mutlaka ziyaret ettiği yer var. Sizce neresi olabilir?" diye sordu. Önümüzde oturan kıvırcık saçlı esmer adam "Tabi ki Mustafa Kemal'in heykeli." dedi.

Aracımızla Devrim Meydanı'nı gerimizde bıraktığımızda rehberimiz "Sırada Küba'ya gelen her Türk ziyaretçinin mutlaka ziyaret ettiği yer var. Sizce neresi olabilir?" diye sordu. Önümüzde oturan kıvırcık saçlı esmer adam "Tabi ki Mustafa Kemal'in heykeli." dedi.

"Desenize bir devrim kahramanından başka bir devrim kahramanına gidiyoruz!" dedim.

"Aynen. Avenida del Puerta üzerindeki küçük bir parkın içinde bulunan heykel çoğunluğun bildiğinin aksine Fidel tarafından değil, Jose Marti'nin Ankara'da Çankaya parkında açılan heykelinin ardından, iki bin sekiz yılında büyükelçiliğimiz tarafından yaptırılmıştır. Yeri gelmişken hatırlatayım, Küba'da heykeli olan tek yabancı devlet adamı Atatürk'tür sözleri bir şehir efsanesinden ibarettir. Gezdiğiniz zaman göreceğiniz üzere birçok devlet adamının heykeli şehirde bulunmaktadır. "

"Valla ne yalan söyleyeyim, Fidel Castro'nun, kendisi gibi emperyalistlerle savaşmış Atatürk'e saygısından dolayı yaptırdığını sanıyordum. Galiba bu da bir şehir efsaneymiş!" dedi

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

Kıvırcıksaçlıesmer Abi. Buraya gelmeden önce okuduğum bir yazı aklıma gelince dayanamayıp araya girdim

"Bakın orası efsane değil, doğru. Madem konu açıldı size geçenlerde okuduğum bir anekdotu anlatayım. Doksanlı yıllarda Fidel Türkiye'yi ziyaret ettiğinde, "İzindeyiz." diye seslenen gençlere söyle yanıt vermiş: "Atatürk Bandırma gemisiyle Samsun'a çıkıp antiemperyalist bir savaş verdi ve büyük bir zafer kazandı. Onun bu devrimci savaşından esinlenerek kırk yıl sonra, elli dokuzda, Batista rejimini yıkmak için Granma Gemisi'yle Havana'ya çıktık ve tıpkı sizin gibi zafere eriştik. Atatürk hem bizim, hem de tüm mazlum halkların esin kaynağıdır. Çok kısa bir zamanda başta harf devrimi olmak üzere bir dizi devrimi de gerçekleştirdi. Bu kadar kısa sürede biz bunu asla başaramazdık. Bu yüzden Türk gençlerinin izinden gideceği kişi ben değil, Atatürk'tür."

Bu sözlerimin ardından bir alkış tufanı koptu, haliyle utanıp başımı öne eğdim! Otobüs park edince aşağıya inip parka girdik ve heykele ulaştık. Sıradan bir orta eğitim okulunda gördüğümüz, sıradan bir Atatürk heykeliydi. Mustafa Kemal'in büyük devlet adamı olduğunu dünyaya ispatlamamıza gerek yoktu, izinden gitmemiz yeter de artardı, ama yine de dünyanın bir ucunda heykelini görmekten gururlanmıştık. Kübalıların devrim sloganlarının "Ya Vatan Ya Ölüm" olduğunu öğrenince, "Ya İstiklal ya Ölüm" sözümüzü anımsadım ve büstün altına Türkçe ve İspanyolca "Yurtta sulh cihanda sulh" yerine keşke bu yazılsaydı diye içimden geçirdim.

Heykelin yanında grupça hatıra fotoğrafı çektirirken rehberimiz Lescay adında bir Kübalının haftanın beş günü Atatürk heykelini temizlediğini anlattı. Hayranlığı, bir arkadaşının verdiği kitabı okuduğunda başlamış. Sebebini soranlara "Çünkü o benim kahramanım, gerçek bir devrimci ve dahi! Burada bana emanet!" diyormuş.

On binlerce kilometre uzakta birileri Atatürk'ü okuyarak hayran olurken, ülkemde hakkında söylenenleri utanarak anımsadım. Mustafa Kemal'e son bir selam çakıp yürüyerek La Habana Vieja, yani eski Havana'nın sokaklarına daldık.

Kent devrim günü donup kalmıştı sanki! Elli altı yıldır tek bir çivi bile çakılmamış, tek bir onarım görmemişti, ama buna rağmen bir zamanlar şahane olan evler, biraz yıpranmış olsa da, zamana inat hala ayakta, insanları hala cana yakındı. Binaların bir bölümü yüzyılın ilk yarısında yapılmış Amerikan binaları olmakla beraber, ezici çoğunluğu ve asıl güzel olanları, İspanyolların adaya egemen olduğu dönemden kalma kolonyal tarzda rengârenk binalardı. Boyaları aşınmış, ahşapları yıpranmış, penceredeki ferforje demirler paslanmış olsa da, sanki zamanda asılı kalmış gibiydiler ve sokaklardan geçen renkli Cadillaclar, evlerden yükselen Latin ritimleriyle bir film setini andırıyordu. Arkasından atlılar koştururcasına yürüyen rehberimizin ardı sıra ilerlerken dayanamayıp duraklıyor, yıllar önceki ihtişamlarını kaybetse de, baştan çıkarıcı renklerle boyanmış cumbalı evlere, klasik arabalara, puro satıcılarına, el sanatı pazarlarına bakıyor, oğlumun seslenmesiyle kendime gelip peşlerinden gidiyordum. NeriMAN'ım süpermanımın iddia ettiği gibi Ayvalık'ın arka sokaklarına benziyordu, ancak yokluktan dolayı evlerini

onaramamış, dolayısıyla tahrip edememişlerdi. Hiçbirinde pimapen pencere gibi bir çirkinlik yoktu! Binalar orijinal haliyle eskimişlerdi. Turistik hediyelik eşya satan mağazaların, kafe ve barların bulunduğu alanı geçip arka sokaklara daldığımızda renksiz, yıkık dökük evlerle karşılaştık. Evlerin çoğu camsız, pencerelerin hepsi demir parmaklıklı ve içlerinde kepenkler vardı. Duvarları çatlamış, boyaları dökülmüş, bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmuş olan evlerin balkonlarından çamaşırlar sarkıyordu. Tümünün kapıları, pencereleri açıktı. Sokaktan geçerken içini rahatlıkla görüyor, anlık da olsa hayatlarına dâhil oluyordum. Sakinlerin çoğunluğu evlerinin önüne çıkardıkları sandalyelerde oturmuş birbirleriyle sohbet edip bir şeyler içerken, bazıları da kara kara düşünüyorlardı. Yıkık dökük olmalarından dolayı ürkütücü gelse de, aslında son derece güvenli olan sokakları arkamızda bırakıp yüzü Havana limanına bakan San Fransisko meydanındaki heykellere göz attık, ellerinde puro, üzerlerinde rengârenk kıyafetlerle bir dolar karşılığında hatıra fotoğraf çektiren kadınların, dans edip şarkılar söyleyenlerin cirit attığı Katedral meydanına bir selam çaktık ve kilisenin yan sokağına sapıp Bodeguita del medio adlı barın önüne geldik. Dünyanın en iyi mohitosunun yapıldığı ve Hemingway'ın sürekli takıldığı mekânmış. Kalabalığı yararak yolumuza devam ettiğimizde yazarın kaldığı Ambos Mundos oteliyle karşılaştık. Üstadı anmak için burada mohito içmek istesem de, rehberimizin deli gibi koşuşturmasından dolayı bunu ilerleyen günlere bıraktım. Armas meydanındaki küçük parka ulaşınca duraklayıp bir nefes aldık. Tarihi binalarla çevrili şık bir alandı ve yaklaşık dört asırlık bir geçmişi vardı. Etraf masalarını sokağa çıkaran ufak cafelerle doluydu, bu yüzden oturup bir şey içip serinlemek için ideal bir mola yerine benziyordu. Rehberimizin söylediğine göre meydanın doğu köşesinde bulunan ve günümüzde şehir müzesi olarak kullanılan yapı (Palacio de los Capitanes Generales) bir zamanlar Havana valisine ev sahipliği yapıyormuş ve asıl ilginç olanı sarayın ön tarafındaki caddenin ahşapla kaplı olmasıydı. Zamanın valisi, caddeden geçen at ve arabaların çıkardığı gürültüden eşi rahatsız olmasın diye, sokağa Arnavut kaldırımlarımızın tahta versiyonunu yaptırmış. NeriMAN'ım süpermanım bunu duysaydı "Gör Bak ne kocalar var!" diye kesin beni eleştirirdi!

Korsanlardan korunma amacıyla yapılmış Amerika kıtasının en eski taş kalesi unvanına sahip olan ve günümüzde Deniz Müzesi olarak hizmet veren Castillo de la Real Fuerza'ya ulaştığımızda, yorulmuştuk. Grup kaleyi gezmek için rehberimizi takip ederken, iç gıdıklayıcı bir Latin manken içeri girmemi engelledi! Kalenin duvarına sırtımı dayayıp mankenin fotoğraf çekimini izledim ve kale yerine onun resimlerini çektim!

Kaleyi gezenler yanıma geri döndüğünde rehberimiz, birer mide sahibi olduğumuzu, son yemeğimizi sabaha karşı uçakta yediğimizi sonunda anımsayıp "Şimdi yemek zamanı." dedi. Sözünü ikiletmeyip hep birlikte Katedral meydanındaki bir lokantaya doğru yola çıktık.

Kolonyal tarzda yapılmış binanın içi loş ver serindi. Personel güler yüzlüydü, ama hiç bir aceleleri yoktu! Kafalarına estiğinde yanımıza uğrayıp menüyü bıraktılar. Zengin bir

mutfakları yoktu. Tavuk veya balıktan başka bir seçenek yoktu. Okyanusun ortasında olmasına karşın balıklar ithaldi, zira tekneleri olmaları halinde Amerika'ya kaçmalarından korkulduğundan halkın balıkçılık yapmasına izin verilmiyormuş! Bunu duyunca tavuk yemeyi tercih ettim.

Dünya yansa umurunda olmayan Garson'a "Öncelikle bana buz gibi bira getir. Ölüyorum susuzluktan. "dedim. Trene bakar gibi bakmayı sürdürünce menüyü aldım ve birayı işaret ettim. Yerli biraları Cristal bizimkilere kıyasla hafifti, ama buz gibiydi. Garsonların acele etmeden, ağır hareketlerle getirdikleri tabağımda, tavuğun yanında siyah fasulye, az yeşillilik, muzun bir akrabası olan patates cipsi tadındaki kızarmış plantain vardı. Soğuk biram eşliğinde yemeğimi yerken sahneye genç müzisyenler çıktı! Grubun yaş ortalaması altmışlardan başlıyor, doksanlara kadar gidiyordu ve her biri sokakta görmeye alışık olduğumuz alelade amcalardı! "Ulan bunların kendilerine hayrı yok!" diye içimden geçirirken çalmaya başladılar. Süperlerdi, ama her an biri kalpten gidecek korkusuyla yüreğim ağzımdaydı, ne var ki bir süre sonra kendimi müziğin akışına bırakıp ellerim ve ayaklarımla tempo tuttum. Grubun yaş ortalamasını düşürsün diye aralarına aldıkları dansçı bir kız ve erkek pistte salsa yapıyordu. Kıvrak danslarını seyretmek zevkliydi. Danslarını bitirince genç kız oturduğum masaya yöneldi. Sonunda beni fark etmişti! Pistte ona eşlik etmek için yerimden doğrulacağım sırada beni es geçip oğlumun yanına geldi ve onu kaldırdı. Pistte onları seyrederken hayatımda ilk kez oğlumu kıskandım!

Küba'da özel mülkiyete izin verilmiyordu, dolayısıyla lokantanın sahibi devlet, çalışanlar maaşlı işçilerdi. Aldıkları bahşişlerle hayatlarını idame ettiriyorlardı. Bunu öğrenince hesabı öderken bahşişi bol tutup oğlumla dışarı çıktık. Gomünist olduğundan şüphelendiğim Rehber kapının önünde sigara içiyordu. Can bu, içeni görünce o da ister! Aramızdaki gerginliğin azalmasına güvenerek ondan otlandım ve çektiğim ilk nefesin dumanını, geleneksel rengârenk kıyafetlerle fal bakan, fotoğraflarını çekmek isteyenlerden bir dolar isteyen kadınlara doğru savurdum.

"Onların da geçim kaynakları bu! Laf aramızda turistler geldiği müddetçe gelir kaynakları çalışanlardan çok daha iyi" dedi rehber.

"Nasıl yani?" diye sordu oğlum.

"Küba'da en kazanan meslek grupları doktorlar ve öğretmenlerdir, onların da maaşları en fazla yetmiş seksen euro civarında."

"Bu kadınlar günde on fotoğraf çektirseler ayda üç yüz doları ceplerine atarlar. Bu durumda kim okumak ister?" diye sordu oğlum."

"Yeni yetişen nesil aynı senin gibi düşünüyor. On altı yıllık zorunlu eğitimi bitirdiklerinde üniversite yerine barmenlik, garsonluk, taksicilik yapıyorlar. Devlet memurları bile daha çok para kazanmak için işlerini bırakıp bu işlere yöneliyorlar."

"Aklın yolu birmiş." dedi oğlum.

Hemen araya girdim ve idealistlikten, halka hizmette bahsettim. Tınmadı bile. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve Fidel'e seslendim.

"Kurduğun düzen bitmek üzere Fidel! Ben oğlumu bile ikna edemedikten sonra sen ölmüş halinle gençleri okumaya nasıl ikna edeceksin?"

ÇİZGİ ROMANLI FARK BULMACASI

Hazırlayan: elvan adıgüzel

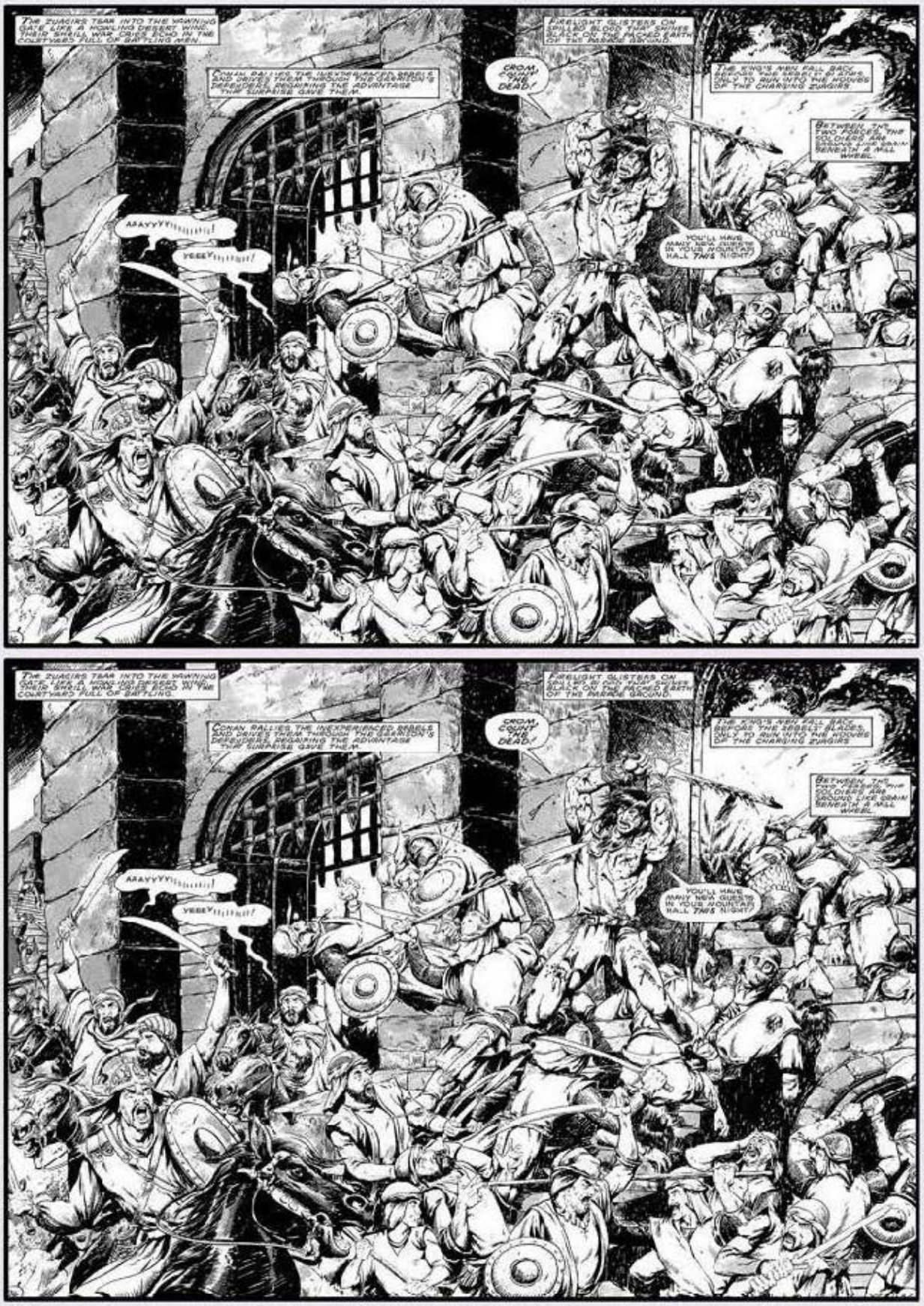

Üstte, Barbar Conan'dan bir Gary KWAPISZ çizimine ait 2 adet resim görünüyor. İki resim de aynı gibiler ama ikinci resimde küçük oynamalar yapıldı. Sonuç itibari ile iki kare arasında 10 küçük fark oluşturduk. O halde, buyurun fark bulmacasına...

Bünyamin Tan

Bir örümcek, doğadaki türdeşlerinin yağmur öncesi ağaç kovuğuna sığınması gibi hızlı adımlarla duvardaki bir deliğe doğru hızlıca ilerliyor, bu dehşetengiz manzaradan kurtulmak için çabalıyordu. Asılı olduğu urganın bağlandığı tahta kirişten gelen gıcırtılar, sessiz ve kederli yürüyen bir cenaze alayının ayağının altında ezilen toprağın sesi gibiydi.

GÜNLÜK

Odanın tavanında asılı bulunduğunda bu dünyaya veda edeli birkaç saat olmuştu. Masanın üzerinde açık kalmış bir günlüğün nemli ve buruşuk sayfalarından tuzlu gözyaşlarına karışan kâğıdın kokusu belli belirsiz hissediliyordu. Günlüğün kilidi, sahibinin yarım kalan hayatına nazire yaparcasına açık kalmıştı. Pencereden vuran gün ışığının önünde sağa sola dağılan toz zerrelerinin oluşturduğu zaman serabının içinde bir görünüp bir kaybolan ıstırap içindeki ruhunun çırpınışları aksediyordu. Bir örümcek, doğadaki türdeşlerinin yağmur öncesi ağaç kovuğuna sığınması gibi hızlı adımlarla duvardaki bir deliğe doğru hızlıca ilerliyor, bu dehşetengiz manzaradan kurtulmak için çabalıyordu. Asılı olduğu urganın bağlandığı tahta kirişten gelen gıcırtılar, sessiz ve kederli yürüyen bir cenaze alayının ayağının altında

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

ezilen toprağın sesi gibiydi.

Yatağının başında bir düş kapanı asılıydı. Ruhu bu kapanın çemberlerinde keder dolu bir devridaim içindeydi. Bir zamanlar sahip olduğu yaşam sevgisinin dönüştüğü histerikli nefret duygusu kapanın örülmüş iplerinden bir akımın elektrik tellerinden akıp gitmesi gibi akıp gidiyor, her bir nevrotik nöbeti bir sonraki nefret fazının güç kaynağı oluyordu. Güzel olan şeylere dair bütün düşünceleri bu çembere bağlı iplerdeki boncuklarda hapsolmuş, onu iyi bir insan yapan tüm duyguları boncuklu sıraların uçlarına asılan tüyler gibi hafifleyip uçmuştu. Bedeni biraz ileride asılı duran et, sinir ve kemik yığını değil de bu düş kapanıydı sanki. Üstteki büyük çember gövdesi, bu çembere bağlı süslemeler ise kolları ve bacaklarıydı. Aslında ikisini birbirinden ayırmak olanaksızdı. Bu iki varlık, tek bir bedendi ve aynı ruhun iki farklı yansımalarıydılar. Düşle gerçeğin kesiştiği lahuti bir çizgi oluşmuştu.

Henüz on altı yaşındaydı. Yaşıtlarıyla arasına keskin bir sınır koyan, doğumsal anamoli sebebiyle sahip olduğu çirkin görüntüsüydü. Notre Dame'ın Kamburu'ndaki Quasimodo canlı kanlı bir şekilde hayat bulmuştu sanki. Babası onu ilk gördüğünde bedenini bir ürperti kaplamış, bu çocuğu bir türlü kabul edememişti. Başrahip Frollo gibi koruyucu bir role bürünse de bu hilkat garibesi çocuğa içten içe dizginleyemediği bir nefret duymuş, içindeki karanlık dünya gün geçtikçe büyümüştü. Üstüne üstlük doğumda eşini kaybetmiş, onu kendinden ayıran bu tuhaf görünümlü çocukla yıllarca baş başa kalmıştı. Gerekmedikçe onunla konuşmazdı. Hatta kendisiyle konuşmazsa varlığını bile unuturdu ya da böylesi zihnini rahatlatır, sinir harbini dizginlerdi.

Adam odaya girip kızının asılı bedenini karşısında bulunca hiçbir tepki göstermedi. Yıllarca eşinin ölüm sebebi olarak gördüğü, içini karartan nefret duygusunun kaynağı olan varlık artık hayatta değildi. Aklından ilk geçen şey ondan kurtulduğu düşüncesiydi. Ama yine de ne bir sevinç ne de memnuniyet duydu. Tüm duyguları hayatının kırılma noktası olan o doğum gününden şu ana dek nasırlaşmış, artık hiçbir şey hissedemez olmuştu. Ne yapacağını dahi düşünemiyordu. Önce yatağa oturdu. Bir süre kızının tavandaki bedenini içini kaplayan yoğun bir tiksinti duygusuyla seyretti. Bir ara istiğfar edecekmiş gibi hissetti. Bu odaya en son ne zaman uğradığını, ne zaman içindeki eşyaları gördüğünü hatırlayama çalıştı. Hiç bilmediği bir âlemin karanlık bir köşesi gibi göründü gözüne.

Polise ve sağlık ekiplerine haber vermek üzere cep telefonunu almak için elini iç cebine attığında gözü çalışma masasının üzerindeki açık kalmış deftere takıldı. Acaba intihar etmeden önce kendisine bir şeyler yazmış olabilir miydi? Onunla ilgili her şey başlı başına bir ıstırap kaynağı olsa da içindeki merak duygusu galebe geldi, kalkıp masaya yöneldi. Eline alınca bir günlük olduğunu fark etti. Parmakları sayfalar arasında dolaşırken bir tarih bareminin yanına yazılmış ve altı çizilmiş olan "Ya başlanmamalı ya da bitirmeli…" cümlesine gözü takıldı. Başlayan şey neydi? Bu intihar bir zamanlar başlayan bir şeyin bitişi miydi? Merakı iyiden iyiye arttı, sandalyeye oturup okumaya koyuldu.

15 Mart 2…

Çocukluğunuz masal kitaplarındaki kadar büyüleyicidir. Bilmediğiniz sihirli bir dünyaya meraklı ve büyülenmiş gözlerle bakarsınız. Kuşlar, kediler, köpekler, kurbağalar ve doğa harikası birçok şey kendinizi Alice Harikalar Diyarı'nda gibi hissetmenize neden olur. Masal kitaplarındaki çocuklar gibisinizdir. Hatta bu masalları yazanlar sizi bir yerlerden izleyerek yazıyorlarmış gibi gelir. Ama içinizdeki büyümek arzusu bir süre sonra galebe gelir ve büyüdükçe bu anlamsız isteğinizin ne kadar yersiz olduğunu fark edersiniz. Hayatın usta ellerle ve çirkin emeller uğruna şekillendirdiği güce, paraya ve görünüme tapan narkissoslar olmadan önce her şey büyülüdür. Büyüdükçe bu büyünün ortadan kalktığını görürsünüz ve pişman olursunuz. Fakat tüm bunlar benim hayatım için geçerli bir paradigma değil!

Daha küçükken hayatın büyülü görünümünün altında nasıl korkunç bir gerçeğin yattığını görmüştüm. Görünümüm bir hastalık yüzünden oldukça çirkindir. Sırtım hafifçe kambur, kurun deliklerim ve ağzım hafifçe çarpıktır, hafif aksağımdır da. İşte çocukluğum bu sebeple mutlu masallardaki gibi değildi. Yaşıtım çocukların annelerinin eğer sözlerinden çıkarlarsa onları teslim edeceklerini söyledikleri bir

öcüydüm. Hiç arkadaşım yoktu. Evimizin yakınındaki ormanlık alana gidip doğayla baş başa kaldığım zamanlar dışında hiç mutlu hissettiğim anlarım olmadı. Çevremdekiler için sakınılması gereken bir ucubeydim. Her yaş aldığımda, her büyüdüğümde hayat benim için biraz daha zorlaştı. Anne kokusunu ve şefkatini hiç duyumsayamadım. Babam benden nefret ediyor ve hatta tiksiniyor. Bunu çok iyi biliyorum. Görünürde beni koruyor gibi; ama asla zor zamanlarımda yanımda değil. İnsanlar bana onca kötülüğü yaparken o kılını dahi kıpırdatmıyor. Ondan nefret ediyorum, o kızının kahramanı ve ilk aşkı olmak bir yana hayal kırıklığı bir iblisten başka bir şey değil. Tüm bunların suçlusu o! Ve içimde bir yerlerde nefret duygumla birlikte korkunç bir karanlığın da büyüdüğünü hissediyorum. Bunun yıllar geçtikçe de katlanarak artacağını biliyorum. Ama bugün hiç hesapta olmayan bir şey hayatımı beklemediğim şekilde bir kâbusa çevirdi.

Okul dönüşü yine onlar kesti önümü. Bir süredir sürekli taciz ediyor ve beni kendilerine bir eğlence aracı olarak görüyorlardı. Katlanılmaz bir işkenceye dönüşmüştü hayat iyice. Belli ki canları yine eğlence çekmiş, biricik oyuncakları bu garip görünüşlü kızla oynamak istemişlerdi. Görünümümle ilgili söyledikleri onca çirkin sözler yetmiyormuş gibi zorla parkın ilerisindeki alana götürdüler beni. Dün geceki sağanağın oluşturduğu bir çamurun içine kollarımdan ve bacaklarımdan sallayarak attılar. O pisliğin içinde ayağa kalkmak için debelenirken attıkları kahkahalar ve savurdukları hakaretler bir süre sonra boğuk birer ses demeti haline geldi. Sanki onları kalın bir camın arkasından belli belirsiz duyuyordum. Sesle birlikte görüntü de bulanıklaştı. Patlayan öfkemle birlikte içimde büyüyen karanlık da görünmeyen bir varlığa büründü ve can buldu. Sanki onları bu şeytani varlığın gözünden görüyor ve onun kulaklarıyla duyuyordum.

Onlar… Selami, Meltem, Akın, Batu, Selin… Bizim lisenin serseri tayfası… Bedenimi ele geçiren o habis ruhlu şey gözlerini grup lideri Selami'ye dikti. Ona öfkeyle bakmam garibine ve komiğine gitmiş olmalı ki "N'oldu ucube, yoksa beni dövecek misin?" şeklinde alay etmeyi sürdürdü. Öfkem son raddeye vardığında göz bebeklerimin yukarı kaydığını ve bir trans haline girdiğimi hissetim. Zihnimde Selami'nin kalbinin deli gibi atmaya başladığı ve gittikçe şiştiği, sonunda göğüs kafesinin içinde patladığı görüntüler canlandı. Göz bebeklerim tekrar yerine geldiğinde elini göğüs kafesinin üzerine koyduğunu ve az evvelki neşesinin kaybolduğunu gördüm. Yüzü solmuş ve terlemişti. Hızlı hızlı soluk alıp vermeye ve acıyla haykırmaya başladı. Biraz sonra göğüs kafesi şiddetle şişip indi ve gözleri kapanıp yere yığıldı. Ağzından kanlar akmaya ve vücudu sarsılmaya başladı. Arkadaşları bir ona, bir bana bakmaya ve korkuyla geri çekilmeye başladılar. Sonra çığlıklar atarak koşup oradan uzaklaştılar. Bense korkudan titriyor, neler olup bittiğine anlam vermeye çalışıyordum. Kendini toparlamam biraz zamanımı aldı. Onu ben öldürmüştüm, ama nasıl? Bunu uzun uzadıya düşünecek vakit yoktu. Bir an önce oradan ayrılmalıydım. Çantamı kaptığım gibi evin yolunu tuttum. Bana neler oluyor böyle? Bu olanlar da neydi?

16 Mart 2…

Selami'nin cesedi polis tarafından oradan geçen bir kadının ihbarıyla bulunmuş. Demek ki arkadaşları benden kimseye bahsetmemişler. Belki de aynı korkunç sonun kendilerini bulacağını ve olanlardan ötürü onların da suçlanabileceklerini düşünmüşlerdi. Bu yüzden benden ve olanlardan kimseye bahsetmemişlerdi. Yoksa şimdiye polis kapımıza dayanmış olurdu. Ama içimdeki o şeytani tarafın bununla kalmayacağını hissediyorum. Bu olanlar bir başlangıçtı. Aklımdan öyle çılgın ve korkunç şeyler geçiyor, zihnimde öyle korkunç sahneler canlanıyor ki… Kendimden korkuyorum ve ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Dün olanlar konusunda da… Nasıl öyle bir ruh haline bürünmüş, bir insanın ölümüne sebep olabilmiştim? Tanrım bana yardım et. Çok korkuyorum.

17 Mart 2…

Bugün kendimi Selin'in sokağında buldum. Ona olan öfkemi tarif edemem asla. Beden eğitimi dersi için giyinirken görüntülerimi videoya çekip sosyal medyada "ucube" notuyla paylaşmıştı. Videoyu izleyen herkesin okul koridorunda "Naber ucube?" diye itip kakması da cabasıydı. Bir hafta okula gidememiş, evden çıkıp annemin mezarına giderek gözyaşlarıyla oturup saatin dolmasını beklemiştim. Evlerinin

karşısındaki ağaca yaslanmış, gözlerimi odasının penceresine dikmiş öylece bekliyordum. Oraya nasıl varmıştım, ne zaman gelip bekleyeme başlamıştım hatırlamıyorum. Sanki bir uyurgezer gibi birden kendimi evimin dışında bulmuş, yaşadığım şaşkınlığın şokuyla orada öylece kalakalmıştım. Ama halimde bir gariplik vardı. Tıpkı iki gün önce olduğu gibi… Bedenimi dışarıdan izliyor gibiydim. Nefes alan bendim, gözlerini pencereye diken bendim. Ama bunları zihnimi ele geçiren bir gücün emriyle yapıyor gibiydim. Çok korkmam gerekirken aksine büyük bir özgüvenle karışık nefret ve intikam duygusu hücrelerime nüfuz ediyordu.

Birden gözbebeklerim yukarı kaydı ve zihnimde Selin'i canlandırdım. Yatağının üzerine bağdaş kurup otururken zihnini ele geçiren bir sesle yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Çekmecen ekmek bıçağını alıp tekrar odasına döndü ve kapıyı kapadı. Kafasının içindeki ses ona "Kes bileklerini!" diye emir veriyordu. Onu ele geçiren sese güçlükle karşı koymaya çalışsa da sonunda ona yenildi ve sağ elinde tuttuğu bıçakla sol bileğini yavaşça kesti. Sonra bıçağı sol eline alıp sağ bileğini kesti. Bunları yaparken büyük acı çekiyor, kendini durdurmaya çalışıyor; fakat başaramıyordu. Sonra bıçağı sağ eline aldı ve gardırobunun aynasındaki yansımasına baktı. Tüm vücudu rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu. Bıçağı kaldırıp gırtlağına dayadı. Gözlerinden çiy taneleri gibi yaşlar boşanıyordu. İri birkaç damlayı müteakip bıçağı güçlü bir şekilde bastırıp hızla gırtlağının üzerinde kaydırarak boğazını kesti ve yere yığıldı. Bedeni kesilen yerden fışkıran kanlarla sarsılıyordu. Bir süre böyle can çekiştikten sonra kasılmaları seyrekleşmeye ve gözleri odasının diğer ucuna ruhsuz bir şekilde bakmaya başladı. Son cılız kasılmayla birlikte ruhu artık bedenini terk etmişti.

Birden göz bebeklerim eski yerlerine geldi ve derin derin soluk alıp vermeye başladım. Az evvel izlediğim vahşeti bünyem daha fazla kaldırmadı ve yaslandığım ağacın dibine kustum. Yavaş yavaş olup bitenin farkına vardım ve evin ziline basıp olanları engellemek istedim. Fakat ayaklarımı bir türlü hareket ettiremedim. Aslında bunu yapmak istediğimden o kadar da emin değildim. Az evvel vücudumu ele geçiren dehşet duygusu yavaş yavaş kayboldu ve oradan hızlı adımlarla uzaklaştım. Eve vardıktan birkaç saat sonra sınıfın sosyal medya grubundan Selin'in intihar ettiğini ve cesedini eve gelen annesinin bulduğunu haber veren mesajları okudum. Hayır, Selin intihar etmemişti. Onu ben öldürmüştüm. Evet, ben! Aman Tanrım, ben ne yaptım böyle?

19 Mart 2…

İşte tam karşımda, karşı kaldırımda yürüyor ve ben de onu çaprazından sinsice takip ediyordum. Akın, grubun en acımasız elemanıydı. Okul koridorunda beni pek çok kez elle taciz etmiş, benim de diğer normal insanlar gibi canımın seks isteyip istemediğini sormuştu. Hatta istiyorsam beni becerebileceğini; ama bu kadar çirkin olduğum için makul bir ücret verirsem bunu yapabileceğini söylemişti. Başka türlü o iş için bile çekilmezmişim. Bu insan görünümlü adi mahlûktan ölesiye nefret ediyordum. Onu görmesem bile var olduğunu bilmek bile öfkeden deliye dönmeme sebep oluyordu. Ve şimdi karşımda, benden habersiz yürüyordu, daha doğrusu eceline gidiyordu.

Aradan beş dakika geçmişti ki evlerinin az ilerisindeki işlek caddeye varmıştık. Her zamanki o muzır gülümsemesini takınmış, özgüvenli ve havalı görüntüsünün arkasına sakladığı o pislik ruhuyla yürüdüğü sokakları, kaldırımları ve caddeleri kirleterek ilerliyordu. Nefretimin ve öfkemin doruğa çıktığını, trans halimin yaklaştığını hissettim. Gözbebeklerim yine yukarı kaydı ve zihnimde Akın'la ilgili imajlar belirmeye başladı. Az evvel girdiği tekel dükkânından birkaç bira alıp çıkmış, bir jipin yanından karşıya geçmek için caddenin ortasına doğru yönelmişti. Bir ses arkasından ona "Hey, sen!" diye seslendi. Sesin geldiği tarafa yöneldiğinde süratli gelen bir otomobili fark etmemişti. Araç sürücüsü de o anda boş bulunmuş ve yolun ortasında aniden beliren genci son anda fark etmişti. Son bir gayretle frene bassa da büyük bir hızla ona çarpmış ve metrelerce ileriye fırlamasına sebep olmuştu.

Çarpmanın etkisiyle Akın'ın kaburga kemikleri parçalanmış ve başını asfalta çok şiddetli çarpmıştı. Kafatası parçalanmış ve beyin parçaları yola saçılmıştı. Arabadan inen şoför bir anda meydana gelen kaza sonucu ölen gencin cesedine çaresiz gözlerle bakıyor, elleriyle

saçlarını avuçluyor ve yavaşça dizlerini kırarak yere oturuyordu. Gözbebeklerim eski yerine döndüğünde son sürat gelen otomobili ve Akın'ı caddenin ortasında gördüm. Gürültülü bir fren sesi ve… İşte, biraz ileride Akın'ın murdar cesedi boylu boyunca yatıyordu. Yüzümde şeytani bir tebessüm oluştu. Arkamı dönüp ıslık çalarak neşeyle eve döndüm. Artık görünmeyen ortağımla işlediğim cinayetlerden haz almaya başlamıştım.

20 Mart 2…

Okulun öğrencilerinden birkaçının peş peşe ölümü tedirginlik yaratmıştı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor, kimse kimseyle olan bitenler hakkında tek kelime dahi etmiyordu. Öğrencilerdeki tedirginlik öğretmenlerce de fark edildi. Meltem, Berk ve Batu okulun rehber öğretmeni tarafından çağırıldılar bugün. Olan bitenlerle ilgili hissettiklerini sorup durmuş, ama tek kelime olsun cevap alamamıştı. Onları kapı arkasından dinlerken aldığım hazzı tarif edemem.

Okul çıkışı Meltem'i takip ettim. Grubun haşarı ve uçarı kızıydı. Benimle eğlenmeyi severdi. Sırama sürdüğü yapıştırıcı nedeniyle okul pantolonumun kesilerek çıkarılmasını ve rezil oluşumu keyifle izlemişti. Her hafta çarşambaları ilçedeki olimpik yüzme havuzuna giderdi. Lisanslı bir sporcuydu. Arkadaşlarının ölümünün onu sarstığını, bu yüzden belki bugün gitmeyebileceğini düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Biraz sonra spor kompleksinin bulunduğu caddeye yöneldi. Birkaç dakika sonra hedefe varmıştık. O girdikten yarım dakika sonra ben de içeri girdim. Tribündeki en arka sıraya oturup gizlice onu izlemeye koyulacaktım. Beş dakika sonra mayosunu giyinmiş bir halde kapıdan girdi içeri. Halinden gergin olduğu belli oluyordu. Belli ki kafa dağıtmak için gelmişti bugün buraya. Isınma hareketlerinden sonra havuza iyice yaklaştı. İyice gerindi ve öne doğru sıçrayarak havuza atladı.

Onu izlerken gözbebeklerimin yine yavaşça ve habis bir eylem için kaydığını fark ettim. Biraz sonra gözlerim karardı ve zihnimde Meltem'in görüntüsü canlandı. Havuzun diğer tarafına doğru yüzerken ardından görünmeyen bir varlık suya atladı. Onun ardından yüzmeye başladı. Ona doğru hızla ilerliyordu. Biraz sonra Meltem, arkasında başka birinin yüzdüğünü fark etti. Durup başını sudan çıkardı ve arkaya baktı. Suyun içinde bir şeyin kendine doğru süratle geldiğini gördü. Suyun görüntüsünde belli başlı kırılmalar oluyor ve ona doğru gelen gizemli bir varlığın mevcudiyeti onu paniğe sevk ediyordu. Korkuyla havuzdan çıkmak için hızlı ve uzun kulaçlar atmaya koyuldu. Birkaç metre gitmişti ki varlık onu bileğinden kavradı. Meltem, suyun yüzüne çıkmak için çırpınmaya başladı. O yukarı çıkmak istedikçe onu tutan varlık havuzun dibine çekiyor, gitmesine izin vermiyordu.

Ağzından ve burnundan giren sular ciğerlerine doldukça gücü kırılmaya ve kendinden geçmeye başladı. Biraz sonra direnmeyi bıraktı. Artık ağzından ve burnundan hava kabarcıkları çıkmıyordu. Son nefesini verdikten sonra kendini salan bedeni havuzun üzerinde dalından nehre düşen sarı bir yaprak gibi süzülüyordu. Sonrası derin bir sükût…

Gözbebeklerim eski yerlerine geldiğinde Meltem'i suyun içinde çırpınırken gördüm. Hemen kompleksten çıkıp oradan uzaklaştım. Birkaç saat sonra spor antrenörünün Meltem'i boğulmuş halde bulduğuyla ilgili sosyal medya mesajlarını okudum. Bu sefer kendimi hiç iyi hissetmedim. Bana yaptığı kötülüğü unutmuş değildim. Ancak ruhumun ve zihnimin yarattığı bu görüntüler, işlediği cinayetlerin şiddeti beni korkutmaya başlamıştı. Böyle giderse tüm benliğimi ele geçirecekti ve kötülüğün kaynağı bu defa ben olacaktım. Bu kadar kötülüğün sonunun iyi bir yere varmayacağını da biliyorum. Ne yapacağım; Tanrım, bana yardım et!

21 Mart 2…

Bugün okula gitmedim. Son günlerde olan bitenler hakkında düşündüm sabah uyandığımda. Zihnimin oyunları mıydı bu olup bitenler? Yoksa kötü birer rüya mıydılar? Uyanıkken zihnim transa girip bir nevi uyku hali yaratarak bilmediğim bir yeteneğimi ortaya çıkarıyor ve bu olanlara sebep mi oluyordu? Bu insanların zarar görmesini elbette ben istiyordum; ama olaylar benim kontrolümden çıkıyormuş gibi gelmeye başladı ve bir şekilde tanıdığım bu insanların benim zihnimde canlanan görüntülerdeki gibi ölmesi ilk başta olduğu kadar keyif verici değildi.

İyilik nerede başlıyordu ve nerede bitiyordu? Peki ya kötülük? O hangi sınırda başlıyordu? Ben bu iki paradoksun neresindeydim? İçimdeki nefret ve intikam duygusu bu iki zıt kavramın kesişim kümesi olan gri alanda

mıydı? Zihnim karma karışıktı. Bir şekilde bu insanları ben öldürmüştüm ve buna bir son vermenin çarelerini aramalıydım. Düşünce gücü, rüyalar ve ölümlerle ilgili internette tarama yaparken düş kapanlarıyla ilgili yazılara rastladım. Rüya yakalayan veya rüya avcısı da deniliyordu bu ilginç nesnelere. Kuzey Amerika Kızılderililerince kâbuslardan korunma amacıyla kullanılıyordu. Kötülükleri yakalayıp yok ettiğine inanılıyordu. İnsan zihnini ve düşüncelerini ele geçiren habis ruhları hapsederek kötülüklerden koruyordu.

Belki bana da yardımı olabilir diye düşünerek hemen toparlandım, Giyinip dışarı çıktım ve bir düş kapanı edinmek için hediyelik eşya dükkânlarını ve egzotik eşyalar satan yerleri dolaşmaya başladım. Epeyi dükkân gezdim, son uğradığım yerde nihayet bulabildim. Bembeyaz rengi, irili ufaklı çemberleri, örümcek ağını andıran örgüleri, beyaz kuş tüyleri ve boğum boğum boncuklarıyla itinayla hazırlanmış el işi bir şeydi. Biraz pahalıydı; ama olsun beni bu açmazdan kurtarsın yeterdi benim için. Dükkândan çıktığımda kuş gibi hafiflemiştim. Kurtuluşumun anahtarı elimdeki poşetin içindeydi. Hemen eve geldim ve onu yatağımın başucuna astım. Umarım işe yarar.

***

Düş kapanını astıktan sonra gerilen sinirlerimin gevşemesiyle yatağımda uyuyakalmışım. Rüyamda kendimi yatağımda uyurken gördüm. Bedenim yatağımda öylece uzanıyorken soluk bir yansıması dikilerek başını geri çevirip beni izlemeye başladı. Bir süre öylece durdu, sonra bakışlarını duvara astığım düş kapanına dikti. Yavaşça havalandı ve gittikçe küçülerek büyük çemberin ortasındaki örümcek örgünün içine girdi. Tam o sırada hafif kırmızı bir parlaklık oluştu ve çemberin merkezinden diğer kısımlarına doğru yayılarak kayboldu. Rüyamdan uyandığımda kendimi son günlerde hiç olmadığı kadar iyi hissettim. Sanırım işe yaradı.

22 Mart 2…

Sabah erkenden kalkıp hazırlanarak okulun yolunu tuttum. Okul kapısından içeri girdiğimde sınıftan bir arkadaşım rehber öğretmenin beni odasında beklediğini söyledi. Neşeyle odanın yolunu tuttum. Dünkü yaşadıklarımın etkisiyle düzelen moralimi odanın kapısını tıklatıp açtığımda karşımda gördüğüm kişilerin kuşkulu bakışlarla bezeli yüzleri silip götürdü. Okul müdürümüz, müdür yardımcımız, rehber öğretmenim ve sınıf öğretmenim karşılarına koydukları bir sandalyenin karşısına geçmiş beni bekliyorlardı. Kapıyı aralayınca içeri girmemi ve sandalyeye oturmamı istediler. Mahşerin dört atlısı gibi dikilmişlerdi karşıma.

Batu; Meltem'in ölümüyle birlikte belli ki sıranın kendisine geldiğini düşünerek geçenlerde meydana gelen ve Selami'nin ölümüyle sonuçlanan olaylardan bahsetmişti. O günden sonra diğer arkadaşlarının ölümünün de benim yüzümden olduğunu düşünmüş ve konuyu rehber öğretmene açmıştı. Rehber öğretmenim bunları tek tek anlatırken nedense hiç korkuya kapılmadım. Onlara o gün olanları sakin bir şekilde kendi penceremden anlattım ve bir süredir uğradığım akran zorbalığından bahsettim. Ne Selami'nin ne de peşi sıra diğerlerinin ölümüyle alakam olmadığını söyledim. Zaten beni suçlayabilecekleri bir delilleri yoktu ki. Sadece Batu'nun beni suçlayan tuhaf ifadelerinin sebebini ve benimle ilgili olayın perde arkasını öğrenmeye çalışıyorlardı. Fakat bu sorgulama sinirlerimi oldukça germişti ve içimde yeniden o karanlık gücün uyandığını hissetmeye başladım.

Okul çıkışında evimizin yakınındaki bir parka gittim. Oturup etrafı izlerken benimle uğraşan bu gruptakilerin siluetleri tek tek canlandı gözümde. Beni rehber öğretmene şikâyet eden Batu, en iğrenç karakterli olanıydı. Beni tuvalette ihtiyacımı giderirken yakalamış, yandaki tuvaletin üzerinden bir kova pis suyu üzerime boca etmişti. Tüm çamaşırlarım sırılsıklam olmuştu ve eve gözyaşları içinde dönerken arkamdan attığı o tiz ve hastalıklı kahkahalarını duymuştum. Dönüp ağlayan gözlerle ona baktığımda kahkahalarının dozunu iyiden iyiye arttırmıştı. Bunları düşünürken üzerime yavaş yavaş bir ağırlık çöktüğünü hissettim, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Uyandığımda Batu'nun apartmanlarının olduğu sokaktaydım.

Bir süre boş bakışlarla oturdukları daireyi süzdükten sonra göz bebeklerim yine yukarı kaydı ve zihnimde Batu'yla ilgili görüntüler belirmeye başladı. Bilgisayarında ödevini hazırlıyordu. Birden arkasını dönüp odanın içini korkulu gözlerle süzmeye başladı. Bir

şeyler olacağını hissetmiş gibiydi. Gözleri korkuyla kocaman açılmışlardı. Bir süre derin derin nefes alıp verdi. Sonra sakinleşip tekrar ödevine odaklanmak için bilgisayarının ekranına döndüğünde vücuduna bir mızrak saplanmış gibi ileri doğru seğirtti ve titremeye başladı. Oturduğu döner sandalyenin üzerinde vücudu elektrik verilen kurbağa bacağı gibi kasılıp büzülüyor, sonra tekrar eski halini alıyordu. Aniden kasılması durdu, bir iki kez derin soluk aldı ve yavaşça yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. Evde yalnızdı.

Mutfağa vardığında fırının üzerindeki set üstünün tüm düğmelerini çevirip gazı açık bıraktı. Öylece gazın deliklerden çevreye yayılmasını izliyordu. Yarım saati geçkin bir süre böyle devam etti. İçerisi iyiden iyice gazla dolmuştu. Sonra çekmeceden bir çakmak çıkardı ve gözlerini gazın çıktığı deliklere dikti. Yüzünde ürpertici bir gülümseme belirmişti. Sonra elindeki çakmağa baktı ve birden çaktı. İçeride biriken gaz büyük bir basınçla patladı ve dairenin camları, içerideki eşyalar ve Batu'nu kopan başı sokağa fırladı. Yavaş yavaş yuvarlanarak ayağımın dibine kadar geldi. Göz bebeklerim tekrar eski yerine geldi, henüz olay gerçekleşmedi. Kalıp canlı canlı izlemeyi düşündüm. Gidip gitmeme kararları arasında bocalarken aradan birkaç dakika geçmişti ki büyük bir patlama sesiyle irkilip bakışlarımı alev topuna dönen daireye diktim. Ve biraz sonra Batu'nun başı ayaklarımın dibindeydi. Evet, yine öldürmüştüm.

23 Mart 2…

Bu sabah uyandığımda kendimi çok kötü hissettim. Son bir haftada olanlar sanki ruhumu kirletmişti, kendimi görünmeyen bir pislik çukurunun içinde debeleniyormuş gibi hissettim. Bilinçli veya bilinçsiz, tüm bu ölümlerden bir şekilde ben suçluyum ve hayatım boyunca sorun yaşadığım her insanın başına benzer şeyler gelebilir. Artık bu güç kontrolümde değil ve bu işin sonunun nereye varacağını kestiremiyorum. Tüm bu şeyler olup biterken babamla konuşamamak, ona kendimi açamamak ve şefkatini hissedememek benim için ıstırapların en büyüğü. Zaten hiçbir zaman sevmedi beni ve hiç sevmeyecek. Başıma gelen onca kötü olayda bana hiç sahip çıkmadı. İtilip kakılırken, hakarete uğrarken bana sahip çıkmadı. Çektiğim acıları teselli etmek için hiçbir şey yapmadı. Onun için ben hilkat garibesi bir baş belası ve annemin ölümünden sorumlu bir ucubeyim. Ondan ölesiye nefret ediyor ve tiksiniyorum. Aslında tüm bu ölümlerin ve vahşetin tek sorumlusu o. Onun ölmesi gerekli; ama daha fazla ölüm görmek ve acı çekmek istemiyorum. Bu sebeple kendimi öldürüp bu şeye bir son vermeliyim.

***

Okuduğu satırlar adamın korkuyla yutkunmasına ve soğuk bir ürpertinin tüm tenini yalayıp geçmesine sebep oldu. Okuduklarına inanası gelmiyordu. Biraz evvel kurtulduğunu düşündüğü ve yıllardır sırtında bir kambur olarak gördüğü kızı korkunç bir vahşetin müsebbibiydi. Hemen arkasında, tavana asılı ipin ucunda sallanıyordu. İçini kaplayan korkuyla yavaşça başını çevirdi ve fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. Okuduklarından dolayı onun gerçekten ölüp ölmediğinden emin değildi artık. Yavaşça sandalyeden kalktı ve ona yaklaştı. Titreyen eliyle tenine dokundu. Buz gibiydi. Tuttuğu nefesini rahatlayarak vermişti ki kızının gözleri birden açıldı. Kin ve nefret dolu bakışlarını gözlerine dikti.

Panikle geri geri sendelemeye başlamıştı ki bir şeyin onu kavradığını ve kaskatı kesildiğini hissetti. Yavaş yavaş ayağı yerden kesildi. Kızıyla aynı seviyeye gelene kadar havalandı ve sonra birden durdu. Bedeni sarsılmaya ve sanki bir pres makinesine atılmışçasına içe doğru sıkışıp büzüşmeye başladı. Korkunç bir acı hissetti ve can havliyle çığlıklar atmaya başladı. Kırılan kemikleri etlerini yarıp dışına çıkmış, adam âdeta ezilip posası çıkarılan bir meyvenin suyunu akıtması gibi bedeninin çeşitli yerlerinden kanamaya başlamıştı. Az sonra çığlıkları kesilmiş ve artık cansız bedeni odanın diğer ucuna fırlatılmıştı. Kız, asılı olduğu yerden bir süre babasının bedenini izledi. Sonra gözlerini tekrar yumdu ve hafifçe sarsıldı. Bedeninden çıkan gri bir bulutsu duvarda asılı olan düş kapanına doğru uçtu. İçine sirayet etti ve kapanın her yerinde kızılımsı bir ışık bir anlığına parlayıp yok oldu. Az ötede duvardaki delikten örümcek başını çıkarıp odaya şöyle bir göz attıktan sonra dışarı çıktı. Her şey sona ermişti.

BİTTİ.

ÇİZGİ ROMANLI FARK BULMACASI

Fark Bulmacası Çözümü

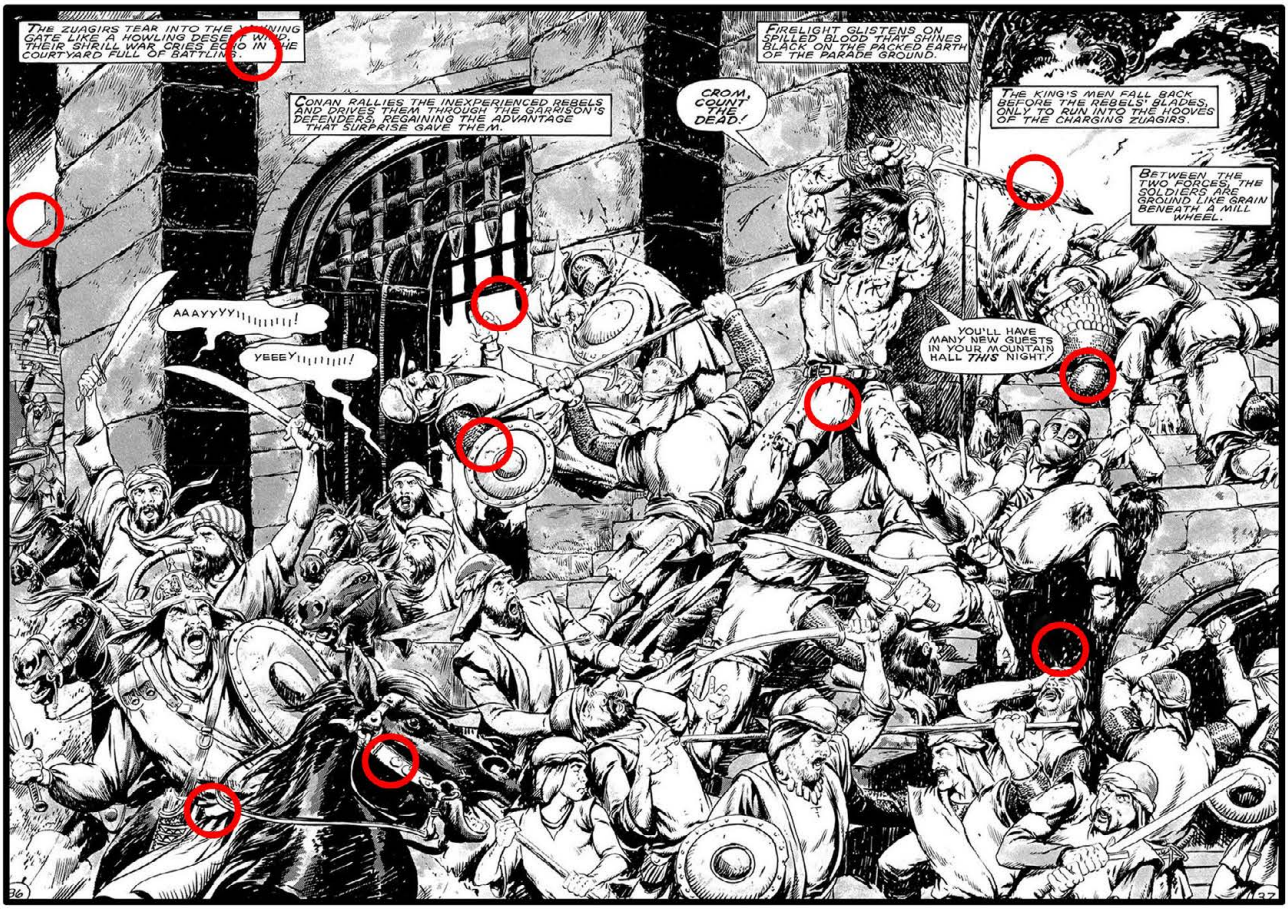

Ümit Kireççi

Dinozor Çocuk

"ÇOCUKLUK ÇİZGİ ROMAN ANINIZI YAZIN ÇOCUKLARINIZA ÇİZGİ ROMAN SETİ KAZANIN"

Yarışması sona erdi

Çizgi Roman Okurları Platformu (ÇROP), Hayal'et e-dergi ve Kayıp Rıhtım'ın işbirliğiyle gerçekleşen yarışmaya çizgi roman anılarını paylaşan yetişkinler katıldı.

Çizgi roman okumanın heyecanını, acısını, hüznünü, sanatla iç içe olmanın güzelliğini kaleme alan yetişkinler çocuklara bir sanat dalıyla ilgilenmenin, çizgi roman sanatıyla ilgilenmenin coşkusunu aktardılar.

Yarışmaya gönderilen yazılar içinden üçü jüri değerlendirmesi sonucu ödüle layık bulunurken biri de mansiyon ödülüne hak kazandı. Ancak hiç hesapta olmayan bir yazı ilgi çekerek özel bir ödül vermeyi zorunlu kıldı:

Yarışma Birincisi
"İhanet" - Eşref Karadağ

Yarışma İkincisi
"Sobada Red Kit" – Cüneyt Aksoy

Yarışma Üçüncüsü
"Dikkat Et Yakalanma" – Ercan Gür

Mansiyon
"Kapa Çeneni" - Ceyhun Tansu Ebiç

Özel Ödül
"Aslında Rengarenktiler" - S. İpek Ortaer Montanari

Çizgi romanı nesillerden nesillere aktarmanın coşkusuyla bu alanda emek veren herkesi kutluyor ve teşekkür ediyoruz.

Eşref Karadağ

İhanet

Kitap ilgimi çekmişti çekmesine ama ağabeyin durup durup gülmeleri, bazen hırsla, bazen sinirle kasılarak sayfadan sayfaya geçmesi daha ilginçti. Karşısında ne kadar durduğumu, onu okurken ne kadar izlediğimi bilmiyorum. Nihayet başını kitaptan kaldırıp, bitti, dedi, okumak istersen sana da veririm.

70'li yılların ilk yarısında, 4. sınıftayken tanıştım çizgi romanlarla. Köyden kasabaya, ortaokula giden ağabeylerin birinde gördüm; duvarın üstüne oturmuş, hem okuyor hem de arada kıkırdıyordu. Ben de karşısına dikilmiş öylece onu izliyordum. Bir süre sonra bakışını bana yöneltip, bu İngiliz askerleri çok salak, dedi, Çelik Blek onları yine atlattı. Söylediklerinden bir şey anlamadığımı görünce, Teksas okumadın mı sen hiç, diye sordu, elindeki kitabı sayfa sayfa açarak gösterdi; bak bu Çelik Blek, bu Rodi, bu da Profesör Oklitus, dedi, bunlar da korkaklar sürüsü, İngiliz askerleri... Okumaya kaldığı yerden devam etti.

Kitap ilgimi çekmişti çekmesine ama ağabeyin durup durup gülmeleri, bazen hırsla, bazen sinirle kasılarak sayfadan sayfaya geçmesi daha ilginçti. Karşısında ne kadar durduğumu, onu okurken ne kadar

izlediğimi bilmiyorum. Nihayet başını kitaptan kaldırıp, bitti, dedi, okumak istersen sana da veririm.

İsterim, dedim, elimi uzattım.

Ama bedava olmaz, dedi kitabın arkasındaki fiyatını gösterirken, bak ben beş yüz kuruş saydım buna, elli kuruş kira isterim senden. Bir gecede okur, yarın geri verirsin.

Param yok, dedim, yarın kitapla beraber getirsem olur mu? Hiç düşünmeden kitabı uzattı. Alacağım sırada, sayfalarına bir zarar gelmesin ha, dedi, yoksa beş yüz kuruş alırım senden. Kitabı kaptığım gibi evin yolunu tuttum. O akşam, gaz lambasının önünde iki kere okudum. Vereceğim elli kuruş boşa mı gitsindi?

Çizgi romanlarla tanışmam böyle oldu. Sonraki haftalarda aynı şekilde devam ettik okumaya, ağabey yenisini alıyor, okuduktan sonra bana kiraya veriyor, ben de elli kuruşa yeni serüvenlere giriyordum. Tommiks'le tanıştım daha sonra, Zagor'la, Kızılmaske'yle, Süperman'le, Batman'le... Okuduğum her kitabı sahibine geri vermek bana ölüm geliyordu. Onları öylece yastığımın altında, okul çantamda tutup, kafam estikçe okumak istiyordum. Bu kitaplardan benim de olmalıydı! Ben de kiraya verebilir, bir kitaptan yeni bir kitap parası çıkarabilirdim.

Harçlıklarımı biriktirdikten sonra sahibi olduğum ilk kitap Kızılmaske'ydi. O ağabeyin yaptığı gibi ben de arkadaşlarıma kiralamaya başlamıştım. Paralar ellişer kuruş toplanırken, kitabı kiralayan üçüncü kişi kapağını yırtarak getirince üzüntüden deliye dönmüştüm. Neyse ki bulduğum bir bantla eski haline getirmeyi başarmıştım. Ancak kitaptaki o yırtık, kapakta değil de sanki yüreğimdeymiş gibi gördükçe acı çektim.

Nihayet ben de ortaokula başlamıştım. Çizgi roman tutkum öylesine büyümüştü ki içimde, elime geçen her harçlıkla kitap alır olmuştum. Ama bir türlü yetişemiyordum sayılara, birini alsam biri mutlaka kalıyordu. Sınıf arkadaşım Halil de aynı dertten yakınıyordu; şu sayıyı alamadım, bu sayıyı kaçırdım, diyerek okumak için benden eksikleri istiyordu. Birbirimizin eksiklerini bile tamamlamakta güçlük çekiyorduk. Sonunda ekmek paralarına diktik gözümüzü; günlük olarak bizden istenen dört ekmekten birini almayacak, böylelikle haftada bir kitap parası daha çıkaracaktık. Bunu öyle titizlikle yapacaktık ki kimse farkına varmayacaktı. Ancak günler sonra babalarımız, günlük dört ekmeğin yetmediğini düşünerek sayıyı bir daha arttırınca işimiz daha kolay olmuştu.

Ortaokulla kalmayıp lisede de devam ettim çizgi romanlara. Artık istediğim kadar kitap alabiliyor, okuduktan sonra kimseye vermeden, yatağımın altındaki kutuda biriktirebiliyordum. Üzerini ders kitaplarımla örttüğü için kutunun içindekilerden kimsenin haberi olmuyordu. Hele babam bir görse, ipe sapa yaramaz şeylere niye para veriyorsun, diyerek çok kızardı.

Kitap kutumda gizlice biriktirdiğim çizgi romanlarımı, yeteri kadar olduğunda tavan arasına çıkarıyor, annemin çeyizinden kalan kadife kaplı teneke sandığın içinde biriktiriyordum. Zamanla önce sandığı doldurdum, yetmedi, yanında iki çuval daha kitap biriktirdim.

Babamın işi kasabadaydı. O da benim gibi her gün gelip gidiyor, yol yorgunluğundan yakınıyordu. Gününü doldurur doldurmaz emekli oldu. Aldığı ikramiyeyle kasabadan bir ev alınca köydekini kiraya verip taşındık.

Çocukları olmayan yoksul bir çifte vermiştik köydeki evi. Bazen kirayı zamanında getiriyor, bazen de parası olmadığını söylemek için geliyordu. Ancak her gelişinde evle ilgili yaptığı işleri anlatarak, kira veremesem de evinizi gözüm gibi bakıyorum, mesajını vermek istiyordu. Birinde budadığı ağaçlardan söz ediyor, birinde yıkılan bahçe duvarını tamir ettiğini söylüyor, bir başkasında her yeri kireçle beyaza boyadığını müjdeliyordu.

Bir bahar günü kirayı getirdiğinde, tavan arasını güzelce temizledim emmi, dedi gururla, ne kadar eski kitap, defter varsa doldurmuşsunuz. Tam dört çuval kitap indirdim aşağıya. Avluda bir güzel yakıverdim eskileri.

Babam, iyi etmişsin Faik, derken, benim içimde yüzlerce kahraman öldü o anda. Kavurucu bir ateşte çığlık çığlığa yok olup gittiler. Çizgi romanlarımı değil çocukluğumu yakmıştı kiracı, düşlerimi, serüvenlerimi yakmıştı.

O günden sonra nerede bir çizgi roman görsem içim cız etti hep. Beni büyüten kahramanlara sahip çıkamamış, onları koruyup çocuklarımla tanıştıramamıştım. İhanet değilse neydi yaptığımın (yapamadığımın) adı?

Cüneyt Aksoy

Her hafta bir bölüm veriyordu gazete. Her cumartesi bir roman. Cumartesiler gelmek bilmiyordu. Acaba hangi macera bu hafta sonu. Sabah erkenden gazeteciye gidip eki var değil mi diyordum. Her gazete alana vermiyordu gazeteci. Sormayana kendiliğinden vermiyordu.

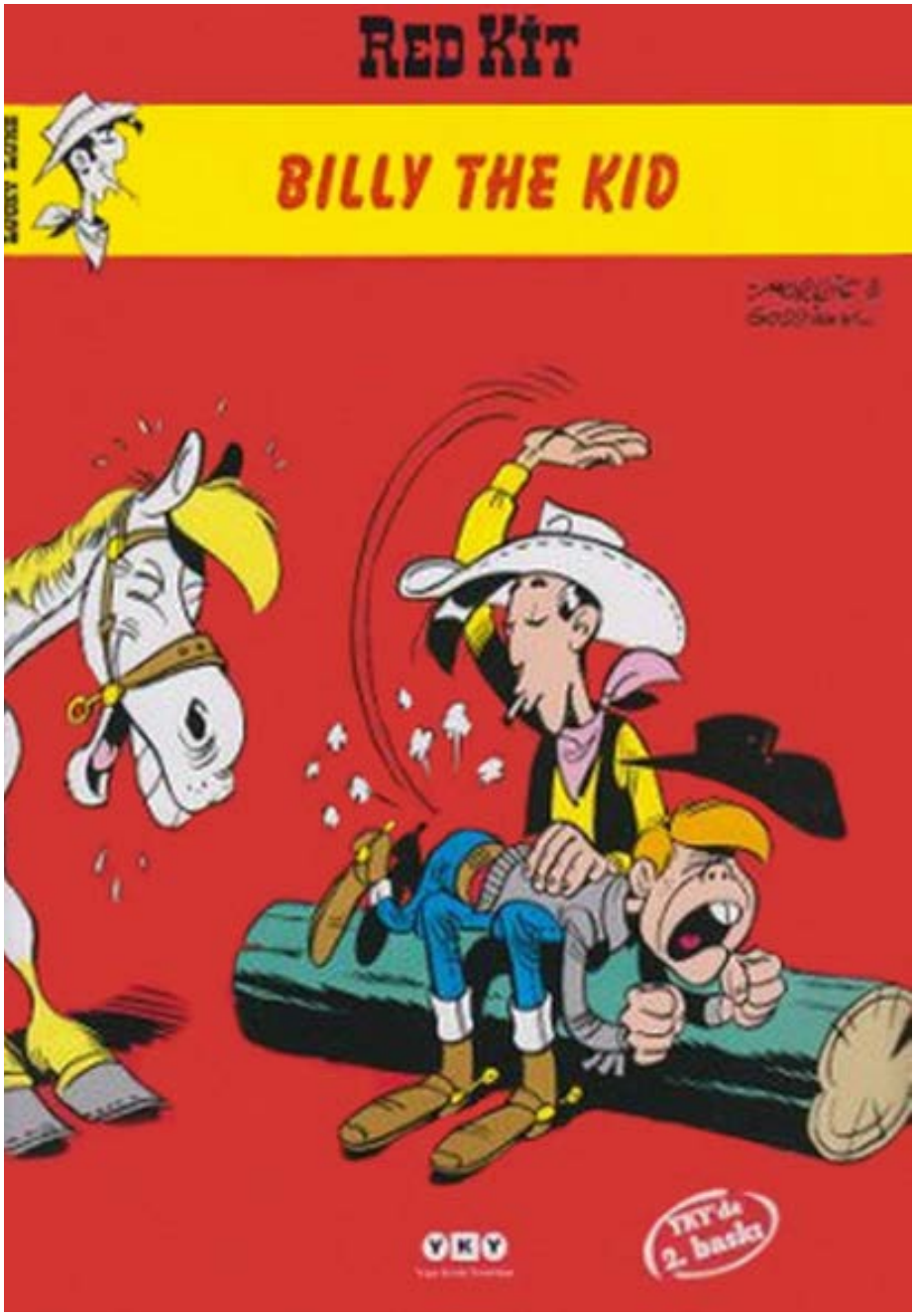

SOBADA RED KİT

Sobada yanan sayfalara bakakaldım. Ağlasam fayda etmeyecekti. Kızgın değil, kırgındım. En sevdiği şey elinden alınmış çocuktum. Soba yanıyordu. Elliden fazla Red Kit'le ısınıyordu ev. Beş dakika sürmeyecekti alev. Oysa o ateş nasıl da saplanmıştı yüreğime. Soba yanıyordu. Yanan soba mıydı yoksa çocukluğum mu bilemiyordum. Duvardan atlayıp bir yerlerimi kırsaydım, bir uçurumun dibinde iki gün saklanıp babamı üzseydim, belki de onunla bir daha hiç konuşmasaydım. Gölgemden hızlı silah çekseydim, bulup bir yerlerden bir revolver çekiverip kurtarır mıydım çizgi romanlarımı babamdan? Sanmıyorum. Babamdı o benim. Ama yanan? İçimdeki şen şakrak hayaller.

Her şey geçer zamanla derdi babam. Çok zaman geçti, bu sızı geçmedi oysa. Haksızdı çünkü. Adamın dediği gibi "Sevmek kısa sürdüyse de uzun sürer unutmak".

Her hafta bir bölüm veriyordu gazete. Her cumartesi bir roman. Cumartesiler gelmek bilmiyordu. Acaba hangi macera bu hafta sonu. Sabah erkenden gazeteciye gidip eki var değil mi diyordum. Her gazete alana vermiyordu gazeteci. Sormayana kendiliğinden vermiyordu. Ya kendine saklıyordu ya da eşe dosta ahbaba dağıtıyordu. Diyelim ki ek yok dedi. Bırakıyordum sessizce gazeteyi ve aşağı mahalledeki satıcıya gidiyordum. Sessizce gidiyordum. Ama hızla. Çünkü o da ek bitti, az gelmişti, diyebilirdi. Kim bilir kaç kez üçüncü dördüncü gazeteciye gitmişimdir. Oysa geniş caddeleri tek başıma geçmeme izin vermezlerdi. Kim bilir kaç geniş cadde geçmişimdir çizgi roman için, Red Kit için.

Zamanla birikmişti fasiküller. Onar onar birleştirerek kitap haline getirecektik. Öyle vadetmişlerdi. Ve nitekim yine fasiküller halinde verilen bir başka gazete eki öyle birleştirilmişti. Cildi kırmızıydı. Dünyanın en yetenekli ve biraz da deli bilim adamının yaptığı robotun uzayda, bilinmeyen bir gezegende yaşadıkları, kötü yeşil derili imparatoru alt edişi, sonra bir virüs olarak küçülerek mikro dünyanın tiranlarıyla savaşı, patlayan yanardağlara dalışı, sesle insanları alt eden uzaylılara karşı dünyayı kurtarışı. Hepsi kırmızı cildin altındaydı. Red Kit'lerim de aynen öyle bir cilt olarak elimin altında duracaklardı.

Daltonlar, kovboyun her daim alt ettiği başlıca rakibiydi. Boyları yaş sırasına göre uzayan, boyları uzadıkça saflaşan sivri karakterler. Sayı dört olunca baştaki ve sondakinin adlarını hatırlamak kolay, ortadakilerin adlarını hatırlamak zordu. Avarel'i ve Joe'yu herkes bilirdi. Unutsan hatırlatırdı sağdaki soldaki arkadaş. "Calamity Jane", "Şarkı Söyleyen Tel", "Hayalet Kasaba", "Pat Poker'e Karşı", "Oklohoma Çölü", "Petrole Hücum" ve diğerleri arada çizgi film olarak karşıma çıkar, çizgi romanı çıkarıp burasını değiştirmişler derdim.

"Harp ve Sulh" du o zaman "Savaş ve Barış"ın adı. Gece yatmadan önce o kalın kitabı okurdum. Okuldan dönüp, ödevlerimi yapıp yemeği yedikten sonra ise Red Kit zamanıydı. Uzanıp, vitrini sırt kısmına bitiştirilmiş konforlu divanda dalıp giderdim, kovboylar, kızıldereliler, Çinli aşçılar…

Sonra bir gün sobada sona erdi hayaller, ta ki üç yıl sonra taşındığımız evde üst komşumuz iş için gittiği Belçika'dan dönerken benim Red Kit'ten bahsettiğimi hatırlayıp gittiği bir kitapçıda, oldukça pahalı olmasına rağmen beş macerayı büyük boy alıp gelinceye kadar. Biraz daha büyüktüm. Fransızca bilmiyordum. Ama Red Kit'i biliyordum. Şimdi Fransızca konuşuyorsam o kitaplardan. Her çizgisi, her diyaloğu zihnime kazındı. Yanan sobadan bana kırgın bir yürek kaldı o kesin. Ama bir yandan da küllerinden doğan ve faydasını gördüğüm bir çizgi roman sevgisi.

Babamı affetmemekle beraber onu üzmemek için yaptığından bahsetmiyorum. Belki de gölgesinden hızlı silah çeker ve beni Teksas hapishanesine tıkar, ben de Rin Tin Tin'le tanışırım. Yemek kaşığıyla bir tünel kazıp, hapishane müdürünün odasına çıkarım.

Ercan Ergür

Benim babam bir yetim olarak babasız büyümüş, ta ki babaannem yeniden evlenerek şeker gibi bir baba getirene kadar. Tabii aradaki bu sürede babama da hem ana hem baba olmuş, onu her türlü tehlikeden bir başına koruması gerekmiş.

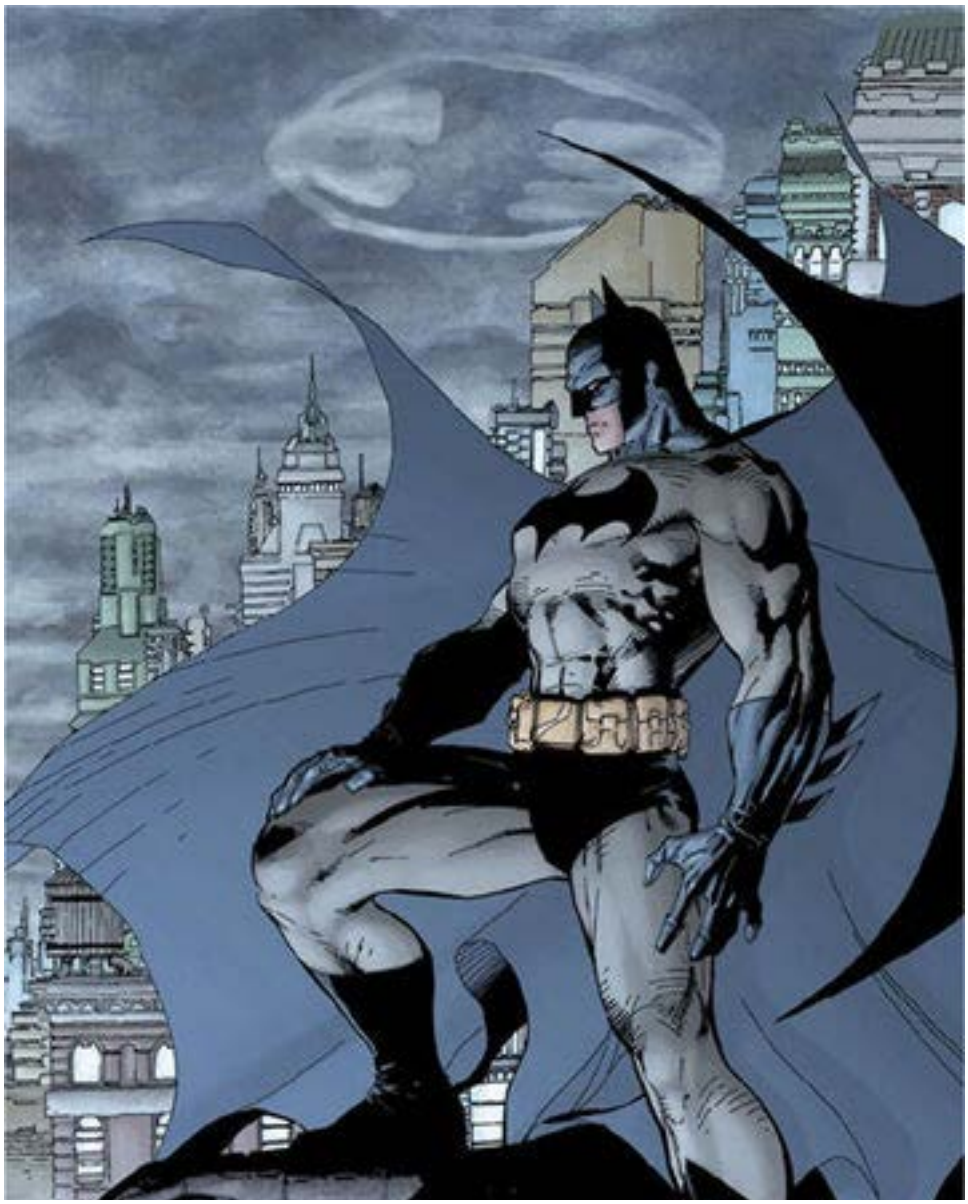

DİKKAT ET YAKALANMA

Geniş bir ailede doğmak, onların ilk çocukları, torunları ve "pırlantaları" olmak nasıldır bilir misiniz? Çekirdek ailenize ek olarak babaanneniz, dedeniz, nineniz -ki kendisi babaannenizin annesi olur- ve halanızla birlikte yaşamak… Bugünlerde bu denli büyük, her günü bir çizgi roman macerasından fırlamışçasına renkli bir ailenizin olması geçmişe göre çok daha seyrek rastlanır olsa da o günlerde ben ve benim gibi çok çocuk vardı. Bazen geniş aileme dualar ediyor, iyi ki bu kadar geniş bir ailede büyümüşüm diyorum. Yoksa bugün olduğum kişi olamaz ve çizgi romanların da dahil olduğu sonsuz hayal gücümün her zerresini bugünkü ben olarak üzerime kuşanamazdım.

Benim babam bir yetim olarak babasız büyümüş, ta ki babaannem yeniden evlenerek şeker gibi bir baba getirene kadar. Tabii aradaki bu sürede babama da hem ana hem baba olmuş, onu her türlü tehlikeden bir başına koruması gerekmiş.

Zor yıllarmış o zamanlar. Sokaklarda yürümek üzerinizde uçuşan mermilerden dolayı çok zormuş. Evlere aniden baskınlar yapan ve "yasaklı yayın" adını verdikleri nice hazinenin peşine düşen askerlerden ölesiye korkarlarmış.

İşte böyle zamanlarda yaşamış bu koruyucu yürek, kanatlarını iyice açmalı ve evlatlarını altına sıkıca almalıymış. Çizdiği katı bir profilin ardında durması gereken zamanlarda yaşıyormuş. Askerlerin kapı kapı gezerek tüm kitapları incelediklerini, bazen gelişi güzel yakıp yıktıklarını ve özellikle belirli yayınları okuyanları topladıklarını duyan yalnız ve çileli kadın ne bilsin babamın Tommiks ve Teksas'larını? Elinden acımasızca çekip almış, peçkaya bir güzel atmış. O gün, ısınmak için başka bir şey yakmalarına gerek olmamış bizim evde. Tabii babamın göz yaşları soba ateşinden daha uzun sürmüş.

Aradan geçen yıllarla birlikte hikâyeleşen bu ve benzer anılar benim gibi nice çocukların kulaklarına anlatılıp durmuştu. Doksanların başında yedi yaşına basan bir çocuk olan ben, o kocaman aile bana yetmezmiş gibi hayal gücümü en üst seviyede kuşanmıştım. Yine de halen o eşsiz kahramanlarımı kendi kendime inşa edemiyordum.

Günün birinde, farkında bile olmadan Bakırköy sahaflarının o ilgi çeken loş ve ağır ortamına çekildiğim günün bir değil, iki değil, onlarca yeni kahramanı bana tanıtacağını nereden bilebilirdim ki? O gün kucağıma aldığım ilk çizgi roman kırmızı mavi renkli bir kostümü ve göğsünde taşıdığı S harfi olan, ölümsüz bir kahramana aitti belki ama benim ilk kahramanım o olmayacaktı. Bana o çizgi romanı karşılıksız verirken gülümseyen "Ne zaman istersen getir ve karşılığında bir yenisini al," diyerek yüreğime ışığını katan Sadık isimli satıcıydı. İsmini hatırlamak için çok uzun süre düşünmem gerekmiş, yıllar sonra bir gün elime aldığım bir başka Superman çizgi romanına kadar bir türlü hatırlayamamıştım. O gün, Sadık abinin benim Superman'im olduğunu anladığım gündü. Kahramanım, Sadık abim, nice çizgi romanı, belki de hiç olmayan evladı yerine koyduğu benimle paylaşmış, ben de değiştirip değiştirip okuyarak Martin Mystere'den Superman'e, Baltalı İlah'tan Örümcek Adam'a doğru atlayıp durmuş, nice renksiz ama capcanlı sayfanın arasında yeni bir ben olmuştum.

Tabii ki evde bu aşkı yaşatmak çok daha zordu, çünkü yaşamının bir dönemini kapsayan korkularını kendisine zırh gibi giymiş bir babaanneden köşe bucak kaçmak ve hazinenizi saklamak gerekiyordu. Defter araları efsane olmuş, döşek altları sırlarıma ortak olmuştu.

Yine de ne diyeceğim biliyor musunuz? "Torun baldan tatlıdır," derler ya, işte o doğruymuş. Bir gün defterimin arasındaki Batman ile babaanneme yakalandığımda kaşlarını çatmış, sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurmuş ve tek söylediği "Dikkatli ol, kimseye yakalanma oğlum!" olmuştu.

Ceyhun Tansu Ebiç

KAPA ÇENENİ

Benim babam bir yetim olarak babasız büyümüş, ta ki babaannem yeniden evlenerek şeker gibi bir baba getirene kadar. Tabii aradaki bu sürede babama da hem ana hem baba olmuş, onu her türlü tehlikeden bir başına koruması gerekmiş.

Çizgi romanla ilgili unutamadığım bir anım var. Hâlâ bazen aklıma gelir ve gülümserim. Küçük bir anekdot, tabii, benimki aslında. Bir cümlelik birşey.

Sanırım 10-12 yaşlarındayım, dayımların Adana'daki evlerine yaz tatiline gitmişiz. Baraj gölü yanında Çukurova Üniversitesi lojmanlarındayız. Sabah erkenden kalkıyor, göle yüzmeye gidiyoruz. Abim, ben ve Kemal dayımın oğlu Serhat ve kızı Arzu; kuzenlerim. Herhalde Adana'nın öğle sıcakları yüzünden evde oturmuş dördümüz birden çizgi roman okuyoruz. Meşhurdur bizim dört-beş çocuk hep beraber bir odada toplanıp, kimi divanda, kimi koltuğa yayılmış, kitap okumalarımız... İlerleyen yıllarda anneannemin evinde çizgi roman yerine Asimov'lar Stephen King'ler okuyacağız...

Divanın altında yüklük gibi bir yerden çizgi romanlar çıkarılıyor. Yığınla çizgi roman var ya da çocuk gözümle bana öyle geliyor: Kızılmaske, Örümcek Adam, Mandrake bir sürü çizgi roman. Birini okuyor, diğerine geçiyoruz; elimizdekini beğenmiyor, başkasıyla değiş tokuş ediyoruz. Arzu o sırada benim okuduğum Örümcek Adam'ı soruyor: "Sendeki hangi macera?". İlk sayfaya bakıp cevap veriyorum "Kapa Çeneni!". Kısa bir süre geçiyor yine soruyor, aynı cevabı veriyorum "Kapa Çeneni!" Bir süre sonra kitabı indirip Arzu'ya bakıyorum. Biraz ağlamaklı, incinmiş gözlerle bana bakıyor: "Niye öyle karşılık veriyorsun? Ben sana normal bir soru sordum, sadece." diyor. Kitabın ilk sayfasını gösteriyorum "Ben de sana normal bir cevap veriyorum. Maceranın ismi "Kapa Çeneni!". Gülüşüyoruz.

Bu çizgi roman benim kütüphanemde yok. Bu kitap haricinde hiç bir çizgi roman macerasının ismini de bilmem. Belki binlerce çizgi roman okumuşumdur ama hiç bir maceranın ismini hatırlamam. Çizgiler, kapaklar ya da çizerler aklımda kalır ama çizgi romandaki macerayı bile çok iyi hatırlayamam. Ama "Kapa Çeneni!"yi yaklaşık otuz yıldır hatırlıyorum. Şimdi internet sayesinde tekrar görme fırsatım da oldu. Gambit, Örümcek Adam ve Kara Kedi...Mega Macera: "Kapa Çeneni!"... Arzucum sana demedim!

Evde o kadar çok kitap var ki burası bana kocaman bir kütüphane gibi geliyor. Öyle ki ileride de bu fikrim bir süre sabit kalacak, ilkokulda araştırma yapmak için neden kütüphanelere gitmek gerektiğini düşüneceğim uzun zaman; çünkü bana göre herkesin evi kitap dolu.

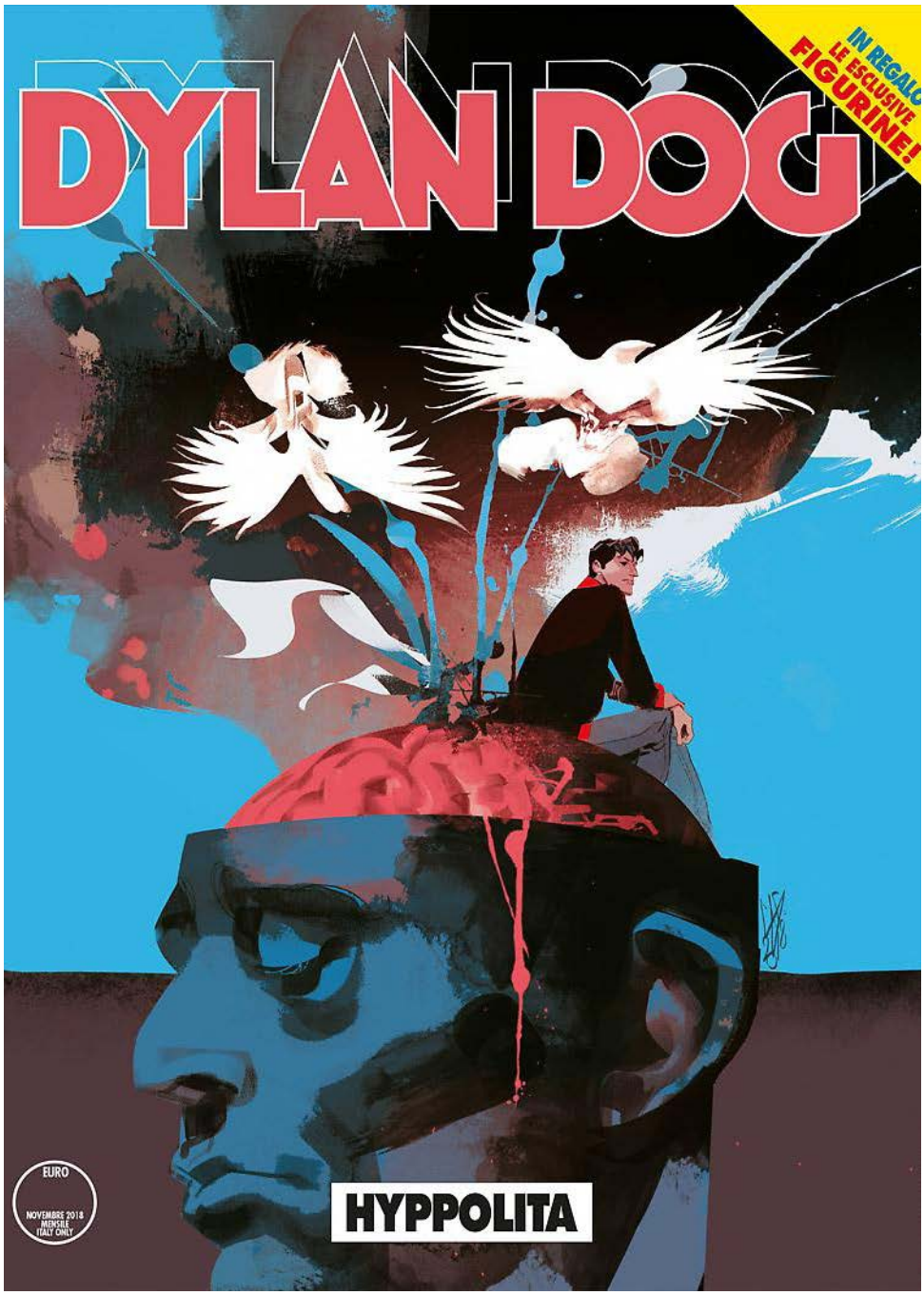

ASLINDA RENGARENKTİLER

Beş ya da altı yaşında olmalıyım. Yerde bağdaş kurmuş, koridorda göz alabildiğine uzanan kitaplığa, raflara, içlerinde dizili kitaplara bakıyorum. Evde o kadar çok kitap var ki burası bana kocaman bir kütüphane gibi geliyor. Öyle ki ileride de bu fikrim bir süre sabit kalacak, ilkokulda araştırma yapmak için neden kütüphanelere gitmek gerektiğini düşüneceğim uzun zaman; çünkü bana göre herkesin evi kitap dolu.

O zamanlar internet diye bir şey bilmiyoruz, hatta "internet cafe"lerin gelmesine de bayağı var. Legolarla oynamak, kitap karıştırmak en büyük zevklerim. Henüz okuma yazma bilmiyorum; ama rafları karıştırırken bulduğum çizgi romanların ve resimli ansiklopedilerin sayfalarını ağır ağır çevirerek incelemek pek hoşuma gidiyor. Babamın "o elindekiler Teksas, bak bunlar da Tommiks…" diye anlattığı, gençliğinde tekrar tekrar kaç kez okuduğunu bilmediğim çizgi romanların içindeki hikâyeleri önceleri, resimlerine bakarak ben kendi kafamdan yazıyorum. Bu konuda televizyonda karşıma çıkan vahşi batı filmleri de bana fazlaca ilham veriyor.

Derken, tozlu rafların arasından Zagorları bulup çıkarıyorum. Kızılmaske, Mr No, Conan hatırladığım diğer çizgi roman karakterleri. Çizgi romanlardaki karakterlerin yabancı olduğunu, çoğunun İtalya'dan çıkma olduğunu o zamanlar bilmiyorum.

Teksas ve Tommiksleri ara sıra babama okutuyorum; ama onun fazla zamanı olmadığı için daha sonra aklıma başka bir fikir geliyor. Aynı zamanda komşum olan en yakın arkadaşlarımdan birinin okula başlamadan okumayı söktüğü aklıma geliyor. Hayır, ben de oturup okumayı sökmeye çalışmıyorum; aksine, onu oynamak için eve çağırdığım zamanlarda bana yüksek sesle çizgi roman okumasını istiyorum. O sıralar sinemaya gittiğimizde de altyazıları o bana okuyor. Kitaplar ilgisini çektiğinden severek teklifimi kabul ediyor. O okuyor, ben dinliyorum; sonra yastıktan yaptığımız atlarımıza binip koridoru arşınlıyor, kötülerle savaşıyor ve sandalyeler arasına gerdiğimiz çarşaftan çadırımıza girip dinleniyoruz.

O gittikten sonra ben tekrar koridorun ortasına oturup elimi her attığımda yeni bir çizgi romanla karşılaştığım upuzun kitaplığın raflarını inceliyorum.

Uzun yıllar sonra, ilk kitaplığımdan çok çok uzak bir ülkede eşimle taşınıyorum. İtalyan olduğunu öğrenir öğrenmez ilk sorduğum soru Teksas ile Tommiks'i okuyup okumadığı oluyor. Daha önce duymadığını söylüyor. "Peki ya Zagor'u biliyor musun?" diyorum. İşte onu biliyor. Aslında Teksas ve Tommiks'i de biliyor ama orijinal adları farklı olduğu için ilk başta çıkartamadığını anlıyoruz. Bana elindeki Dylan Dog'lardan veriyor; daha önce okumamışım. Okul koşuşturmacasında, sınavlar yüzünden neredeyse yirmi yıl ara verdiğim çizgi roman anılarına Dylan Dog'la devam ediyorum bu sefer. İşte ilk kez o zaman fark ediyorum küçüklüğümde okuduğum çizgi romanların da sadece kapaklarının renkli olduğunu. Oysa anılarımda hep rengârenkti anlattıkları hikâyeler…

ZALİM ZÜHTÜ
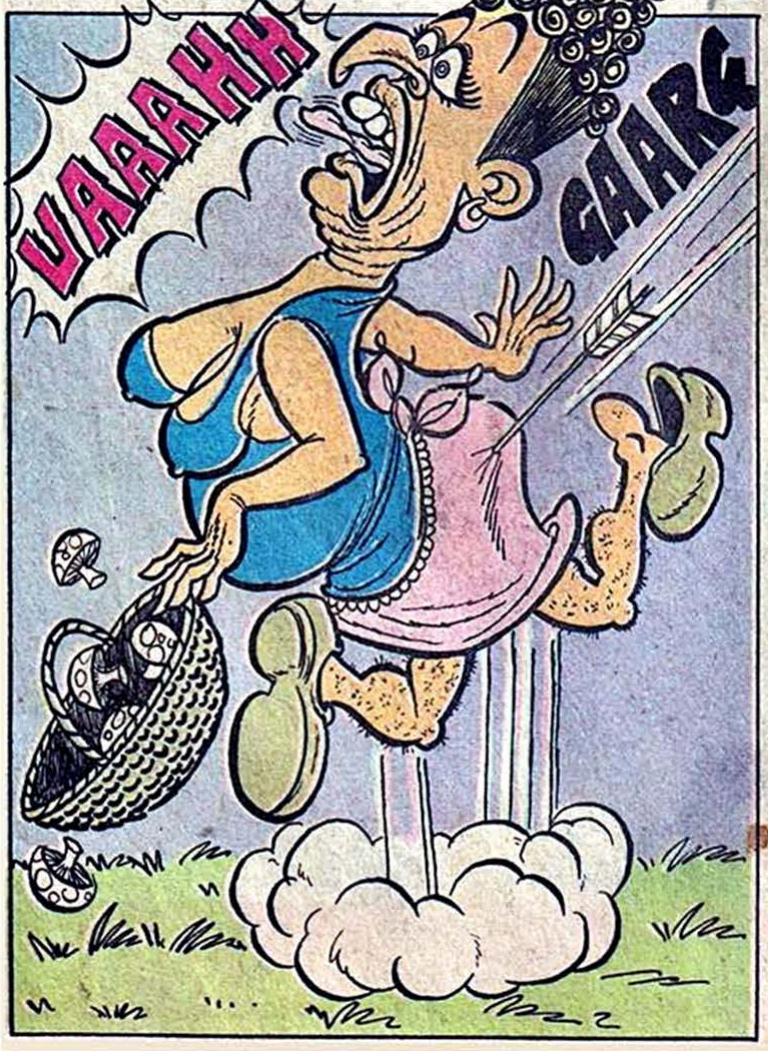
Mesut Ekener